

Adriana Bogatu

CLEPSIDRE FĂRĂ NISIP

Aldo Press

Adriana Bogatu

Clepsidre fără nisip

ALDO PRESS

2014

CLEPSIDRE FĂRĂ NISIP

Adriana Bogatu

Editor ALDO PRESS, București

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs, comenzi

pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

OP 76, CP 161, București, 062590

Tel./Fax 4341750;

Email aldopress@rdsmail.ro

www.aldopress.ro

ISBN ePUB: 978-973-701-332-3

ISBN PDF: 978-973-701-333-0

ISBN Print: 978-973-701-331-6

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

„Când crezi că ai găsit toate răspunsurile, vine viața și
schimbă toate întrebările.”

Bob Marley

ÎNDRĂZNELI HIBERNALE

„Când dormi lângă mine, știu ca dacă va fi să mor, n-o să-mi cadă sufletul pe jos, fiindcă o să mi-l prinzi tu în palmele tale!”

Tu

Omul de care m-am îndrăgostit cândva avea, cea mai frumoasă privire din lume. Putea să tacă zile întregi. Era de-ajuns să-și încline capul, să dea la o parte întunericul din miezul ochiului pe care-l sfredelea în tăcere, ca să spună tot. Și ca să afle tot.

Omul de care m-am îndrăgostit cândva avea cele mai frumoase și mai senine gânduri din lume. Desfăcea viața de parcă ar fi fost o portocală, cojile ei pârlăiau una câte una, lăsându-și parfumul să umple sufletele ca pe niște pahare de șampanie.

Omul de care m-am îndrăgostit cândva avea cele mai frumoase visuri din lume. Ele luau formă de cuvinte incandescente și se agățau de inimă ca niște măștișoare la început de primăvară. Șnurul împletit din roșul sângelui de vis cu albul zborului spre vârf se legăna în vânt...

Omul de care m-am îndrăgostit cândva era frumos ca un zeu grec. Uneori, îmi era rușine să merg alături de el, fiindcă mi se părea că-l urătesc.

Rămân atât de puține lucruri din noi la sfârșit... Plecăm dincolo, purtând pe umăr ceea ce-am iubit. Dinții timpului nu pot mesteca iubirea. Se rup în platoșele ei. „Suntem ceea ce iubim”, decreta Nichita... Într-o

bună zi, am simțit miros de carne arsă de dor. Și gust sărat de lacrimă alungată din suflet, rostogolindu-se pe obraz. Fumul cenușiu al zilelor incendiate de neputință se ridica încet, peste un drum pustiu ca un câmp proaspăt nins și neumblat nici de strigoi. Atunci, am știut că s-a făcut târziu. Că, de la un timp încolo, e indecent să aștepti ceva care n-are cum să se mai întoarcă...

N-am implorat, n-am negat, n-am cerut socoteală, n-am ridicat pumnul spre cer, n-am hulit, nu m-am răzvrătit, nu am săpat pământul cu unghiile. Nu am putut. Am împietrit. Și asta e mai rău decât să fi murit.

FEREASTRA DE CARNE VIE

Bunicul avea 76 de ani și-i cânta, la ora când regina nopții se deschidea trufaș, răspândindu-și parfumul peste tot locul, îi cânta spuneam, bunicii mele „Zaraza”. Nu l-am surprins niciodată șoptindu-i „te iubesc”, așa cum văzusem eu în filme că se face între oamenii mari. Rafinamentul declarațiilor lui mă încântă și astăzi, când sunt femeie în toată firea. Se așeza sus, pe treptele de la intrarea în casă, iar tufele de regina nopții, crescute de o parte și de alta, deveneau cortine albe pentru o scenă ad-hoc. Își trecea mâna prin păr, zâmbea făcându-și curaj și, cu vocea lui mediu-gravă de bariton, îi cânta cu patimă închizând ochii și ducându-și mâna la inimă : „Spune-mi tu, frumoasă Zaraza, / Cine te-a iubit!...” În alte seri, își începea târziu recitalul. Mai întâi, o privea insistent pe bunica, de sus, din capul scărilor și abia apoi, ataca partitura cântecului pe care-l iubea cel mai mult, fiindcă îi amintea de Bucureștiul tinereții lui: „Mână, birjar, și du-mă-n noapte / Cât mai departe, oriunde-ai vrea. / Iubirea mea e-o nebunie, / nici c-o beție n-o pot uita...” Pe mine, cântecul lui preferat mă întrista cel mai tare dintre toate. Îmi dădeau lacrimile din cauza durerii pe care o simțeam vibrând misterios în vocea lui. De pe scaunul ei de la masa din curte, bunica-i spunea numai „om bătrân și tot fără minte-ai rămas! Numai trăsuri și mătase-ai visat de când te știi...” Sunau a părere de rău vorbele ei. A părere de rău pentru tot ceea ce lăsase în urmă bunicul meu îndrăgostindu-se de ea... Și la doi pași de noi, marea scâncea, potolită în zbuluciumul ei de cântecele cu Zaraze și birjari ale bunicului cu cei mai albaștri ochi din lume... Răsfățat până la moarte de toți cei din jurul său,

bunicul și-a trăit „viața de la malul mării” ca pe o perpetuă convalescență. Eram prea mică și nu înțelegeam mare lucru din ironiile tatei și ale bunicii, care-și spuneau, privindu-l cum dormea „boierește” la prânz „lasă-l, tot nu s-a vindecat...” Și râdeau, închizând cu grijă ușa camerei mari și răcoroase, unde bunicul se retrăgea în fiecare zi la ora două. Târziu, aveam să înțeleg că nu de vreo boală trupească suferea bunicul, ci, așa cum mi-a spus-o chiar el, în ultima mea vară târzie de copil, „de boala de-aici (și-și ducea pumnul strâns la inimă) care, adunată cu asta de-aici (și-și urca mâna la tâmplă) devine una fără leac”. Rațiune și sentiment. Melanj mortal. Cocktail fatal.

Bunicul meu era dintre aceia care au pierdut o lume. Și eu fac astăzi parte dintre ei. Eu știu cum e să pierzi o lume. O fi și-n asta vreun blestem de familie... De la 32 de ani și până la 86, bunicul nu s-a întors niciodată în București. N-a privit la televizor nicio imagine din Capitală. Nu zicea nimic. Ieșea afară, se sprijinea de cuptorul mare pentru pâine, din fundul grădinii, își aprindea liniștit o țigară și privea cerul. Se întorcea în casă abia când bunica închidea televizorul. Nu i-am auzit reproșându-și vreodată ceva. Sau înverșunându-se prosteste unul împotriva celuilalt. Ridicând tonul în vreo împrejurare oarecare. Uneori îmi păreau triști, dar până și în explicarea tristeții lor comune se puseseră de acord. „Căldura asta, mamă, ne ia glasul...” Și fiecare-și vedea de lumea lui până venea din nou seara, din nou Zaraza și uneori „Iubesc femeia de dor nebună / Femeia brună, cu ochi negri de foc, / Dar și pe-aceea cu ochi verzi ca marea...” răsunând dintre tufele de regina nopții cu parfum de lună plină, sticlind orgolios peste „marea cea mare”...

Multă vreme m-am întrebat cum te-aș fi pictat dacă aș fi avut acest talent. Mi te-am imaginat în fel și chip, dar niciuna dintre posturi nu mă satisfăcea. Într-o noapte, am visat o inimă din centrul căreia lipsea o bucată de forma unei piese de puzzle. Inima pulsa neregulat, prin golul acela țâșnea haotic sângele meu, știam că e sângele meu, din inima mea cu o bucată lipsă. Dimineața, imaginea suprarealistă a inimii găurite m-a urmărit refuzând să-și estompeze contururile. În lumina fierbinte a zilei de

vară, am înțeles că piesa de puzzle erai tu. Că aceea era forma pe care ți-aș fi dat-o pe o pânză dac-aș fi fost pictor. Pe bunicul l-am iubit cel mai mult, pentru că și el, asemenea mie, a trăit toată viața cu o inimă găurită. Numai că, spre deosebire de mine, el a știut de la bun început să țină pumnul strâns în dreptul ei ca să-i mai domolească sângerarea. În Tenerife, e îngrozitor de cald. Bate vânt uscat dinspre Maroc, iar nopțile sunt greu de suportat. La doi pași de Tropicul Racului, cu ochii pierduți în imensitatea Atlanticului, mi-e dor de copilăria mea pe care aș ascunde-o într-o sticlă cu parfum de regina nopții și-aș arunca-o în largul oceanului. Vreun marinăr, de cart la miezul nopții, ar găsi-o, poate, și-ar duce-o pe-un mal, de unde bunicul s-o ia, ca să-și adune în formele ei sângele pierdut prin inima lui de mătase, cu o fereastră de carne vie la mijloc...

IMUNITĂȚI PIERDUTE

Mi-e dor de mare... Născut pe malul ei, aproape de Cetatea Istria, tata a purtat peste tot freamătul valurilor în furtuni sălbatice și verdele obosit al apei strâns în ochi. Le moștenise culoarea de la bunica, femeie frumoasă, înaltă, statuară și enervant de tăcută. Fire reflexivă și nostalgică de copil crescut singur, într-o lume de familii cu zece frați în casă. Când venea vacanța de vară, bunicul mă lua „acasă, la mare”... Copilăria mea are gustul sării pe buze și voința neînduplecată a talazurilor izbindu-se de stânci, în urechi... La ultima curbă, înainte de grădina bunicilor, o zăream în poartă, așteptând nerăbdătoare...Și-a purtat, până la 87 de ani, părul lung, împletit „în spic” și cel mai mult îmi plăcea s-o privesc seara, când și-l desfăcea să-l pieptene, afară, în curte, în lumina răzvrătită a lunii de vară și-n scârțâitul admirativ al greierilor ascunși în iarbă. Mult mai tânără decât bărbatul ei, răsfățată de o frumusețe care n-avea s-o părăsească niciodată cu totul, ea a fost prima mea fotografie de femeie iubită cu adevărat. Nu cred că l-am auzit vreodată pe bunicul spunându-i asta rotunjit, în cuvinte zemoase. Nu era nevoie. O privea cu cei mai frumoși ochi albaștri pe care i-am văzut în toată viața mea și pe care suferea că nu îi moștenise nimeni de la el . Se așeza pe scaunul din fața scărilor, într-o postură de spectator fermecat de recitalul ei nocturn, a cărui reluare nu l-a plictisit niciodată. Chiar niciodată. Venea din lumea teatrului. O suferință a plămânilor îl alungase din București tocmai la malul mării și până la sfârșitul accidental al celor 89 de ani ai lui, mi-a povestit cum se făceau condurii de mătase ai actrițelor interbelice, cum miroseau cabinele a parfumuri franțuzești și a grimoane de

toate felurile, cum își aranjau părul înainte de spectacol frumoasele timpului, pe care toată lumea le adora. N-a uitat niciodată lumea de mucava. Se transformase pentru el într-un alt fel de boală. Se vindecase de plămâni, era frumos și sănătos, dar o cunoscuse pe bunica și n-a mai plecat niciodată de la malul mării. De la el am moștenit pasiunea pentru teatru. Copil fiind, mi se păreau nepământești, de-a dreptul stranii, povestirile despre rochii cu crinolină, conduri și calești, spuse acolo, în mijlocul curții de la malul mării, sub un salcâm cu trunchiul gros cât al unui stejar, în timp ce pe șosea treceau femeile care luau apă de la fântâna din fața porții. Bunica nu-l întrerupea niciodată, semn că îi plăceau poveștile „de june prim”, cum îl tachina ea, pieptănându-și îndelung părul, într-un gest care abia acum, peste ani, mi se pare de-un erotism autentic și teribil de provocator în aparenta lui inocență. Bunicul o privea și murmură răsucindu-și țigara „Oană, Oană...” L-am iubit până la durere. Bunica a murit când împlinisem deja 30 de ani, cu două luni înaintea tatei. Când s-a stins ea, am îngropat prima parte a vieții mele. Copilăria cu stele de iunie, iulie, august și puțin din septembrie, răsfrângându-se albastru în părul de zână scoasă la pensie al bunicii din partea tatei. La două luni după copilăria mea, a murit tata, iar vaporul sufletului mi s-a izbit de stânci și s-a scufundat departe, în mijlocul mării, de unde așteptam să apară în nopțile cu tunete și fulgere, bătrânul Neptun... Mai simt în nări mirosul ierbii după ploaie și aud încă foșnetul lung, al nukului bătrân din via mare, unde m-ascundeam să citesc... Casa e tot acolo. Curtea largă, năpădită de buruieni e copleșită de o lumină obositoare de vară toridă. Salcâmul, ca și nukul, au murit demult. Bunicii mei sunt și ei o poveste... A rămas marea... N-am apucat să mă dezleg de ea, așa cum n-am apucat să mă dezleg nici de tine...

RĂSFĂȚURI ÎN ALBASTRU

La 40 de ani, nu-ți schimbi prea ușor obiceiurile. Nici fondul de ten. Asta se întâmplă până pe la 20-25 de ani, când te chinuiesc tot soiul de neliniști metafizice, de curiozități abstracte sau concrete, amalgam multicolor de tentații care mai de care mai obositoare sau mai primejdioase. La 40 de ani, ar trebui, măcar din perspectivă teoretică, să stai drept și bine înșurubat în picioarele tale. Să fi descoperit toate reflexele răsăritului și toate fotogramele apusului. Trăiesc într-o continuă stare de confuzie, deasă cum e ceața de noiembrie, pe care n-o pot risipi nici măcar cu mâna. Încercând s-o împrăști ca pe un fum înecăcios sau ca și cum aș vrea să rup o pânză de păianjen, gestul mă umple de ridicol. Din cap și până în tălpi. Mă trezesc cu noaptea-n cap și cu capul în noaptea, care pare că n-o să treacă prea curând. Îmi ridic perna și mă așez în mijlocul ființei mele, gata să-mi răspund la orice întrebare. De parcă toată viața aș fi construit decorul acestui moment. Bâjbâi după ceas și ia te uită numele tău îmi trece găfâind prin cap, lăsând în creierul meu o urmă dureroasă, ca atunci când te lovești rău de tot la degetul mic de la picior. Un ciob de lună depigmentată se insinuează impertinent în oglinda mare cât peretele. Arată de parcă ar suferi de vitiligo. Un sentiment de solidaritate feminină ne leagă pe una de cealaltă: și eu, și ea suntem la mii de kilometri de casă. Ea se zgâiește indecent la mine, iar eu nu știu după ce perdeă să o înghesuiesc să nu mă mai încurce... Dormi adunat pe partea dreaptă și e atâta liniște în jur, încât uneori mă aplec și-mi apropiu urechea de pieptul tău, de parcă inima ar fi clopot să se audă bătând...

Suntem doar noi doi. Mediterana e jos, la picioare. În faţă, Palatul Princiar răsfată noaptea cu lumini care par să nu se stingă niciodată. Pe străzi, oamenii încă se plimbă agale, deşi e două dimineaţa, şi totul se petrece într-o desăvârşită linişte. Aici, până şi liniştea îşi are eleganţa ei... La Monte Carlo, am acceptat, prima dată după 1000 de ani, că viaţa mea e făcută doar din tine, în toate formele. Faţă în faţă cu provocarea unui astfel de exerciţiu de adaptare, eul meu se metamorfozează fără niciun efort interior, fir-ar el de păcătos! Ne mişcăm firesc şi lipsa inhibiţiilor sau a prudenţelor mă relaxează. Dacă vrem, unul poate ţine soarele cu mâna, ajutându-l pe celălalt să-l răsucescă, doar ca să-l ascundă apoi în apă. Hotelul *Hermitage* e un exemplu de rafinament absolut. De la auriul detaliilor, la albul – fără egal în memoria mea vizuală – al pereţilor şi până la florile care îşi încep de-senul pe covor, îl continuă pe lenjeria de pat, ca să-l sfârşască pe tapetul de mătase, totul e un fel de cocon aristocratic, care te înfăşoară, te protejează, te răsfată... Marea e jos şi n-o aud, maşini de lux aleargă una după alta şi zgomotul lor nu trece prin cristalul ferestrelor, florile din zece vase aurii amestecă tot atâtea parfumuri, iar eu stau în picioare, în mijlocul camerei cât parterul şcolii mele şi nu vreau să recunosc, dar e clar că zâmbesc tâmp şi fără noimă, ca un copil de la orfelinat, lăsat prima dată să se distreze la duş. Vreau să ieşim imediat pe străzi, n-ai nimic împotriva, dar mi se face frică, mă simt stingheră într-o lume în care fiecare l-a furat pe celălalt de undeva, chiar dacă asta e ca atunci, când ajungi să-ţi furi de la altul lucrul tău, pe care, de fapt, nu i-l vânduseşi niciodată. Ard de nerăbdare să bat oraşul stradă cu stradă, tot aşa cum ard de nerăbdare să fiu cu tine. Numai cu tine. Şi-atunci pricep că important pentru noi nu e locul, ci victoria de a fi doi, ignorând dispreţul universului care n-a mai avut puterea să ni se opună încă o dată. Are şi universul limitele lui. Mergem până ni se umplu picioarele de băşici, mă laşi să înghit cu lăcomie poveştile oraşului şi adevărul care mă face să-mi dea lacrimile, e acela cu mine şi cu tine de mână sau îmbrăţişaţi, în mijlocul unei lumi căreia nu-i pasă de noi, nu vrea să ştie cine şi de ce suntem acolo... Urcăm în cameră puţin după miezul nopţii, e-a doua noapte

nedormită, nu te plângi, dar îți știu liniile de sub ochi și viața noastră curge firesc, cu tot pateticul și pasionalul ei, care mă face să cred că sunt într-un alt timp, asemenea personajului lui Christofor Reeves din *Somewhere, in time* și-aș vrea să nu se mai sfârșească zilele acestea nebune, în care viața s-a dus cuminte și singură înapoi, în punctul în care noi doi era cât pe ce să fim o poveste enervant de perfectă pentru ciudoșii, care neatenți, o lăsasera să scape în lume, fără nicio denivelare sau ciobitură...

PAS DE FRONT PE SÂRMA GÂNDULUI

E început de iulie și sfârșit de cireșe. Când se terminau mormanele de cireșe de pe tarabele din piețe, copilăria mea se urca într-un vagon de tren cu geamuri murdare și-mi făcea tristă cu mâna, ca o fetiță trimisă la internat de mama ei vitregă. Ploua dezlănțuit peste livada bunicilor. Fulgerele luminau coroanele pomilor încărcăți de rod, iar bunica spunea că „Dumnezeu spală cireșele! Uite, ăsta e semn că s-au copt!” A doua zi, de dimineață, găseam pe masa mare din curte, o cană roșie cu buline albe, plină ochi de cireșe pietroase, spălate toată noaptea de Dumnezeu. Cireșele de-acum nu mai au gustul din copilărie. Și nici Dumnezeu nu mai zăbovește noaptea peste livezi ca să le spele rodul. Copiii mei nu știu cum arată o livadă din curtea bunicilor, încărcată de cireșe atârând la întâmplare, ca niște cercei îndrăzneți la urechi de fecioară. Închid primul cerc al labirintului.

Refuz să-mi amintesc orice altceva despre copilăria mea, decât vacanțele de vară de la bunici. Pentru mine, restul n-are stabilitate. E ca o vânătaie. Una tatuată direct pe suflet. Bisturiul trasează cu precizie chirurgicală contururile celui de-al doilea cerc al labirintului.

Cercul de lumină din mijloc ești tu. Bat pas de front pe sârma gândului și dedesubt nu-i nicio plasă. Mă opresc. Respirațiile celor de jos îngheață instantaneu. Liniștea lor mă poate dezechilibra fatal ca și strigătele lor, de altfel. Cercul de lumină se mărește, pare că vine spre mine, mă reechilibrez și pornesc mai departe. Trebuie să ajung până la capăt. Până la capăt, oricum ar fi! Oricum ar fi!

Și care e, de fapt, capătul?

Ești mai mereu palid și încercănat. Liniile dramatice de sub ochi nu se mai duc. Rămân acolo zile la rând, semn că pe dinăuntru iar nu e bine. Joci teatru cu mine, dar înțelegi la timp că încercarea e de prost gust și renunți. Sunt mult mai multe tristeți decât data trecută. Dai vina pe caniculă. Minți. Și-atunci, umerii tăi largi se-nconvoiază a rușine. Îmi plimb degetele încet, pe liniile din ce în ce mai evidente de pe chipul tău, pe cearcănele adânci, de strajă la viața mea. Ochii tai sunt ficși ca ai morților. Tresar. Din frumusețea de odinioară n-a rămas decât impecabilul contur al gurii, care seamana cu o cireășă amară, spălată cândva, în copilăria mea, de un Dumnezeu-gospodar cu norma nocturnă. „Sunt obosit...” recunoști învins, într-un târziu. „Obosit și spart pe dinăuntru ca o oglindă...”, continui în șoaptă, de parcă ție însuși ți-ar fi fost teamă să-ți recunoști vocea. Dau să spun că nici mie nu-mi e prea bine, dar ce rost ar mai avea? Înțeleg că ne e dat să asistăm fiecare la descompunerea celuilalt. Pe dinăuntru și pe dinafară. E parte a destinului. No comment, deci... Următorul cerc al labirintului se închide de la sine.

Istoria ta favorită cu „privilegiile zeiești acordate selectiv oamenilor” e cât se poate de reală și de motiva(n)tă. Sunt oameni care trec prin viață fără să reușească să se lege definitiv de ceva sau de cineva. Invocă adesea, superficial, argumentul autoprotecției și-și văd de treabă. Ceva de genul eminescianului „tu rămâi la toate rece”. Oamenii-muscă, așa cum le spui tu. Oamenii-albină sunt cei care au vocația stupului, indiferent de ce înseamnă acest lucru. Pentru tine, omul-albină e cel care se-ntoarce întotdeauna în fagurele lui dintâi. Când pot să suport răul pe care mi-l fac singură bătând pas de front pe sârma gândului, mă întreb dacă noi doi suntem oameni-albină. Alterarea conștientă a rosturilor la care ne-am înhămat e prețul întoarcerii în fagurele dintâi. Fiecare dintre noi trăiește simultan în două lumi. Glisarea planurilor existențiale pe care ni le-am asumat este atât de rapidă, încât devine frecvent teribil de periculoasă. Ca o sabie de samurai. Niciuna dintre cele două lumi nu trebuie să ducă povara vinei pentru cealaltă. N-ar fi drept. Și-atunci, sabia de samurai ne despică nemilos în

două. Și încă o dată, în patru... Și tot așa, până la invocatul capăt... Ai adormit, în sfârșit, cu brațul drept îndoit sub cap. Mă bântuie acum patetisme de film francez și-mi vine să îngenunchez lângă patul tău rotund și să te privesc îndelung, scrutător și curios, convinsă că e pentru ultima oară când mai pot îndura să pun lacătul pe un cerc. Și s-arunc cheia ca să mă salvez.

OAMENI FĂRĂ LUME

E frig. Fratele meu, vântul, bate năuc în ferestre, se agață de toți copacii, ca să se izbească apoi sinucigaș, cu capul de ziduri. Ploaia-mi plânge la ureche ca un lăutar beat, la ivitul zorilor, iar noaptea miroase a lemne tăiate și a gutui uitate pe masă. Nu se vede țipenie de om până hăt, departe... Luminile sunt stinse, oamenii dorm sau se prefac, e târziu și orașul amorțit de frig pare un decor părăsit, dintr-un studio de filmare... Orhideele mele se-alintă prețioase în căldura din dormitor... În nopțile bătute de vânt și spălate de ploaie pot gândi limpede... Între mine și lume ești tu. Între mine și mine ești tu. Dau tot timpul de tine ca de un zid peste care n-am cum să trec. Încerc s-o iau mai ușor... Odată, demult, am crezut că am ajuns la capătul lumii. Într-un anume fel, așa s-a și întâmplat. Numai cine a stat cu piciorul stâng deasupra prăpastiei, trăgându-și dreptul după el, numai acela poate recunoaște mirosul cărnii arse de glonț, împrăștiat în aer... Cândva, capătul lumii era un loc concret pe harta mea. Învățătura acelui timp sever a fost că nimeni nu te poate ajuta mai mult decât o poți face tu însuși. Pentru că, singur, doar tu știi unde doare cel mai rău ca să te oblojești. M-ai întrebat zilele trecute ce-aș face dacă am avea șansa să dăm timpul înapoi. „N-aș face nimic!”, ți-am răspuns fără nicio ezitare. Ți-ai înfipt ochii în mine, ai dat să spui ceva, dar ai renunțat imediat și, buimac de parcă te-aș fi lovit în plină figură, mi-ai întors spatele (nu fără demnitate, admit!), închizând încet ușa în urma ta... „Nu, chiar n-aș face nimic...”, am murmurat sigură pe mine, deși știam că dacă ai fi putut să mă auzi, lucrurile ar fi luat-o razna rău, rău de tot... „Unde s-o mai ia razna?”, îmi suna în

urechi ecoul gândului rebel, care se tot simte abandonat de la o vreme. Chiar așa, unde?... În taina sufletului meu te-nchid numai pe tine. Caut răspunsuri și ele au început să vină încetul cu încetul, unul câte unul. Îmi amintesc uneori cuvinte cărora, copil fiind, nu le deslușeam tâlcul. Tata spunea adesea, privind ca și mine ploaia, „ce-i întâi nu e pe urmă...” și ofta. Pricepeam eu că e ceva tristete în vorbele-astea, dar abia peste ani, rostul lor avea să mă lovească, asemenea unei locomotive fără mecanic, pornită hai-hui pe șine... „Dumnezeul meu, Întâiul „ ți-am spus odată fără să exagerez. Lucrurile sunt grele și complicate. Cui nu s-a întors în viața asta măcar o dată pe jos de la capătul lumii, nu-i e dat să înțeleagă... Noi doi suntem oameni fără lume. Fiecare pleacă ascunzându-și în buzunar zilele celui alt. Înainte de a ieși pe ușă, ne lăsam unul altuia pe noptieră, câte o zi-două de trăit, bilete de tramvai compostate deja la un capăt... Intri cu grijă, ca și cum te-ai teme să nu mă trezești... Porți doar o pereche de pantaloni de trening gri, și de pe piept rânjesc spre mine sfidător și impudic, vechile cicatrici. Te așezi pe marginea patului ca un bătrân cerșetor și mi se pare că în numai câteva minute, chipul tău s-a ridat, iar cearcănele au săpat în carnea de sub ochi. Nu te apropii de mine. Te-ntinzi pe spate și stai cu ochii pironiți pe tavan, fără să clipești. „Așa arată o lume?” mă-ntreb privindu-te curioasă. „Îhî”, îmi răspunde infantil gândul meu rebel, instantaneu activat. „Domnule”, spunea tata în zilele lui cu chef de vorbă, „Dumnezeu nu e o nucă să-i dai de miez, spărgând-o cu dinții! Dumnezeu îți dă el semn că poți să te-apropii, când crede că ai ajuns în stare să și pricepi ceva din ce e în jurul tău!”... Mă uit la tine și știu că Dumnezeu mi-a dat semn... A început să mă liniștească pe dinăuntru. A avut ceva răbdare și cu mine și cu negurile mele. „N-aș face nimic”, încep să-ți explic cu tonul meu didactic, cum îi zici tu, și care știu că te enervează cel mai tare, dar n-am ce-ți face, pentru că am învățat că asta nu stă în puterea mea. Că atunci când vrei cu disperare un lucru, ei, tocmai atunci nu-l primești ca să înveți lecția umilinței și a așteptării. Am învățat că Dumnezeu nu e șantajabil. Că și el așteaptă alături de noi, ca să nu ne lase de izbeliște... Aș face lucrurile pe care știu să le fac cel mai bine: să nu pun condiții, să nu pun întrebări la care nu e nimeni care

să-mi răspundă. Să-mi îndes iubirea înapoi în suflet, ori de câte ori dă ea să scoată capul de acolo, ca să vadă lumea. Să nu obosesc așteptând fără speranță, ca formă supremă de tortură și de amăgire... ..Te ridici încet și-mi mângâi părul. Aparent patern, gestul e de o senzualitate ațâțătoare... „N-ai face nimic...”, spui teatral și răgușit ca după un țipăt prelung. „Minți, minți, minți...”, mă-nfurii pe tine, al naibii de tare... Dac-aș fi un personaj feminin dintr-o piesă de teatru, m-aș repezi cu pumnii în pieptul tău gol, lafăindu-se imprudent în fața mea. Dar nu sunt. Și-atunci, vorba prietenului Nichita, „m-apropii de pietre și tac / iau cuvintele și le-nec în mare / şuier luna și-o răsar și-o prefac / într-o dragoste mare”... Mi s-au tocit furiile. Mi s-au uscat țipetele în gât. Mi s-a ostoit înverșunarea. Am priceput că iubirea e taina de deasupra lumii. Și ca să mi se-ntâmpale să-nțeleg toate astea, mai întâi am acceptat că am îmbătrânit.

CONCERT HAOTIC PENTRU DOUĂ PIANE ȘI-O VIOARĂ

N-aveam aripi. Doar două cioturi atrofiate care nu-mi erau de niciun folos. După ce te-am cunoscut pe tine, am suferit și prima operație estetică: implant de pene în aripile mele atrofiate. Și dintr-odată, trezindu-mă din anestezie, am descoperit că lumea poate arăta și altfel. Avea culori și văzduh pentru zbor.

Cu fiecare zi care trecea, cioturile mele se făceau aripi. Aripi adevărate. Verificai răbdător să vezi cât au mai crescut, le mângâiai cu grijă, de parcă ar fi fost din sticlă și-mi spuneai, asemenea medicului după vizita de dimineață, „E bine! din ce în ce mai bine !”...

Mă uit astăzi la femeia care sunt și-mi amintesc, nu fără icnete incontroabile, cât de greu mi-a fost de una singură prin lume. Nu știu câți vor fi trecut prin experiențe care să le remodeleze relieful interior (ca după marile seisme) și nici nu-mi pasă. La urma urmelor, viața nu este un experiment colectiv, decât în aparență. În esență însă, este cea mai egoistă, mai individualistă și mai acerbă înfruntare cu universul din toate câte există. De frică, am învățat să zbor. Și pot să mi-o recunosc, fără echivocuri lipicioase, că a fost greu.

Astăzi, unii spun că tu ești o extensie narcisică a mea.

CENUȘĂREASA CU CHIBRITURILE

Cea mai frumoasa pereche de pantofi din viața mea a fost una de balerini albaștri, cu o floare din pietre mici, mici de tot pe vârfuri. Îi purtam numai la spectacole și erau pentru mine un fel de verighete neconvenționale, pentru că atunci când mi i-ai adus, m-ai întrebat pe nerespirate, ținându-i în palme ca și cum ar fi fost un inel de logodnă: „vrei să te măriți odată cu mine?”... Era vorba de „odată” și nu de „o dată”, cum ar fi putut crede vreo politehnistă cu ochelari „fund de sifon”. Erau pantofii mei de Cenușăreasă.

Cu Dacia tatei, drumul până acasă a durat mai bine de cinci ore. N-am scos niciun cuvânt, n-am auzit mai nimic din ce vorbeau ai mei în mașină, intrasem într-un fel de transă ciudată, un soi de letargie care-mi încleștase gura la propriu, îmi înmuiase picioarele și mâinile, făcându-mi capul să semene cu o gelatină păroasă. N-aveam lacrimi să le dau afară. Aveam un singur gând, care trăgea întruna de mine, zdrențuindu-mi carnea: „am terminat facultatea, vin acasă, s-a sfârșit.” Durerea care-l însoțea mi se oprise în gât, vămuindu-mi aerul. Făcându-mă să icnesc, deși nimănui nu părea să-i pese de suferința mea. Tâmpilele mi se zbăteau, ca și cum gândurile, încă ascunse într-un cotlon de creier, ar fi vrut să iasă și să fugă. Ca pușcăriașii care zgâlțâie zadarnic gratiile celulei. Mi-era rău. Groaznic de rău. Nimănui însă nu părea să-i pese. Acasă, ai mei au găsit într-o cutie, pantofii albaștri, cu o floare din pietre mici, mici de tot pe vârfuri. N-am avut nici timpul și nici puterea să ajung să-i iau din mâna tatei, care-i rotea teatral prin aer, uitându-se la ei ca la un ceva cu totul și cu totul ieșit din

comun: „Ia te uită, pantofi cu pietre! Unde-ai să te mai încalți cu ei de-aici înainte? Ha, ha, ha! poate prin noroaiele de pe navetă! Gata cu spectacolele! Ha, ha, ha! „, a gălgâit în fața mea. Pumn în plex. Am icnit din rărunchi, gura mi s-a umplut de salivă sărată, am intrat în baie și-am dat atât de tare cu capul de tocul ușii, grăbindu-mă s-o-nchid după mine, că am simțit instantaneu un cucui uriaș, crescându-mi în mijlocul frunții. N-am mai încălțat niciodată de-atunci înainte pantofii albaștri, cu o floare din pietre mici, mici de tot pe vârfuri. Condurul Cenușăresei se făcuse plăcintă de bostan. Pe tata n-aveam să-l iert pentru asta nici după ce murise. Traumatisme multiple la nivelul ființei... M-a sfărâmat și m-a dat la câini.

Căscam gura pe la vitrine, pentru că ne promisesem să nu mai facem o mie de cumpărături fără rost. Mâncăm „din mers”, cum spui tu, un uriaș schnitzel vienez. E trei dimineața și Viena strălucește de lumini multicolore, oamenii sunt relaxați și nu par deloc obosiți, chiar dacă la ora aceea crudă ar fi trebuit să doarmă demult. În fața vitrinei de la *Enza Nucci*, magazinul meu preferat de pantofi, mi se taie respirația. Îmi cade curentul interior și n-am generator de rezervă, să mă ajute să supraviețuiesc. De undeva, din dreapta, pantofii albaștri, cu o floare din pietre mici, mici de tot pe vârfuri, mă priveau pe furiș, ca un copil de multă vreme dispărut de-acasă și regăsit, când nici nu te mai așteptai. Mi-am lipit fruntea de sticla magazinului și, după 23 de ani, am simțit la locul lui cucuiul din mijlocul frunții, și durerea cruntă a loviturii de-atunci a dat drumul lacrimilor, abia acum, la Viena. Mai întâi te-ai speriat, n-ai înțeles de ce plângeam „atât de sfâșietor”, apoi ai văzut pantofii, te-ai îndreptat de spate, m-ai cuprins pe după umeri, iar când ai început să vorbești, glasul îți tremura încâlcind cuvintele: „Se deschide la 9. Dacă vrei, m-așez în fața magazinului și nu mă mișc până nu-i iau...” ...Te-am tras de mână și-am plecat. N-ai spus nimic. Știai povestea. Așa cum știai că nu i-aș mai încălța vreodată. Așa cum știai că fetița cu chibriturile murise cu picioarele înghețate. Ți-ai aprins o țigară, te-ai uitat îndelung la ea urmărind-o cum se face scrum și m-ai întrebat răgușit, de parcă până atunci ți-paseși în tine, fără să vrei să te aud: „L-ai iertat?”... Am

ridicat din umeri... În Viena, zorile se spărgeau de statui și de vârfurile infatuate ale Catedralei „Sfântul Ștefan”...

HIPNOZĂ

Doamne, ce zăpadă cade peste noi! S-a crăpat cerul ca o țeastă albă. Viscolul își face de cap printre copacii despuiați. Crengile scârțâie de parc-ar fi uși neunse de prin casele părăsite. De la fereastră, spectacolul e complet. S-au aprins felinarele pe stradă, vântul e mai turbat decât de dimineață, iar ninsoarea strălucește amăgitor ca un gablonz. În noaptea care stă să-nghită lumea, mă-ntorc în mine ca să te pun la adăpost. Un dor vâscos mi se scurge în suflet, înghițindu-l încet și fără scăpare. Zăpada albește gândurile pe care viscolul le tot aruncă de colo colo. Le troienește la margine de drum. Mă despart de ele fără nicio remușcare. Nici nu-mi pasă că or să-nghete până la ziuă. Dorul meu vâscos continuă să se scurgă, ajungându-mi acum până la genunchi. Peste zăpada care ne-acoperă, clilesc, aruncați la întâmplare, ochii tăi negri înmulțiți la nesfârșit cu ei înșiși... „Tombe la neige / tu ne viendras pas ce soir...” Viscolul întoarce zăpada pe toate fețele pipăind-o indecent ...Peisaj hipnotic... Pretext să-ți securizezi ființa în căldura dinăuntru. Și să aștepti cărarea către lumea de la capătul străzii.

CERC

Când trăiești prins între două lumi, fiecare trăgându-te cu mai multă voluptate decât cealaltă către ea, n-ai cum să te împarți fără să-ți dea cu rest. Nu poți vorbi despre viața ta ca și cum ar fi un roman cu trasee diegetice paralele, iar tu, biet narator subiectiv de tip actant, să te chinuiești să stabilești o fragilă și decolorată legătură între ele. Nu sunt în situația de a face alegeri. Stau cu mâinile la spate (morgă masculină care îmi dă iluzia că aș fi stăpână pe situație) și urmăresc simultan două filme care se proiectează pe două ecrane plasate unul lângă altul. Atât de aproape, încât luminile, culorile, sunetele se amestecă până când totul devine în capul meu un vacarm de nedescris care-mi declanșează amețeli dublate de o greață din ce în ce mai intensă. Dintre acelea care-ți înnoadă viscerele unele de altele, strângându-le până le pocnește carnea. Mă adun de prin toate buzunarele și-mi fac curaj. Să trăiesc.

La nivel teoretic, fiecare dintre noi are libertatea de a-și schimba viața. De-a o-nnoi, salvând-o de la rutina care, inevitabil, la un moment dat, o aplatizează. La nivel practico-palpabil, descoperi că nu prea există ieșire. Un bărbat și o femeie își trăiesc viața loviți de un noroc în formă de blestem. Se devorează reciproc, stăpâniți de o foame care nu se manifestă decât în cazul celor înlănțuiți până la moarte. Câștigul major este acela de a descoperi că, odată ajuns la ceea ce credeai tu că înseamnă propriile-ți limite, te trezești că ai trecut dincolo de ele, fără să-ți fi dat seama. Nu pot scrie despre trăirile și sentimentele altcuiva, la fel cum nu pot scrie la persoana a treia, deși mi s-a tot sugerat s-o fac. Camil petrescianul „eu nu

pot vorbi onest decât la persoana I” e cât se poate de real. Empatizez instantaneu cu cei din jur și recunosc adesea că ar trebui să-mi impun o cenzură mai serioasă, pentru că asimilarea imediată – cu predilecție – a suferinței altora, mă afectează ulterior pe termen destul de lung. Dar nu pot scrie despre ei, pentru că nu pot pune degetul pe miezul rănii, nu-l pot zgândări, așa cum face un copil, luându-și tot timpul coaja. Chiar dacă îi iubesc pe scriitorii balzacieni realist-obiectivi (nu mai mult decât pe proustienii veritabili!), mă încercă mereu, recitindu-i, un sentiment de răceală, de înstrăinare, același pe care ți-l dă o casă minunată, dar care rămâne goală pentru totdeauna.

În mașina din față, oprită la semafor (are aceeași marcă și aceeași culoare cu mașina ta), cineva de pe locul din spate se apleacă spre cel de lângă șofer scoțându-mă din teoretizările mele literare. Îi disting profilul, seamănă teribil de tare cu al tău, tunsoarea e și ea identică, până și mișcarea mâinii pare aceeași. Lacrimile pornesc fără să le mai pot opri. Să dea naiba, nici n-am ce explicații să dau, noroc cu ochelarii de soare! Atunci înțeleg că te acuz degeaba că exagerezi. De fapt, reacțiile noastre sunt identice. Paranoic identice. În ultimul timp, fie și numai dacă mă gândesc la tine, îmi vine să plâng. Așa, ca din senin... Îmbătrânesc...

Am plecat, adică m-am rupt de lângă tine o săptămână, pentru că devenisem periculos de dependenți unul de celălalt. (Mă doare capul). O săptămână întreagă n-am făcut decât să stau și să mă gândesc la noi doi. La felul cum s-a schimbat lumea de când nu mai sunt în stare să mă opresc din pribegia la care mă condamnă iubirea gravitațională pe care o tot trăim de ani întregi. O iubire seropozitivă. (Un fluture s-a tot învârtit pe lângă lampa mea de birou, până i s-au ars aripile și pleoscăitul căderii lui mi-a amintit că, într-o clipă, și visul și lumina pot ucide cu premeditare). Măine te voi revedea. E ziua când îmi scot bandajele. Exuviu.

Formez codul de la interfon și țiuitul, și așa enervant, ce însoțește deschiderea ușii pare să nu se mai sfârșească. Liftul zdroncănește plictisit ca un marfar pe un drum de câmpie. În fața ușii, mă opresc să trag aer în piept.

Nu știi că m-am întors. Te-am lăsat să crezi că voi veni abia mâine, chiar dacă am făcut-o cu inima strânsă în formă de fundă cu șnur roșu. Casa Fucsia nu are sonerie. „Soneriile sunt pentru străini”, ți-ai motivat refuzul de a fi montat una. Avem bătaia noastră în ușă, cu vârfurile degetelor, într-un gest aproape imaterial, același de când ne știm. Liniște. Liniște deplină. Scară locuită numai de familii de bătrâni și de femei singure. Îmi tremură degetele când ating metalul de sub vizor. Liniște. Liniște deplină. Apoi ușa se deschide de parcă nici n-ar fi fost încuiată vreodată. Alunecă spre întunericul dinăuntru ca spre o casă plină de fantome. Scoți doar un cap nedumerit și nebărbierit de Monte Cristo proaspăt evadat. Abia când ușa aruncă, închizându-se, un clic sec și implacabil încep să deslușesc în jur câte ceva. Toate jaluzelele sunt coborâte peste obloanele deja închise și ele, iar imaginea ta neîngrijită îmi taie, una câte una, corzile vocale. Încă mirat, îmi prinzi fața în mâini, te uiți la mine, ca și cum mi-aș fi revenit pe neașteptate din moarte clinică, îmi pipăi chipul cu ultimele puteri de muribund îngrozitor de bătrân și repeți fără noimă „ai venit?, ai venit?”... Acum îmi pare rău că ți-am făcut asta. Doar ochii mai sunt ai tăi și vocea care mi se stinge în părul ars de buzele tale...

E întuneric în toată casa. Televizorul din dormitor bâzâie în surdină și aruncă o dâră de lumină roșiatică spre patul rotund cu lenjeria neatinsă. Nu scoți niciun cuvânt. Mă duci de mână până la fotoliul mare, cu perne albe ca aripile de înger și-mi mângâi părul, brațele, fața cu gesturi fracturate de om nebun sau de Pygmalion prea îndrăgostit de statuia lui. Neras, încercănat și pământiu cum ești mă lași să înțeleg că lumea ți s-a întors pe dos. Că viața ta e acum transparentă. Confuz împărțită între plecarea și venirea mea, după o săptămână întreagă. Am impresia că privesc o ființă incinerată, gata să se lase adunată într-o urnă. Îți prind mâinile în mâinile mele și gestul pare inspirat pentru că începi să te liniștești. Buzele tale fierbinți și uscate le zgârie pe ale mele. „A avut febră!”, îmi trece prin minte în mijlocul sărutului. Te lipești de mine, ca și cum ai vrea să mă înghiți cu totul. Ai gust de țigară și de pepene galben, ești aproape gol și trupul tău mare nu-mi lasă loc să mai fac nicio mișcare. Devii un faun dezlănțuit și puternic, mâinile

tale stăpânesc tot ce-ating, n-ai răbdare, îngenunchezi acolo, în fața fotoliului fucsia și-mi spui pierdut, cu o sinceritate care te execută „Am fost mort. O săptămână am fost mort. Mort de-a binelea.”... Disperarea necontrolată și imprudent lăsată la vedere te face halucinant de frumos. Aproape că mănânci din mine, ca dintr-o tavă plină ochi cu căpșune și taci, încă mirat că m-am întors, că respir, după ce crezuseși, probabil, că n-ai să mai auzi niciodată de noi doi. Te zbați deasupra mea ca o pasăre mare, cu aripile întinse în întuneric. Ești zeu păgân și călugăr creștin, statuie masivă de bronz topindu-se în carnea mea căreia îi remodelează fibrele. Nu mai știu cât e ceasul când îți strângi aripile a rugăciune. Cred că e noapte demult. Ochii tăi negri lucesc a taină. Inima îți bate nebunește, mult după ce te întinzi în pat, rătăcit în ceața tăcerilor tale. „Încă nu mi-am revenit...”, scâncești la un moment dat.

„Ai făcut dintr-o săptămână oarecare un capăt de lume. Am plecat pentru că se înghesuieră în mine atâtea și-atâtea întrebări, atâtea frământări, eșecuri, disonanțe, dependențe și canicule, că nu mai puteam să le fac față. Mă încâlcisem în mine însămi. Îmi trebuia un timp al meu”, m-am străduit să încropesc o explicație. „Fără să spui nimic? Așa, dintr-odată?”, a întrebat vlăguit. „Așa, dintr-odată... A fost un impuls pe care nici măcar n-am încercat să mi-l reprim...” „Și ce-ai aflat?” (s-a răsucit, ca să-și sprijine capul în mâna stângă încercând să-mi prindă privirea)... „Am aflat că am fost complet nedreaptă, acuzând unilateral.”... „Adică?”... „Adică numai pe tine.”... „Acuzându-mă pentru ce?”... „Pentru că ești dependent de mine. Pentru că refuzi să înțelegi că responsabilitățile de acum îmi anulează multe dintre libertăți...”, am enumerat, înflăcărându-mă în demonstrații care nu duceau nicăieri. „Bun! Și te-ai limpezit?” (ai o curiozitate copilărească în felul cum rotunjești cuvintele). „Nu. M-am complicat descoperind că sunt la fel cu tine. Că m-ai manipulat cu iubirea ta bolnavă până am ajuns să fiu pe dinăuntru imaginea ta în oglindă. Mă încurc în gânduri pentru că nu mai știu dacă sunt ale mele sau ale tale. Pentru că la întrebări nu știu dacă-mi răspund mie sau ție. Dintr-o dilemă inițial majoră, am dat într-una fără niciun fel de ieșire. Zidită-n noi. Orbecăi de-a dreptul. Dacă așa cum am

simțit, te-ai temut că n-am să mă mai întorc niciodată aici, intuiția ta a funcționat corect. Nu pentru că nu te-aș mai fi iubit am vrut să plec, Doamne Dumnezeule, nici să nu gândești asta vreodată, ci, dimpotrivă, tocmai pentru că nu mai puteam îndura o iubire care sfidează totul. Am simțit că nu mai pot. Că nu mă mai țin baierile sufletului. Că naufragiez, fără să mă pot apropia de vreo barcă de salvare sau fără ca măcar să apuc un colac amărât, chiar dacă eram fix în mijlocul oceanului și nu știam să înot” (am obosit vorbind degeaba). „Haide să-ți spun ceva ce nu ți-am spus niciodată. Sunt tot ceea ce spui tu că sunt. Fac tot ceea ce afirmi tu că fac. Îmi asum până și răspunderea firelor de iarbă care nu mai cresc pentru că am călcat pe ele cu nepăsare. Ceea ce nu ți-am spus însă, niciodată, este că de două ori am văzut moartea nu în ochi, ci în mijlocul pupilei din care mă săgeta. Schimonosirea plină de spume a fricii de hău am simțit-o în cel mai real mod cu putință. Gheara de metal înfiptă în piept, gata să mă sufoce, nu-mi lăsa timp să ajung nici măcar până la telefon. Mâna stângă îmi amorțea și mi se părea că se tot umflă ca un balon, transpiram ca prins în cuva unui storcător și gândurile îmi dispăreau din cap unul după altul. Îmi repetam numele, vârsta și îmi mai aminteam numai trei cifre din numărul meu de telefon. Se făcea din ce în ce mai întuneric și un frig de neîndurat. Atunci îți spuneam ție, numai și numai ție „scoate-mă de-aici! scoate-mă repede, nu mai pot, scoate-mă de-aici!”. Nu te vedeam, dar încetul cu încetul picioarele începeau să mi se încălzească, iar gheara îmi elibera cu greu, dar o făcea, miezul sternului și-mi aminteam numărul de telefon în întregime. Nimeni nu-mi poate spune mie, vreodată, că nu tu m-ai salvat. Eu am trăit asta pe pielea mea. Eu știu ce culori are pragul dintre lumi, așa cum știu că tu m-ai întors în lumină. (n-apuc să spun ceva, mărturisirea se încheie încrâncenat, așa simt eu când îți lași fruntea pe sânii mei, care îți îngăduie să-i săruți și să-i prinzi în palme ca pe doi porumbei prea speriați să mai zboare...). No comment.

FILOSOFĂRI MASCULINE

„Iubește, mă! E poruncă!”

Părintele Arsenie Papacioc

A fost un an greu. Dur. Disconfort cvasipermanent. Spirala dezamăgirilor, a presiunilor de tot felul s-a format cu violență, asemenea unei pâlnii de tornadă. Și toate au venit gramadă peste viața mea în formă de capilare, cu fiecare zi mai fragile. Sunt obosită. Se apropie noaptea de Sânziene. Se deschid cerurile și, odată cu ele, sufletele...

Când plecăm la drum, ne mărturisim și iubirea, și păcatele. Când stăm în prizonieratul voluntar al iubirii ce ne-a fost dată și luată, nu e nevoie să ne mărturisim nimic.

Când plouă, Dumnezeu își spune punctul de vedere asupra noastră. În Olanda, plouă de-o noapte întreagă. Lung, monoton, fără suspine... Mănânci cu atâta poftă un măr, încât momentul inocenței adamice își pierde tot misterul biblic... „Ești cam îmbrăcat pentru rolul lui Adam”, îți spun gândindu-mă că ai fi putut să alegi și tu ceva din „Homo Faber „... Zâmbești... „Știi, m-am gândit de multe ori că Eva n-a știut să pună corect problema în fața lui Dumnezeu!”, intri în rol și ăsta e momentul care-mi place intotdeauna cel mai mult. „Serios? Și unde-a greșit?”, spun și mă așez la pândă. Tu ai raționamente care pot surprinde pe oricine, la orice oră. „Știi unde? Nu s-a dus să negocieze singură condițiile plecării din Rai, l-a luat după ea și pe Adam. Când l-a văzut Dumnezeu, așa de jalnic și cu mărul ăla înțepenit în gât, i-a dat afară pe amândoi. Dupa aceea, femeia și-a învățat

lecția. De-aia se spune că-i țineți pe bărbați de proști!”, închei apoteotic, așteptând aplauze la scenă deschisă. „Măi, să fie! Asta e înțelepciune de pe internet sau ai improvizat pe tema mărului?”, mă prefac surprinsă. „E temă de seminar, e bine?”, te dai rănit... „Dacă știam că trebuie să venim în Olanda pentru o filosofie atât de profundă, nu plecam noi mai demult?”, nu te slăbesc deloc, fiindcă știu că asta te provoacă. „Și n-am dreptate? „... „Ei, pe naiba, cum să nu... Dacă așa simți tu în numele tuturor bărbaților, doar n-o să mă apuc eu acum să te contrazic în numele tuturor Evelor!”, declam cu artificialitate lingvistică premeditată. Nu ripostezi. Începi să te dezbraci. Încet, studiat, insinuant. Asta tot temă de seminar se cheamă?”... Zâmbești continuând să-ți scoți hainele de pe tine. Încep să râd amintindu-mi că prima dată când m-ai cerut de soție erai în boxeri. „Cum naiba-ți amintești tu mereu exact detaliile cele mai jenante?”, râzi și tu cu mine-odată. „Uite-așa!”, vorba lui Petre Țuțea. Îmi aduci un măr, te oferi să-l schimbi pe niște cireșe, fredonezi refrenul de la *Cât de departe* (faci asta ori de câte ori ți se termină cuvintele) și, pentru câteva minute, mă întorc (a câta oară?) în garsoniera din nori, dar în dreptul ușii înțeleg că nimic de-acolo nu mai e al meu. Îmi controlez lacrimile. Nu vreau să stric momentul. Mâinile tale îmi ascund ochii. Măști vii. În spatele lor, începe filmul alb-negru al „minunii că ești / a-ntâmplării că sunt”... E 23 iunie și așteptăm cu sufletul la gură să-nceapă noaptea de Sânziene...

GOLGOTE CU BILET DUS-ÎNTORS

Opțiunile divergente în fața cărora stau de ceva timp îmi justifică pe deplin convingerea că viața este o improvizație. Un maldăr de segmente pe care nu le poți lega unul de altul, oricât te-ai strădui. Traseul rectiliniu, aparent promițător de senin în reprezentarea lui grafică inițială, se anulează brusc. Și te trezești pe un drum cu sens unic și bandă continuă. Iar tu poți folosi doar accelerația, pentru că frânele ți-au fost tăiate cu o noapte înainte. Atunci apare Fata Morgana și nimic nu mai contează, în afara halucinației fatale spre care te repezi orbește...

Viața mea e un șir de zile cu intensitate variabilă și cearcăne constante. La fel ca ale tale... Schizofrenia acestei iubiri vine dintr-o formă de agresivă dependență. N-am crezut că ai să te întorci de la jumătatea drumului către aeroport, cu tot cu bagaje și cu biletul dus-întors în mână. Atunci am înțeles că suntem iremediabil pierduți. Patologizarea sentimentelor este de-aici înainte ireversibilă. Nu mă recunosc. Întotdeauna mi-am cenzurat trăirile. Am fost tăioasă pe dinafară, ca să mă pulverizez apoi pe dinăuntru. Ultima dată, recunosc, am plâns când ai plecat. Adică, am făcut exact lucrul pe care mă feream să-l fac, fie și numai în fața mea. Reușeam să mă abțin, mușcându-mi buzele până la sânge. Am sperat să nu mă vezi. „Te privesc de fiecare dată în retrovizoare până rămâne din tine un punct, cum credeai că n-o să-ți văd lacrimile ?”... Credeam... „.....Încet, încet, am aflat că drumul se făcea mai lung, că timpul apăsa mai greu. Pentru noi, timpul a fost mereu la fel de greu ca pământul plin de apă. De data asta însă, lumea a luat-o la vale periculos de repede. Lumina zilei nu m-a vindecat de coșmaruri,

dimpotrivă, mi-a congestionat spaimele. Logica funcționa perfect: circumstanțele te constrâneau să pleci departe. No comment. Niciodată, dar niciodată, nu ți-am cerut să nu pleci undeva. N-am făcut-o nici acum, doar că nu înduram gândul care atinsese o intensitate sinucigașă. La ora 21, aveai avion. La 21:02, m-ai sunat să-mi spui „n-am putut urca. Simțeam că dacă apuc să fac asta, e pentru ultima oară, că n-am să te mai văd niciodată. Și totul mi s-a pus de-a curmezișul drumului, așa de îndârjit, că pentru prima dată în atâta amar de ani, am spus „nu”, când știam că e obligatoriu să spun „da”. N-am pus nimic în balanță, știi prea bine că nu era nevoie, pe toate talerele mele e ceva din tine, doar îmi repetam că am dreptul să fac și eu ceea ce simt simt, după ce, o viață-ntreagă, făcusem doar ce mi se cerea. M-am răsucit militărește pe călcâie și, cu cel mai eliberator sentiment din lume în ventriculul drept, am ieșit din aeroport convins, că pentru lacrimile tale din mijlocul străzii, pot să ucid cu sânge rece, dacă e nevoie. Gândul m-a speriat. Mi-a pus la încercare luciditatea. Și cu cât mă convingeam că trebuie să ies mai repede din aeroport, cu atât mi se comprimau toate organele din mine, îmi simțeam inima bătând clipocit în urechi și auzeam glasul tău stins, rușinat de el însuși, cerându-mi o dată pe secol să nu plec. Imediat, vocea ta a devenit atât de puternică, încât a acoperit-o pe aceea a speakerilor din aeroport, haosul s-a stins și m-am trezit în mașină hotărât să ies din parcare arhiplină, cu mâinile tremurându-mi pe volan, ca după o sperietură sălbatică...”, îți închei confesiunea cu „donne-moi encore une cigarette !”...

Suntem un soi ciudat de ființe interschimbabile. N-am tresărit când m-ai sunat să-mi spui că n-ai plecat. Simțisem. Inima mea rămăsese la sol. Când ești sus, în avion, eu nu am inimă. Mi se topește de frică. Încă nu cred că e totul fără cusur după operație. Ar fi prea simplu. Iar tu, prea puțin artist...

În jumătatea mea de ființă fără tine e liniște. În cealaltă jumătate, până și oasele își modifică densitatea. Când aud că ești la o bătaie de pleoapă și un sfert de respirație de poarta mea, știu că „opțiunile divergente” despre care vorbeam, încep să-și găsească singure soluțiile, ca prin miracol... „Să

iubești fără speranță, să fii convins că dragostea nu ți se pierde aiurea, ci se adună acolo unde e un Ceva care ți-o păstrează, ca să ți-o trimită, la un moment dat înapoi îndumnezeită, ei bine, asta înseamnă să dai ochii cu miracolul...Și să-i săruți tălpile, chiar dacă trebuie să te arunci din avion pentru asta”...

O MATEMATICĂ A COINCIDENȚELOR

Când ai trăit o iubire rotundă, de al cărei punct final ți-ai atârnat tot restul vieții, trebuie să vii înapoi la ea că să poți muri. Ca să nu te întorci în fața lui Dumnezeu ființă incompletă. Cel mai bine ne pricepem, în viața noastră cu mâini și picioare, să ne prefacem că suntem fericiți. Mimăm orgasmul existențial ascunși după sticla de eprubetă a rostului nostru omenesc cinstit înseriat. Mi-am trăit cea mai mare parte a vieții respectând reguli. Înghițind norme. Repetând zilnic teoria comportamentului fără cusur. Nu sunt o mamă totală, pentru că n-am fost o fiică totală. Nu mă chinuiesc deliruri materne când îmi pleacă două zile copiii în excursie. Îi iubesc până la ultima mea respirație și greșesc, adesea, spunându-le-o cu voce tare. Apoi, mi-aduc aminte că mie mama nu mi-a spus niciodată că mă iubește sau că-i e dor de mine și mult din fragilitatea mea interioară de astăzi a venit de-acolo. Și n-a mai plecat. Copiii mei sunt lumea care merge înainte. Ochii mei care vor vedea dincolo de mine. Sunt oameni care, peste destul de puțin timp, vor trăi doar pentru ei. Ne vor da un telefon între două avioane, vor spune „hai, mama, zi repede că mă grăbesc!” și noi vom fi tot aici numărând zilele, orele, până la următorul semn că le e bine. Din ce în ce mai bine.

Scapi din mână un pahar care se face țandări pe gresia din bucătărie. Sună a viață spartă. „S-a dus un ghinion din casă!”, te consolezi strângând meticulos cioburile împrăștiate peste tot. „M-am liniștit! Gata, mi-a dispărut, în sfârșit, și ultima grijă!”, mă amuz pe seama ta. „Dar mie, nu mai spun!”, plusezi optimist. Te descurci singur cu fărâșul de cioburi și, grijuliu,

Îmi strigi „nu umbla pe-aici fără papuci, să nu fi rămas ceva pe jos!”... „Calc demult pe sticlă spartă, Mon Amour, te-ai mira să vezi cu câtă abilitate pășesc peste cioburi fără să mă tai...”, mă trezesc vorbind nimănui. Treci foarte demn spre baie să te speli pe mâini, ai un aer de seriozitate compatibil cu sala de ședințe a Parlamentului European și faptul că ești doar în boxeri te face de-a dreptul arogant. Nu-mi stăpânesc râsul, bineînțeles că-mi auzi chicoteala și te încrunți la mine, din ușa sufrageriei „What’s so funny?”. E „so funny” că tu faci totul cu maximă seriozitate, fără să te împiedici cumva de faptul că ești doar în chiloți. „Atitudinea e mai importantă decât altitudinea”, cum bine zicea O. Paler, dragul de el.

Mă-ntorc la gândurile mele ca o paranteză pătrată pe care trebuie s-o ridic la o putere egală cu viața mea. Mi-e bine cu tine-n preajmă. Atât de bine, încât pot da o definiție proprie firescului. Te așezi pe canapea, urcându-ți obraznic picioarele pe spătar, „într-o poziție de reflecție”, cum o numești tu. „Cu chișoarili pi pireți”, cum te-ar sancționa Bobocica, enervată că-i murdărești zugrăveala : „ti pomeni câ dacâ-ți sui chișoarili pi tavan, ți s-o duci și țâi gându’ ăl bun la crieri !”...Te privesc lung și răbdător. Cu o curiozitate îndrăzneată și necenzurată. Continui să stai „cu picioarele pe tavan”, odihnindu-te, și nu știu de ce mi-aduc aminte, tocmai acum, de ziua când te-ai întors, la ora 14.

Nu te văzusem de-un car de ani și-n tot timpul care trecuse nu mă gândisem decât c-am să mor fără să te mai privesc vreodată în ochi. Eram convinsă că dacă o să-mi repet că nu te mai iubesc demult, chiar așa și este. Secunda în care ai apărut de nicăieri, în cadrul ușii, am crezut că e ultima din viața mea. Că o să fiu atât de slabă, încât o să cad din picioarele mele fără oase și-o să mă fac de râs în fața tuturor, dar mai ales în fața ta. Apoi, nebunia drumului tău direct spre mine, lumina aceea flămândă și sălbatică din ochii care mă țintuiau, sărutul, îmbrățișarea, toate-mi strigau că epoca liniștii mele domestice tocmai luase sfârșit. Că te-ai întors ca să rămâi. Mi-a luat ceva timp până să înțeleg toate formulele chimice și matematice din care fusese alcătuită acea zi. 8 martie. De două ori patru. A doua oară patru. Joi, a patra zi din săptămână. O precisă matematică a coincidențelor... Puțin

mai târziu, primul sărut de după ani. Aspru. Înverșunat. Duel de buze. Carne crâmpoțită de timp. Foame de noi. Mâini la distanță. Înțepenite din umeri. Buze plesnind de iubire ca mugurii de floare primăvara. Patimă legată la ochi. Și hohote nu mai înțelegeam din plânsul cui. Nu mai conta. Nimic nu mai conta. Atunci am înțeles că iubirea și devotamentul sunt noțiuni paralele. Că poți iubi cu devotament, dar că nu poți fi devotat din iubire. Devotați sunt doar soldații. În zilele mele de soldat sunt de o devoțiune desăvârșită. M-am prins destul de greu cum stau. Într-o noapte, la mare, pe plaja pustie în plină iarnă, obosită de plecări devenite obișnuințe, te-am întrebat fără să mă uit în ochii tăi: „Te-ai gândit că pentru noi cel mai bine ar fi să rămânem pur și simplu prieteni? Cei mai buni prieteni din lume! Oricând...”. N-am apucat să termin. Te-ai lăsat pe spate umplându-ți părul de nisip și-ai început să râzi în hohote. Râdeai atât de tare, de mi se părea că o să se audă până departe, la vapoarele care se desenau în larg și c-ai să strici somnul pescărușilor obosiți de prea mult albastru. N-avea niciun rost să spun ceva, ți-ai făcut numărul pe de-a-ntregul, continuând să hohotești cu ochii pe cerul întunecat, golit de stele, pentru ca, într-un târziu, să te oprești, să te ridici sprijinindu-te în coate și uitându-te lung la mine ca la o ciudățenie: „Noi? Cei mai buni prieteni? Noi doi?” și iar ai început să râzi în hohote. Ți-am întors spatele și-am dat să plec. M-ai prins de mână, oprindu-mă. „Ce e așa de amuzant în ce ți-am spus?” (mi-era ciudă că îți vorbeam!)... „Și cum ar putea să fie, dacă nu amuzant? Noi doi, prieteni? Doamne, Dumnezeule Mare, cum am arăta noi doi ca prieteni? Și, ia spune tu, înțeleapta mea prietenă, gata, nu mai râd, promit (cine naiba să te creadă?, deja hohoteai din nou)... deci, ia spune tu: ce faci cu iubirea, cu restul ăla de viață de care știm numai noi doi și Dumnezeu? unde-l ascunzi? Scuturăm puțin din umeri, cât să ne reasezăm ADN-ul în forma prieteniei desăvârșite și gata! Noi doi, prieteni? Am fost dintotdeauna cei mai buni prieteni, dar nu dintre aceia de care vorbești tu. Iubirea nu crește fără prietenie. N-are drojdie. Prieteni suntem cu Dan, cu Oana, cu Carla (nu, eu nu sunt prietenă cu ea, n-am plăcut-o niciodată și nu v-am ascuns-o deloc), dar eu cu tine prieteni, pe-onoarea mea, dacă n-a râs și statuia lui Ovidiu, de

la Tomis, de ce-ai spus tu acum! Cum poți fi prieten, atât, nu?, așa vrei tu, să fii prieten cu viața ta? Nu știu ce sunt eu pentru tine, fiindcă nu m-ai lăsat niciodată s-o știu până la capăt, dar sunt sigur și după ce mor, de ceea ce ești tu pentru mine. Nu vreau să pictez acum tablouri patetice, în culori pastelate, mutându-mi sentimentele în enumerații, oricum insuficiente. Nu-mi pot reface sistemul referențial numindu-ne în gând, că n-am curaj s-o fac cu voce tare, „prieteni”. Frizăm ridicolul. E un loc comun, banal, gol, insipid, jalnic, un non sens ceea ce ai spus. Uită! E terapeutic s-o faci!”. Și mi-ai prins capul în mâini ca să mă săruți, hotărât să-mi arăți cum ne-ar sta nouă să ne spunem după aceea „prieteni”. Nu mi-a rămas niciun argument în termen de valabilitate și n-am de ales. Renunț (ce-i drept, fără remușcări ipocrite). Am încercat. Aveai dreptate, nu putem înghesui tot ceea ce-am trăit într-o debara cu pantofi vechi prefăcându-ne că nu știm ce e în saci. N-avem cum. E ca și cum am ucide și-apoi am ascunde cadavrul sub pat uitând că nu peste mult timp va-ncepe să miroasă.

Nu mă deranjezi niciodată când scriu. Închizi ușa încet și te duci să citești cufundat în fotoliul de pe balcon. De fapt, privești Dunărea. Stai pierdut cu ochii pe coama fremătândă a Dunării curgând spre mare. Te văd pe fereastră și nu mai scriu nimic, doar mă uit la tine, din ce în ce mai convinsă că, în viață puține sunt cele care ne trebuie cu adevărat. Tare puține. Uneori un om. Acel singur om în urma căruia soarele nu îndrăznește să mai răsară...

ERUPȚII

Când merg, oasele mele zăngănesc ciocnindu-se unul de altul asemenea clopoțelilor chinezești bătuți de vânt. Vreau să nu mai fac atât de mult zgomot și îmi încetinesc pașii. Degeaba. Sunetul plin de stridențe e din ce în ce mai enervant. Parcă sunt o fantomă incompletă. În sfârșit, e frig și plouă. De două zile plouă întruna. E sfârșit de octombrie, iar frunzele se încăpățânează absurd să nu cadă de pe ramuri și, în încleștarea lor disperată, seamănă cu noi, străinii tuturor lumilor cu orare firești și răsărituri previzibile de soare.

Am două vieți și-un singur ficat. Vieți siameze, imposibil de separat. Fiecare o târăște pe cealaltă după ea fără să-i pese c-o dă cu capul de trotuare. Se pândesc una pe alta, așteptând să vadă care se va rupe prima. Fără să vrea să accepte că, rupându-se una dintre ele, obligatoriu și cealaltă o să-și dea duhul. Două vieți. Complete. Am obosit. Tot timpul fug de mine. Mă mint că o să-mi vorbesc, că o să-mi așez din nou sufletul în poziție verticală. Minciună. Îmi povestești despre ultima ta călătorie în Catalonia. Nu mă pot concentra. Mi-e somn. Încerc să mă controlez și să rămân trează. Mi-e imposibil să fac asta și-adorm, cu vocea ta ca un cântec al lui Joe Dassin pe fundal...Când mă trezesc, e întuneric de-a binelea. Nu ești lângă mine și e prea liniște...Nici Dunărea nu se mai aude acum prin geamurile închise...Te strig încet, mai degrabă scâncesc și nu-mi răspunde nimeni... Cobor din pat, mi-e capul greu ca după o beție prelungită, în casă e cald, ploaia își vede de treabă ignorându-mă și te găsesc întins pe canapeaua din sufragerie, cu picioarele atârându-ți peste brațul de pluș fucsia, citind ceva

dintr-o carte mare, cu copertile verzi, lucioase... Îmi zâmbești curat, întinzi mâna s-o prinzi pe-a mea și-mi faci loc lângă tine, ascunzându-mă iar în scoicile palmelor tale... „Ai obosit rău de tot, ăsta e somn de suflet...”...„De ce m-ai lăsat să dorm atât de mult?”, mi-e ciudă că mi s-a întâmplat asta... „Pentru că am sperat c-ai să vorbești în somn și-o să aflu și eu tot ce-mi ascunzi când ești trează...” Nu-ți ascund nimic. Nici măcar furunculele. Războaiele mele cu lumea sunt viscereale. Imposibile. Și singura mea victorie ești tu. Te-am găsit când uitasem de ce te-am pierdut. Când peretele care despărțea lumea mea de a ta își astupase toate fisurile. Când rutina schizoidă a zilelor și nopților mele anulase tot ceea ce fusesem cândva. Mă asculți fără să mă întrerupi. Oftezi din când în când și o tristețe gri te închide în ea ca-ntr-un balon de săpun. Te ridici în capul oaselor, te muți pe fotoliul din fața canapelei, ceea ce mă face să mă simt ca un actor cu un singur spectator în sală. Mă privești întruna și insistența ta mă incomodează. Dacă-mi schimb direcția privirii, ți-o muți și tu pe a ta, răscolind cu meticulozitate de oftalmolog. Nu spui nimic. Nici măcar nu mai fumezi. Îți treci mâinile prin păr cu un gest de nedisimulată deznădejde și când, gata, nu mai poți îndura, te ridici și privești Dunărea... Îndelung și inutil... „În lumea asta”, începi să vorbești și mâna ta dreaptă descrie în aer un cerc larg, „eu nu trăiesc decât ca să-mi adun dimineața, de prin toate gândurile, ființa ta. Ani la rând, m-am trezit pe la 3 noaptea, de parcă m-ar fi atins pe față o eșarfă de mătase și în toată camera mea mirosea puternic a „Cerruti 1881”. La un moment dat, senzația era atât de totală și de dominatoare, încât m-am ridicat, m-am spălat pe față, m-am întors în dormitor, dar mirosul persista, insuportabil. M-am dus din nou și m-am spălat pe față, m-am privit în oglindă, m-am întrebat singur cum mă cheamă, mi-am repetat cu voce tare toate numerele de telefon cunoscute testându-mi luciditatea, mi-am numărat degetele de la mâini, am stins și am aprins lumina să mă conving că nu visez, m-am bărbierit la 3 dimineața, ca să schimb parfumul care-mi invadase nările și am ieșit triumfător din baie convins că a fost doar o criză de care trecusem. M-am așezat în pat și dintr-odată, valul de Cerruti 1881 m-a lovit din nou ca și cum m-ai fi îmbrățișat după ce pândiseși îndelung în

Întuneric. Puneam mâna pe telefon, o sunam pe mama, îi spuneam „nu mai pot!” și mama îmi răspundea rece și imperativ „du-te, du-te odată!” și-mi închidea . Ți-o poți imagina pe mama făcându-mi asta? Mă provoca, mă enerva și, mai ales, mă lăsa mereu să înțeleg că sunt vinovat. Și nimeni n-avea curajul să-ntoarcă singur clepsidra...., ..., „În fiecare dimineată”, m-am auzit vorbind cu tonul tău franțuzesc, „în fiecare dimineată, mă trezesc la aceeași oră. Îmi strâng viața într-un fărâș, încui toate coliviile sufletului și plec la serviciu să zâmbesc. „Din dinți”, cum spui tu. În fiecare dimineată, dar chiar în fiecare dimineată, mă trezesc din ce în ce mai confuză, mai obosită, după încă o noapte cu o singură oră de somn. Echilibrul aparent pe care-l afișez e rezultatul unei lupte căreia doar eu îi știu prețul. Merg pe sârmă, cocoțată pe tocuri și trebuie să le mai și fac cu mâna tuturor. Evoluiez la trapez fără plasă de siguranță. Lumea se împarte pentru mine în două celule, amândouă ferecate pe dinăuntru. Am cheile de la fiecare și, ori de câte ori vreau să le deschid, descopăr că le-am încurcat între ele. Nu ți-am ascuns niciodată că aș fi plecat să lupt pe front dacă tu ai fi fost soldat doar ca să mor alături de tine. Există o complicitate a eșecului care mă îneacă în fiecare secundă smulsă cu penseta din carnea mea. Orice femeie are dreptul la un bărbat ca tine în viața ei și nu ți-o spun nici flatant, nici penibil-consolator...., ..., „O, dar când m-ai flatat tu vreodată pe mine ?”, mă întrerupi răvășit, cu o privire tulbure și tristă. „Spuneam că orice femeie are dreptul la un bărbat ca tine”, îți ignor întrebarea, „te-am nedreptățit tăcând și n-am sentimentul că nu continui să te nedreptățesc și mai mult vorbind... Nu te-am întrebat niciodată-de frica răspunsului!-de ce-am primit atâtea de la tine?, „Ce iubire e aceea în care îți poți da singur explicații ?”, mi-ai întrerupt patetismele kareniene, „n-am stat niciodată să mă întreb atât de multe ca tine... E ceva în și cu noi. Ce rost ar avea să aflăm ce ? Sunt prins în plină piruetă pentru că nu mi-a trecut prin cap c-o să aud vreodată tot ce mi-ai spus adineauri.”...., „De parcă nici n-ai fi știut / simțit / intuit ce simt eu pentru tine, ..., „O, da...ce grozav e să tot intuiești / simți / știi și nimeni să nu-ți confirme cu un singur cuvânt toate astea! O, da, e o experiență unică de focă față în față cu ursul polar! Și-abia acum, după tot ce mi-ai spus, îmi

vine să sfâșii lumea cu dinții și să fac ocolul pământului în tălpile goale doar ca să te pot smulge de-aici și să plecăm oriunde, mă înțelegeți?... oriunde...”. Dintr-odată, simt până în străfundurile ADN-ului o durere ascuțită, ca de gheare de uliu înfipite cu ură, în carnea din care sunt făcută și nu mă pot opri să nu-mi ascund capul în pernă urlând acolo până mă ustură gâtul și urletul acela, nesănătos cenzurat, mă umple de cenușă, de propria mea cenușă, ca și cum aș fi stat imprudent de aproape de un vulcan care-a erupt fără niciun avertisment după 100 de ani...

CLEPSIDRE FARĂ NISIP

Nimic nu mi s-a părut mai frumos pe lume ca lumina putredă a Veneției în asfințit. Tabloul vesperal al orașului dormitând molcom în ultimele raze ale zilei nu e numai artistic până la plâns, ci, mai ales, terapeutic. Balsam pentru suflete ridate...

Într-o bună zi, mi-ai spus că mergem în singurul loc de pe lume în care timpul a stat în loc doar ca să ne aștepte. N-am înțeles, n-am întrebat, n-am ezitat. Păcatul masiv pe care mi-l recunosc, fără să clilesc, este acela de a fi avut necondiționat încredere în tine. Dintotdeauna. Pentru totdeauna. Și-am ajuns în Insula Lefkada, acolo unde culoarea de smarald a mării nu e o figură de stil dintr-un pastel desuet, ci o realitate dumnezeiască. Atât de dumnezeiască, încât uiți instantaneu de adâncimile apei și ai impulsul de a te scufunda în ea ca-ntr-un acvariu fără margini, din care tu, muritor fără drept de eliberare condiționată, să stai pe spate și să te uiți la cer. Am amuțit întâia oară în acea zi. Lumina crudă, abia ieșită din oul soarelui de dimineață, se-mprăștia peste tot cuprinsul. Pentru mine, ora șapte e încă în zori. Nu e favorita mea pentru diminețile de vacanță. Am protestat inutil, în timp ce mă îmbrăcam, iar tu zâmbeai motănește în oglindă, deși, de obicei, te străduiai să-mi aduci liste întregi de argumente împopoțonate. Când am urcat pe yachtul cu fund de sticlă, am mai înțeles o dată de ce te iubesc și nu pot s-o spun. Pentru că, n-am cuvinte pentru asta. Punct. În nicio limbă. Punct. M-ai dus în Ithaca, insula pe care Penelopa îl așteptase 20 de ani pe Ulise. Ore în șir nu ne-am vorbit. Nu ne-am vorbit în cuvinte. N-aveau putere. Prin sticla de pe fundul yachtului nu se vedeau doar minunile unei

mări de un verde fabulos, ci însuși drumul lui Ulise către răbdarea Penelopei. Către iubirea ei. Eram când Penelopa, când Ulise. Tu însuți erai acum Ulise, acum Penelopa. În Ithaca, nimeni nu cunoaște timpul. Oamenii asteaptă fără să ridice ochii spre ceasuri. M-ai luat de mână, ca-n prima zi de iubire confirmată ca o sarcină în luna mare, după ce multă vreme îmi prinseși în mâna ta un singur deget, pe care mă și grăbeam să-l trag imediat înapoi ca dintr-o capcană.

Întotdeauna mâna ta mare a înghițit în strânsoarea ei mâna mea, într-un gest de tandrețe, de salvare și de spaimă. Spaimă care te încearcă ori de câte ori traversezi strada, încercand să ții lângă tine un copil neastâmpărat. Am fost singuri în mijlocul mării. Și singuri în mijlocul timpului. Am primit de la tine toate darurile pământului. Până și identitatea Evei, cu tot cu buletin, hoinărind într-un paradis fără amenințarea mărului. Deci, fără șarpe. N-am crezut niciodată că ești în stare să mă urci pe un yacht ca să mă întâlnesc față în față cu timpul. Are ochi verzi și mii de clepsidre în jurul lui pe care le umple, cuminte, cu nisip zgrumțuros, doar pentru favoriți. Sentimentul extraordinar al ruperii cătușelor cu care sunt legate secunde în ore l-am trăit acolo cu o voluptate dezlănțuită, ca o furtună tropicală. În singurătatea colțului de insulă în care ne-am ascuns de noi, cei vechi, ne-a fost dat să ne iubim ca Ulise și Penelopa, după ce-și dăduseră întâlnire doar în vise, douăzeci de ani...

FLOARE CARNIVORĂ

”Dacă florile și-ar oferi oameni, așa cum oamenii își oferă flori, de unde ar fi tăiați oamenii?”

Nichita Stănescu

Simte că mă uit de sus la ea și, iritată de insolența privirii mele, Dunărea îmi întoarce un spate lat și lipsit de feminitate, căruia, înțepat, soarele de toamnă îi scoate în evidență toate imperfecțiunile. Gest isteric de fată bătrână. La urma urmelor, nici nu prea o băgam în seamă. Nu făceam decât să privesc în gol, în timp ce ea se tot insinua în dreptul ferestrelor, ca și cum ar fi avut ceva să-mi spună... S-a făcut frig. Vântul îi dă soarelui un cot drept în ochii lui strălucitori, aruncându-l, fără remușcări, în spatele norilor. E mai bine așa... Dunărea curge prin gândurile mele, spălându-le de semnele de întrebare din coadă...

Londra e rece și umedă ca o peșteră. Distanți și decolorați pe dinăuntru și pe dinafară, oamenii ei par întotdeauna triști și țepeni ca o glazură de tort îngijorată că s-ar putea fisura din greșeală. Singurii gălăgioși ai bulevardelor londoneze, încă pline de reclamele de la Olimpiada din vară, sunt turiștii pe care îi recunoști după hărțile din mâini și după aparatele de fotografiat atârinate de gât. La Buckingham, se schimbă garda. Zeci de gură-cască privesc spectacolul cu nedisimulată admirație. Dincolo de garduri, timpul, ca și fețele soldaților, pare încremenit. Orașul devine dintr-odată gol ca un butoi dogit. Din toate locurile în care am ajuns, Londra e singurul care mă face să mă simt bătrână, inutilă și ratată. Când mă întorc de acolo,

mi se pare că toate hainele, bagajele și cărțile mele miros a mucegai... Tamisa nu seamănă cu Dunărea din ferestrele Casei Fucsia. Nu, nici pe departe... Curge tacticos, se lasă dusă la vale cu fast și pretinde să i te adresezi cu „Alteță”... Sătui de mofturile ei, englezii nici măcar n-o mai privesc, văzându-și de drum morocănoși, cu pașii perfect mășurați... Singurul lucru pe care îl fac cu încântare „in London”, e să-i ascult pe englezi vorbindu-și engleza... Te privesc pe furiș și-mi spun în gând că nu trebuie să lupți în vreun război ca să te trezești infirm, sfârtecat de obuze și srapnele... Vorbești întruna fără să te uiți la mine, semn că ești îngrozitor de speriat. De panicat. De strivit sub gânduri, din ce în ce mai greu de ascuns în minte. Otrăvitoare. Mă ții de mână atât de strâns ca o să-mi apară vânătăi până seara. Întotdeauna faci asta când mergem într-un oraș străin. E prima ta formă concretă de spaimă, pe care mi-o și explici, când îți spun că încep să mă doară degetele: „mi-e atât de frică să nu te pierd, încât devin irațional!” ...Dacă nu te-aș cunoaște, aș declara replica „feminină, patetică și tocită prin piese de teatru provincial” ...Dar te cunosc... Londra e un oraș prea aspru pentru mine. Pe tine te provoacă. Îți dă clasă. Te oprești în dreptul unei vitrine înțesate cu CD-uri: *Tosca*, *Traviata*, *Lucia di Lammermoor*, toate având-o ca primadonna pe Callas. Superba și nefericita Callas... Din vitrina alăturată, zâmbește de pe vreo zece coperte de CD-uri, Angela Gheorghiu, căreia i se anunță un spectacol cu „Norma”, la Covent Garden, peste o săptămâna... Și nu pot să nu plâng de mândrie, de bucurie, de drag de fata șefului de gară din Adjud, pe care o ascultasem prima dată la Iași, în „Traviata”, prin ‘88, și sub al cărei nume astăzi stătea scris „cea mai mare soprană a lumii”... Callas privește în gol, tristă ca o cariatidă de pe Acropole... Știu că nu ai cum să rezisti, că ai să intri să cumperi cel puțin cinci înregistrări, deși acasă mai sunt încă cinci sute, viața îmi dă dreptate, intri în magazin și aduni, unul după altul, CD-uri cu Callas, cu Jose Carreras, cu Ileana Cotrubas și, bineînțeles, cu Roberto Alagna în *Il Trovatore*... în magazin, Pavarotti cânta dumnezeiește *Nessun dorma*... Pentru o clipă, am din nou 21 de ani și în culisele Operei din Iași dau mâna cu Angela Gheorghiu, aceeași care avea să devină, peste ani, „cea mai mare

soprana a lumii”... Și când ieșim din magazin, mă îneacă plânsul la gândul că Londra iarăși m-a umilit, obligându-mă să simt gustul ratării chiar în cerul gurii... În Hyde Park, fiecare trecător își vede de drumul său, de banca lui. Intrăm într-o cafenea, prin ferestrele căreia năvălește toată rugina copacilor, cotropiți de toamnă târzie și rece... O chelneriță înaltă cât o girafă și plină de pistruie ne aduce două cafele, mai degrabă americane decât englezești, în căni mari, ca de lapte, total atipice pentru Londra cea prețioasă... Îmi explici, când se îndepărtează de masa noastră, că e „cafeneaua vicioșilor” și că au și căni mai mari decât acelea pe care le avem în față... Suntem singuri înăuntru, în timp ce, pe terasă, un cuplu se tot sărută de vreo zece minute. Frigul de noiembrie nu pare să-i deranjeze câtuși de puțin, iar chelnerița-girafă își tot face de treaba în jurul lor, trăgând cu ochiul la ceștile de ceai, deja rece. Iubesc momentele când lumea se ascunde de noi și noi de ea. E încă devreme, londonezii dorm duminica până târziu, orașul se trezește greu, ca după beție... Cafeaua e chiar pentru vicioși: neagră, amară și tare. Mă ascund în ea ca să-ți evit privirea. De când m-ai luat de la aeroport, mă iscodești întruna și ochii tăi caută răspunsuri, sfredelitori și nedumeriți ca pasărea care, întoarsă primăvara, nu-și mai găsește cuibul... În avion, m-am tot gândit la noi doi. La iubirea noastră ca un joc „de-a v-ați ascunselea”... „De ce?”-ul acela pacătos, care de prea mulți ani nu-mi dă pace, s-a pietrificat în mine. Copila de odinioară și femeia de acum nu și-au răspuns la întrebarea care le leagă pe una de cealaltă și pe amândouă de tine. Pentru mine, lumea a fost greu de cucerit. Am făcut-o de una singură, vorba lui Arghezi, „cu puterile neajutate”. Ți-e teamă c-o să-ți spun sec și fără ocolișuri că e timpul să punem punct. Că viețile noastre chinuite de plecări și despărțiri învinețite de frig seamană din ce în ce mai mult cu niște tălpi pline de rosături, care nu mai suportă niciun pantof, oricât de comod... Că nu-mi mai pot permite, la vârsta mea, să trăiesc spasmodic și primejdios, hăituind viața, vânând-o în câmp deschis...Ți-e teamă de vorbele și de tăcerile mele deopotrivă. Așa mi-ai spus... La 20 de ani, iubim cu patimă. Cu drag de viață și de lumea care, și pentru mine, abia se află în stadiul intrauterin al evoluției. La 45 de ani,

iubirea e altfel. Își pierde naivitățile. E grea. Adâncă. Doare până la urlet. Timpul se șlefuieste de ea, nu invers. Ochiul înfruntă până și lumina soarelui de care se ferea cândva. Mâna căuta miezul cărnii și al cuvintelor ca să-l frământa până îi schimbă forma. Asaltul instinctelor tinerești se rafinează în căutări, așteptări, îngenunchieri și ridicări... Victoria trupurilor care se încrâncenau să-și mărturisească foamea unuia de celălalt e astăzi ieșirea din labirint. Ți-e teamă că o să-ți spun că Ariadna nu mai are niciun alt fir salvator pentru Tezeu. Că totul a devenit extrem de simplu: ca să nu cazi prada minotaurului, ferește-te să mai intri, trufaș, în labirintul din tine. Că ești o floare carnivoră de care mi-e din ce în ce mai teamă să mă apropii. Nu știi dacă am zis cu voce tare ceva din toate astea... În mâinile tale, degetele mele sunt gata să se frângă... Înțelegi că mă dor și le eliberezi încet, cu părere de rău, unul câte unul, ca pe ostaticii dintr-o banca... În cafeneaua pustie, te-apropii să-mi ascunzi fața în mâinile tale, mirosind a toamnă englezească din Hyde Park... Ca două frunze îmbrățișate în cădere... Abia când mă săruți, înțeleg că floarea carnivoră pândește flămândă să ies din labirint...

DANTELĂRII MEDIEVALE

Ne invadează lucrurile inutile, pernicioase, enervant de sterile în repetabilitatea lor cotidiană. Forma pe care o capătă ele este de continuă lovitură cu bocancul stâng, în membrana propriei zidiri. Caii sufletului meu au obosit chiar aproape de vârful muntelui. Așteptam s-ajung acolo ca să privesc cum răsare soarele din spatele stâncilor. Am primit intact înapoi pachetul cu speranțe sigilat cândva. Problema e că nu și-n timp util. Eu cred în miracole și Dumnezeu știe asta. Sunt dintre aceia care pot depune mărturie că miracolul e doar întâmplător numit așa de oamenii care nu l-au pipăit. Plouă maro cu pământ cleios care se lipește de ziduri înverzite de mucegai. Caii sufletului meu (unul alb și unul negru!) nechează sălbatic la fereastra dinspre nord. Au zăbalele-nspumate și ochii de catifea întunecată, peste care plouă întruna. Își scutură înduioșător coama și-aș vrea să-i mângâi, dar ar trebui să deschid fereastra și n-am niciun pic de zahăr pentru ei. Sau pentru mine. Calul alb își lipește botul de sticla umedă și-o aburește cu respirația lui fierbinte. Pentru o clipă, cred că a venit, nefiresc, iarna...Calul negru aleargă bezmetic prin ploaia care-l întărește și-l face liber...

Ești în avion. Departe. Mă gândesc că acolo, sus, primul gest pe care-l faci este acela de a-i mulțumi lui Dumnezeu, că te lasă să privești de unde-o face și el. Efemer și zadarnic sentiment de egalitate frustrantă. Calci pe nori, mângâi prin hublou dezordinea din casa unui Dumnezeu (plecat în grabă la baie) și închizi ochii ca să-ți amintești cam pe unde stai tu. Îți vine să-ntinzi mâna să furi pentru mine un nor pe care să-l ascunzi apoi sub haină, dar ți-e

rușine de gestul tău nesăbuit și-mi scrii atât, doar atât: „Mi-e dor...” Îngust și umbrat, drumul meu duce înapoi la tine. Un fel de cerc alb, ca și cum ar fi centrul unei ținte de tir. Plouă cleios și rece peste săgețile înfipte în mijlocul cercului-țintă din sufletul meu. În lumea asta multicoloră, par încurcată în ațele scămoșate ale propriei mele neputințe. Alternativa la tine nu există. Încerc să trasez cu creta conturul exact al conștiinței mele și să înțeleg, după ce-i schimb bateriile, de ce mi-a fost mie fatală o singură zi. Rup brutal pânza de păianjen a presupunerilor abstracte, mi te imaginez gol, la propriu, mă așez la fel lângă tine ca să rămânem așa, în formă de nucleu care nu poate fi ispitit cu nimic, dar chiar cu nimic, să trădeze sau să se trădeze. Merg înapoi, în timp, cu pași mici, imaginile se succed lent, culorile lor își pierd intensitatea originală și se opresc undeva sus, pe un acoperiș de pe care se-aude „De ce dracu’ fug toate femeile de bărbații frumoși ?”...

Dau să deschid lacătul porții în spatele căreia caii sufletului meu nechează iar sălbatic și degetele mi se umplu de rugină. Cheia veche scârțâie isteric pe metalul înțepenit de ploi și de zăpezi... „Înțeleptirea” de care vorbesc duhovnicii nu ține de vârstă și nici nu vine odată cu ea. Poate nici să nu vină. „Dumirirea”, în schimb, e salutară. Am 43 de ani, locuiesc într-o mansardă cu pereții capitonați cu tăceri și absențe și port de 20 de ani în portofel o pietricică dintr-o altă viață. Nimeni nu știe asta. Și nici nu trebuie. Din când în când o scot din buzunarul ei secret și o privesc îndelung. E-un fel de cochilie banală în aparență, pe care însă, dacă o duc la ureche, aud trenurile și larma copiilor jucând fotbal sub geamuri și discul cu *Peer Gynt* și pe cel cu *Madama Butterfly* și gata... Pe partea cealaltă, pe toată partea cealaltă e ceva din urma pasului tău. Ai călcat indiferent peste ea. M-am aplecat, am ridicat-o fără să știu de ce făceam asta și am ascuns-o într-un buzunar. Martor că eram doi. Martor că eram noi. Dacă ar fi să-mi imaginez un desen pentru viața mea, el ar fi alcătuit din segmente. Douăzeci de segmente, patruzeci de segmente, o sută de mii de segmente...Totul e cuantificat, toată viața mea e supusă regulii lui „de aici și până aici”... Verbul fundamental: „trebuie”. Verbul meu ucigaș. Am făcut mereu „ce trebuie”. Am săpat tranșee pentru un război care n-avea să-nceapă

niciodată, am așteptat trenuri pentru care nici măcar nu existau șine... Am avortat visuri după visuri...

În improvizația cotidiană pe care o tot numim „viață”, nimic nu mai are rădăcină. Lumea se macină, se surpă, se scufundă... În tăcere. În cea mai deplină dintre tăceri. Ce e greu de înțeles? Ce nu poate nimeni pricepe? Viața e o colecție de întâmplări așezate sub semnul hazardului. Bun! Cele premeditate sunt determinate social de obsesivul „trebuie”. Cele ale hazardului sunt înghesuite sub zodia, nu întotdeauna fastă, a lui „a fi”. Îi rămâne fiecăruia de explorat fâșia de graniță. Brazda lată a virginității existențiale pe care cei mai mulți nici măcar n-o ating vreodată cu piciorul de teama soldatului din turnul de control. Acea e muchia de lume unde din când în când te poate atinge aripa unui vis. Ridici obosit ochii spre cer exact atunci când acolo, sus, se mai zărește abia o urmă albă, ca de fulg întârziat, supraviețuitor miraculos al căldurii toride din mijlocul verii. Analizându-mi viața pe principiile matematice pe care încă le mai știu, concluzia este că Dumnezeu și-a compensat față de mine erorile, scăpările sau neputințele aparent? La primul nivel de interpretare, glazura roz rezistă. La al doilea nivel, se crapă ușor. Adică atunci când chiar trebuie să mă demachiez și să-mi privesc cearcănele și ridurile și zadarnicul meu păr alb. La al treilea nivel, cel pentru inițiați, nu mai rămâne nimic în picioare. Și nici culcat. În tânguiala care se cheamă „viața mea”, nici măcar pentru mine însămi nu mai sunt oglinzi netrucate. Magii proaste de bâlci. În mod normal, rana de odinioară, ca orice rană civilizată și de bun simț, ar fi trebuit să se închidă cumva. O coajă a avut. A rezistat un timp, ca tencuiala proastă pe un perete vechi și crăpat. Știi că fisura e acolo, n-ai ce să-i faci, vine din temelie și, brusc, auzi pârâind și trosnind și n-ai timp nici să cauți ieșirea, darămite s-o mai și folosești și gata...Totul e praf și moloz și din tine n-a rămas decât un fir de păr răsucindu-se lent prin aerul sufocant...

Stau singură pe brazda aceea de graniță dintre „a trebui” și „a fi”. Și abia când se face noapte și când visele și visurile mele avortate se aprind, luând formă de stea, știu ca verbul de frontieră e „a iubi”. Înțeleg târziu,

mult prea târziu, de ce pe fiecare candelă sau lumânare scrie cu litere mici, mici de tot, „a nu se lăsa flacăra nesupravegheată”...

Sunt zile în care destinul meu de mamă e singurul care contează. Sunt alte zile când liniștea domestică acoperă totul. Cu tine, sunt zilele mele de femeie. Îmi adun cenușa în buzunare, ascund cheile ușilor pe care scrie „a trebui” și „a fi”, îmi las acasă paradoxurile și normele și rigiditățile, îmi abandonez până și spaimile înverzite de nesomn și nu mă uit înapoi. Lumea mea cu reguli, care n-au cunoscut excepția, se revoltă. Bolborosește enervant ca o babă fără placă dentară. N-o mai bag în seamă. Dincolo de ușă ești tu. Psihologia mea de soldat riguros și supus devine pe neașteptate una rebelă și nonconformistă. De puștoaică ciudată cu o singură vulnerabilitate în biografie. „Vulnerabilitate”? Ți ai aud mirarea adunată-n 15 sunete. „Da, o vulnerabilitate care a degenerat rapid în dependență”, încerc să-ți explic. „Cine era mai dependent de cine? Aud?”, nu-mi dai pace deloc. Ies pe ușă și nimeresc în mijlocul ploii care mă spală pe mine de mine. Începe ziua mea de femeie. Divorțez cu bună știință întrebarea de răspunsul ei, mă mut în interogația retorică de la capătul ființei mele care, metamorfozată, Ți aparține doar Ție și tac. Când pleci pentru o clipă de lângă mine, ascund repede sub pernă firimituri din visurile întinse pe cearceafuri, ca un copil prea flămând care se teme pentru un alt mâine pustiu. În ziua mea de femeie, am dreptul la orice. Dumnezeu mă pune să semnez un pact cu diavolul și unul chiar cu el însuși. Nu știu ce face cu ele. Cu siguranță, nu le rupe. În ziua mea de femeie, am dreptul la orice. Dar, mai presus de toate, am dreptul la tine. Făptura mea interzisă. „Răscumpărare reciprocă”, așa spui tu. Încerc de prea mult timp să găsesc cuvintele acelea care să spună singure povestea. Nu sunt în stare. E dincolo de banalitatea mea omenească. Golul din noi dispare. Sfidez o lume și asta mă face puternică. Și egoistă, recunosc! Sfidez tot ceea ce tu ai adulat, sfidez tot ceea ce tu ai cumpărat vânzându-mă cândva! Sfidez anii de puncte de suspensie și sentimentul acesta de putere fără margini e unul imposibil de recuperat lingvistic, muzical sau dramatic. E pantomimă.

Pantomima sufletului meu. Și-a sufletului tău pereche cu al meu. E victoria mea de femeie în fața Universului...

LE MUR DES JE T'AIME

Am dansat amândoi în Piața Abbesses din Montmartre printre castani. O familie vieneză împlinea 70 de ani de la căsătorie. Doi bătrânei ca de porțelan valsau ca niște adolescenți pe *Dunărea albastră*. Se cunoscuseră în timpul războiului, în mijlocul unui Paris care le dăduse certitudinea că arta e mai puternică decât moartea și se întorseseră acolo „pentru viața noastră care a avut forma Turnului Eiffel”, povesteau ei reporterilor de la TV 5, înghesuiți în jurul lor. Aveau 94 de ani, doamna mărturisea cu cochetărie că era cu câteva luni mai mică decât soțul ei și că „de-aici înainte am curaj să plec pe jos spre stele”. Au invitat la dans pe toată lumea din jur și oamenii s-au lăsat prinși în jocul sentimental a doi bătrâni care, în rotirea lor magic-emoționantă, înviaseră, pentru câteva clipe, o lume ca un film alb-negru cu Humphrey Bogart și Ingrid Bergman. La doi pași, în parcul „Jehan Rictus”, fără să mă pregătești în vreun fel, ca să-mi urmărești hoțeste reacția, m-ai dus de mână să văd „Le mur des je t'aime”. N-ai cum să nu plângi în fața a 40 de metri pătrați, acoperiți cu 511 plăcuțe de lavă, pe care în 250 de limbi ale pământului stau scrise 311 delarații de dragoste. Toate adunate de un singur om, Frederic Baron, pe care îți dorești din răspuțeri s-ajungi să-l cunoști vreodată, numai ca să vezi în ce suflet a-ncăput atâta drag de iubire. Mă temeam că la Paris mă va încerca un deprimant sentiment de bătrânețe iminentă. Nici gând. Farmecul insolit al orașului nu stă nici în Jardin du Luxembourg și nici măcar în La Tour Eiffel, care te asediază până la suprasaturație din vederi, brelocuri, câni imprimate, tricouri, sacoșe, papuci sau tocuri de ochelari. Nu. Farmecul parizian despre care nu-ți poate povesti

nimeni, ca despre Louvre des Antiquaires este acela de a simți acolo, la fața locului, că, oricâți ani ai avea, n-ai cum să îmbătrânești vreodată. Și că iubirea e pentru totdeauna. Că nu se termină ca borcanul cu dulceață de cireșe amare, ascuns în cămară ca să mănânci din el pe furiș, numai tu, singur. Dacă mi-ar spune cineva că lumea e o efemeridă, i-aș arăta fotografia noastră de la Pont des Arts. De-a lungul parapetilor de pe podul Solferino, mii de lacăte au fost prinse de îndrăgostiții, care-și doreau să rămână împreună pentru toată viața. Oriunde acasă, m-ar fi copleșit un acut sentiment al penibilului dacă mi-ar fi trecut prin cap că și noi am putea prinde un lacăt pe un pod. Pe Solferino însă, oameni de toate vârstele vin să-și închidă lacătele, pecetluindu-și gestul cu un sărut de valoarea unui document notarial. Fără regrete și inhibiții. Fără prejudecăți. La jumătatea lui august, Parisul e un Turn Babel. Auzi toate limbile pământului, vezi toate culorile omenirii în variante despre a căror existență nu citiseși în niciun atlas, atât de pestriță e lumea, încât ajungi să stai la pândă ca să ghicești care sunt francezii adevărați. Sunt. Îi recunoști cu ușurință după liniștea interioară care vine din absența temerii că vor îmbătrâni. Respiră libertatea de a fi ei înșiși. Până și bătrânii lor sunt frumoși. Îmi place să-i privesc mergând de mână. Abia aici, printre ei, înțeleg de ce le place să spună tot timpul că „frumusețea unei reușite depline stă în răbdarea cu care aștepți”. Instinctul așteptării ne-a salvat. O așteptare oarbă, intrinsecă ființei noastre. Un alter ego fără contururi rațional trasate. Diform. Abia la Paris mi-am pus pentru prima dată întrebarea cum de nu m-am temut în niciun fel să mă las prinsă în delirul unei vieți din ce în ce mai greu de controlat, de organizat, de trăit, la urma urmelor. Responsabilități strivitoare stau pe umerii fiecăruia dintre noi. Mă sperie fie și numai simpla lor inventariere. Ne-am aruncat sinucigaș într-un „va urma” (și chiar a urmat!), fără să anticipăm că, zi după zi, vom ajunge să depășim limite pentru care nu există superlative lexicale. Avem doar îndrăzneli de somnambuli care merg noapte de noapte pe marginea acoperișului umed. După vara asta, nimic nu va mai fi la fel. Mi-e trupul o clepsidră plină ochi cu nisip căruia nimeni nu s-a gândit că-i trebuie loc să se și scurgă. Eroare de creație. Nu pot invoca

speranța. Ar fi ridicol. Ceea ce e de schimbat e în mâinile noastre. Sau doar în creierele noastre. Parisul e ademenitor ca o otravă cu gust înșelător de șerbet de la Le Souletin. În câteva zile, am luat cele mai proaste decizii din viața mea, numai din cauza Monei Lisa, care s-a uitat cu atâta insistență la tine, că devenise de-a dreptul insolentă. Și zâmbetul ei (care mie nu mi s-a părut deloc enigmatic) avea parfum de promisiune cu două variante de rezolvare. Ambiguități latine. Nu există cer mai frumos pe care să dai din întâmplare de Dumnezeu decât cel al Parisului. Ne-am salutat de-a dreptul cordial și ne-am asigurat de încredere reciprocă și totală. M-am grăbit să-i strecur – fără să mă vadă cineva – că am știut întotdeauna că e în preajmă și-aș mai fi avut ceva să-i mărturisesc, dar ai apărut tu repede, cu două înghețate care începuseră să se topească și el a apucat să-mi facă franțuzește cu ochiul, semn că știa dinainte ce mă tot fâstâceam eu să-i spun...

UN COPAC ARS DE VIU

În ziua când am început să mor, o căldură grețoasă se lipea de trupuri, de copaci, de asfalt. Aveam 22 de ani și nu-mi păruse vreodată până atunci de moarte. În dimineața acelei zile, lumina ardea retina imprudentă, care se azvârlea naivă în clocotul ei amețitor. Întoarse pe dos de arșiță, frunzele teilor de pe bulevard cobeau în gând. La ora 12, te-ai urcat în tren. Ascunsă în mulțimea din gară, moartea și-a pornit cronometrul... În ziua când am început să-mbătrânesc, primul lucru de care mi s-a făcut frică a fost pierderea memoriei. Mizeria degradării care vine, obligatoriu, cu vârsta-e o formă de răzbunare a zeilor. Pierderea memoriei însă, mi se pare forma paroxistică a degradării umane. Singură, doar eu îmi știu cotloanele minții. Locurile în care pot scormoni ca să nu mă pierd de mine însămi. Îmi trec prin gând lucruri din ce în ce mai ciudate. Imaginile se întunecă uneori în plină zi, declanșând un fel de eclipsă a minții care mă sperie pe termen lung. Scurtcircuitări. Adesea, într-în de bunăvoie în bârlogul nostru de singurătate, târându-ne pe burtă, ca dintr-o capcană, din lumea asta nebună, care, culmea, la un moment dat, părea locul cel mai sigur din univers. Fără memorie, însă, resetarea interioară devine imposibilă. Viața asta e așa de zgârcită cu zilele, că nu e în stare să facă și ea cinste, măcar o dată, cu o duminică de sărbătoare și o ceașcă de cafea neagră...

În ziua când am înțeles că ușile fără încuietori nu stârnesc nicio tentație, te-ai răsucit pe călcâiele viselor și visurilor mele și mi-ai pus lacăte până și la ferestre. În dreapta, pândesc ochii tăi flămânzi de mine. În stânga,

măinile tale, cătușe pentru ale mele, sunt reci ca de mort. Dincolo de noi, e barbaria unei lumi care ne tot amână fericirea...

În toate celelalte zile, recunosc că sunt nepregătită pentru viață, așa cum la 22 de ani eram nepregătită pentru moarte. În mijlocul câmpiei, lovit de fulger, un copac arde ca o mână cu degetele întinse a întrebare, spre cer. Un copac care arde de viu. Mă uit la el și știu ce simte. Durerea din ziua când am început să mor se-ncolățește din nou de gâtul meu, strângându-l din ce în ce mai tare...

IUBIREA MEA BULIMICĂ

Ani la rând după moartea lor, nu mi-am visat nici măcar o dată bunicii. Nu le-am privit fotografiile. Nu m-am întors în „curtea cu regine”, cum spunea tata, povestind despre florile pe care mama lui le creștea în tufe dese și grele de miresme. Nu am plâns în fața nimănui de dorul lor și n-am aruncat nicio pietricică din toate amintirile mele de vacanță, adunate în al doilea sertar al biroului, acolo unde nu puneam cărți, caiete sau creioane. Acela era sertarul copilăriei. Îl deschideam din când, mângâiam cu privirea cutia albastră, plină de pene mici de găscă, de flori uscate, de pietricele, de scoici și de banii de la bunici, primiți întotdeauna la plecarea spre casă, la sfârșitul vacanței, bani din care nu cheltuiam nici măcar un leu. Eram superstițioasă. Mi-era teamă că, dacă o să mă ating de banii aceia, n-am să-mi recapăt în vara viitoare copilăria. Nu am făcut nimic altceva decât să tac atunci când venea vorba despre dragii de ei. Cu o religioasă încăpățănare, de care nu sunt în stare decât berbecii din primul decan. Pe măsură ce îmbătrânesc, descopăr din ce în ce mai mult, că se amestecă în mine tristețea albastră a bunicului, tânjind mereu după un ceva care n-avea să-i mai iasă niciodată în cale până la sfârșitul vieții, puterea de a aștepta, încrâncenat, a bunicii și credința – fără ezitare! – în miracole, care le-a fost dată amândurora. În nopțile lungi, când mă întorc la mine însămi, din întunericul fără contur, aud șoptit glasul bunicii, lovindu-se de mușenia îndărătnică a soțului ei, bucureșteanul frumos și râvnit de femeile din sat, care lăsase totul pentru ochii ei verzi, fără să spună însă, până la capăt, ce înseamnă totuși acest „totul”: „Dacă în viață lași lucrurile neterminate, la un

moment dat, va trebui să te întorci și să le duci până la capat. Liniștea nu e niciodată la jumătatea drumului. Acolo e volbura. Cine s-a odihnit vreodata cu capul pe-o volbură? „Dacă ar mai trăi, bunica mea și-ar face cruce văzându-mă dormind cu capul pe-o volbură. Uneori, apuc și să visez. „E somn greu, mamă, somn tulbure de suflet chinuit, hai, deschide ochii, spală-i în lumină și zi <<Tatăl nostru>>! De trei ori, mamă, hai! „, mă mângâie pe cap, cu mâna ei asprită de muncă și de nisipul mării... Ma trezesc... Îmi simt gura coclită.

Din cealaltă parte a întinericului, bunicul rostește rar: „Oană, Oană, tu știi ce e volbura? E floarea căreia-i spune <<poala Maicii-Domnului>>. La mine-acasă, bătrânii o știau de <<cămașa lui Dumnezeu>> „...Abia acum înțeleg cum de pot eu, nepoata lor, și să dorm, și să visez cu capul pe-o volbură...

S-a terminat de renovat Teatrul Național. De ani de zile, acoperit de mesh-uri, mă provoca să-mi imaginez ce e dincolo de schele. Am tresărit când mi s-a-nfățișat în toată splendoarea arhitecturii lui și, dintr-odată, am înțeles că mesh-urile acelea zdrențuite, care îl ascunseseră atâta timp privirilor, mă protejaseră de trecut. Ca un bandaj steril. Între mine și tine. Îmi ascunseseră ușa-ghilotină. Mă așez pe banca din față, ca și cum m-aș aștepta să ies pe-acolo. Ca și cum n-aș fi ieșit niciodată de-atunci, din secolul trecut, și până acum. Lacrimile mi se plimbă nehotărâte în susul și-n josul gâtului. Îmi încețoșează privirile dublând contururile. Peste drum, clopotele bisericii își încalecă bățile acoperind strada, parcul, strigăte pe care nu le mai pot sugruma...Țipete din alt veac...

Zdrențuit asemenea mesh-urilor, sufletul meu fâlfâie pe cer ca un pescăruș orb care nu-și mai găsește marea...

Nu știu nimic despre mine. Nu semăn azi, cu mine, cea de ieri. Așa cum nu voi semăna cu mine, cea de mâine. Structura proteică a eului meu deflorat și devorat de tine s-a dovedit, în cele din urmă, o formă de salvare interioară. Privesc ușa-ghilotină, gândindu-mă la un final de poveste. Am așteptat să mă vindec. Să mă curăț de tine, așa cum animalele trebuie să năpârlească pentru ca, abia apoi, să aibă o blană nouă. Nici nu m-am

lepădat, nici nu m-am curățat, nici nu m-am înțeles. Sunt o ființă incompletă. La 45 de ani, știu doar că bunica avea dreptate când spunea că în viață, dacă lași lucrurile pe jumătate făcute, trebuie să te-ntorci și să duci totul până la capăt. Aș putea să plec și n-o fac. Aș putea să întorc spatele și n-o fac. Aș putea să mă golesc de tine așa cum îți golești stomacul când ești bulimic. De fapt, iubirea asta e o forma de bulimie psihologică: mă-ndop cu tine până nu mai pot respira, pentru ca apoi, să dau fuga în baie, să-mi bag degetele pe gât și să mă eliberez de tine până la ultima fărâmbă. Te văd ca prin vis, venind de departe. Te lași admirat, porți pantaloni albi și o cămașă bleu, lăsată pe afară cu o neglijență studiată, calci ușor săltat pe vârful pantofilor albi și inima mea se strânge ca o floare uscată, ca o vrabie înghețată, ca un pumn neputincios... Când te apropii de banca mea, ușa-ghilotină dispare. O acoperi dintr-odată cu tine însuți ca și cum ai trage peste ea o cortină alb-bleu. Timpul de-atunci se topește în cel de-acum, mă pierd iar în tine, mă îndop cu tot ce ești, ca să fug apoi în baie, vomitând bulimică tot ceea ce-nghițisem cu lăcomie...

CREDITE LA VISE

M-am săturat de toți proștii care mor de plăcere să se dea deștepți. S-a umplut lumea de sfătuitori, de vizionari, de ghicitori în urechea dreaptă cu timpanul pe stânga și de șchiopi care dansează în *Lacul lebedelor*. N-am îndrăznit să spun că eu sunt vreun soi de personaj comod. Uneori, mărturisesc fără ezitare, mie mi-e cel mai greu să mă descurc cu mine. Mă lovesc de îndoieli și de superstiții, ca să nu mai adaug și o cohorta de complexe peste care nicio facultate nu m-a învățat cum să trec. În fiecare noapte mă trezesc pe puțin de trei-patru ori ca să beau apă. Dau de mine în oglinda de la baie și mă strâmb la niște ochi umflați și nemachiați, rugându-mă să nu fie nevoie să deschid ușa cuiva, că sigur nu m-ar recunoaște, așa nechituită cum sunt și cu părul vâlvoi. Dimineața nu vorbesc cu nimeni până nu dau gata două căni de cafea, din cele mari, pentru lapte. Cel mai mult îmi plac zilele de vacanță, când pot dormi atât cât poruncește creierul meu, structură respectabilă, de altfel, după părerea unora. Nimic nu mă vindeca mai bine de efectele interacțiunilor repetate și inevitabile cu proștii care au coșmaruri cu neuroni, într-un somn care durează 12 ore. Cu pauzele de rigoare. Că e un fel de uitare de sine, au mai spus-o mulți alții înaintea mea și se vor mai trezi destui s-o declame, cu aroganță, și după mine. O uitare de tip sanitar. Dezinfecție! Domnilor, de fapt, somnul chiar asta este: dezinfecția creierului prin vis. Mai dau din când în când la colțul viselor și de câte-un prost rătăcit din timpul zilei în mintea mea, dar parcă pe gândaci îi poți stârpi de la primul jet de insecticid? Nu sunt un personaj comod, pentru că nu am răbdare. Ăsta, chiar e un defect major! Nu știu să aștept, nu

știu să desfac un ambalaj fără să-l distrug complet, nu încui ușa cu ambele chei, fiindcă mi se pare odios să pierd apoi o grămadă de timp descuind-o. Mă enervează până la capilare să stau cu vopseaua pe păr o oră întreagă și mă disperă să fiu nevoită să mă postez la vreo coadă. De fapt, nici nu rămân. Plec, și dacă trebuie cu adevărat un anumit lucru, se găsește vreunul care să-l cumpere până la urmă și să-l aducă acasă. Sunt, după experimentata opinie a Domniei-Voastre „o prezență catastrofică” în bucătărie, dar „cum până acum toată lumea a supraviețuit prin voința Domnului mâncărilor făcute de tine” (de mine, adică! și remarcați că spune „făcute”, ca pereții, nu „gătite”, cum măcar din complezență te adresezi gospodinelor!), încă ne consideram norocoși! „...Invidii meschine de perfecționist... Sunt greu de suportat pentru că mă încurc în propriile mele hățișuri, pentru că am cheia labirintului și o arunc peste gard cu inconstiență, pentru că intru în război când toată lumea semnează acordul de pace, pentru că abia aștept vacanța și când, în sfârșit, ajunge la mine târându-se de oboseală, vreau înapoi la școală... Cui să-i cer să mă înțeleagă? De ce să aștept asta de la cineva? În realitate, lucrurile au alta formă. În mine sunt mai mulți oameni care se bat pe-același trup. Cum să-i împaci, fir-ar să fie? Întorcându-le rând pe rând spatele. Nu stai prea mult la vorbă cu ei ca devine păgubos. Deschid ochii pe la zece-unsprezece și, mai întâi, încerc să nu uit ce-am visat. Pentru mine, e o chestiune extrem de importantă să-mi țin minte visul. Reminiscența de pe vremea, când singura mea legătura cu tine era în somn. Visele mele au gusturi diferite – nu e nicio figură de stil!–, care m-ajută să le descifrez mesajul și care-mi modelează ziua ca pe o plastilină. Abia după aceea mă conving că lumea e tot la locul ei, așa cum am lasat-o... Cobor din pat cu același regret cu care Eva a parasit Raiul și mă îndrept către fereastră. Obicei prost moștenit de la tata, care oricum dormea ca soldații până la patru dimineața și nu vedea nimic pe fereastră când se trezea, că tot întuneric era și vara și iarna, la ora aia naucă. Dacă plouă, sunt fericită... E o zi frumoasă... La fel, dacă bate vântul tare, tare de tot sau ninge... La Veneția, ninge mărunț... Cineva de sus pare ca pisează biscuiți vanilați... Oamenii poartă haine viu colorate, ca în plină

vară... La noi, iarna toți se îmbracă în culori de taciturni, de tristețe și de sărăcie... Gondolele s-au îngrășat și ele de la Crăciun încoace și se leagănă voluptuos pe canale. Mergem mână în mână de mai bine de trei ore și palmele parcă ni s-au lipit una de alta luând forma de inimă cu zece degete... Și aici mă opresc, fiindcă nu mai știu de unde să-mprumut cuvinte ca să-mi ajungă până mâine la prânz... Adică, până mi se aprobă creditul la vise, cu tine în rolul principal...

CEASURILE KAMIKAZE

Am vrut să scriu că trec printr-o stare proastă. De fapt, nici măcar nu trec prin ea (asta ar mai simplifica lucrurile întrucâtva!), bălesc, cu ochii pironiți în tavan. La un moment dat, simt în mine o furie atât de sălbatică, încât mă împiedică să respir normal. Nu-mi mai ajunge aerul. Pielea gâtului e plină acum de pete roșii ca de arsură și nici măcar nu-mi dau seama dacă mă doare concret ceva anume sau tot corpul meu a luat-o razna, zbatându-se jalnic și inutil ca o găină cu capul abia tăiat. Până la vacanță, totul părea suportabil. Părea. Perfect măsurat, timpul nu-mi juca feste de niciun fel. Mă încadram cu o precizie matematică în orele, minutele, secunde care-și găsiseră singure rostul. Trăsesem o precisă linie de demarcație între cele două lumi ale unui „eu” căruia numai noaptea îi regenera normalitatea. Vacanța însă, mă pune obligatoriu în fața unei perspective reflexiv-sposeditoare care nu numai ca a devenit inevitabilă, ci, mai ales, salutară. Salutară pentru cine?, mă trezesc țipând la mine ca un gardian isteroid. M-am prefăcut că n-am timp să fiu lucidă. M-am prefăcut că mă pierd în detalii sociale care, în realitate, nu mă interesau câtuși de puțin. M-am prefăcut că sunt în stare să nu mă pulverizez de oboseală. În tot acest timp, n-am făcut decât să mă reconstruiesc prin autoanaliză. Să mă strig pe nume și să stau la pândă ca să vad cine îmi răspunde în realitate...

N-aș fi crezut niciodată că modelul rigid de educație în care am crescut poate să dea, la un anume moment, eroare de funcționare. Nimic nu pare să ne abată, ca tipuri de manifestare a feminității, de la o tradiție bizantină, adeseori umilitoare. „Femeia nu are voie să...” vreo mie de lucruri

(probabil, n-am stat să le număr), față de creația complementară, a specimenelor care fac pipi din picioare. Iar femeia n-a întrebat nici măcar din curiozitate „da' de ce dracu' n-am voie să...”, iar fix aici, lângă mine, tu faci exact ce-mi urlă mie în urechi că eu nu pot, nu trebuie, nu se cuvine?...” Religia ne-a acuzat tot pe noi că, prostindu-l pe bietul bărbat, care, se dovedește acu, avea el ceva defect chiar de la prototip, am pierdut Raiul. Ceea ce n-a mai putut însă contesta nimeni, de-atunci înainte, a fost că, așa lipsită de mijloace economice, cum era Eva la începuturile lumii, a fost capabilă să dea cu flit și să facă ea însăși Raiul pe pământ, care, culmea, s-a dovedit mult mai râvnit și mult mai greu de accesat decât varianta lui celest-concurență. Și, pe deasupra, e clar, vorbim despre o concurență neloială. Sic!... Mă privesc în oglindă și-mi vine să-mi dau o pereche de palme (duble!) amintindu-mi că am fost cel mai cuminte copil din lume. Și asta nu mi-a folosit la nimic. M-a făcut excesiv de suspicioasă, de greu sociabilă, pentru că nici nu ieșeam la joacă și nici nu îndeam preșurile cu păpuși, cum făceau fetițele de vârsta mea de pe stradă. N-am cunoscut starea de rebel a adolescenței... N-am fumat pe ascuns, n-am avut nota scăzută la purtare și singura mea deviere a fost să dau la Filologie, într-o vreme când toată lumea se pregătea pentru Politehnică, asumându-mi riscul de a mă îngrozi, fără s-o arăt, ori de câte ori mama îmi spunea amenințator, mișcându-și ritmic arătătorul „ai să vopsești vapoare la șantierul naval sau o să coși nasturi la FC „... Chestia cu nasturii nu mă demobiliza prea tare. Nu dădusem niciodată dovada de vreo manualitate, deci concretizarea variantei cu nasturii mi se părea periculoasă mai degrabă pentru cei care îmi vor propune așa ceva, dar gândul că aș putea sta atârnată de două funii ca să vopsesc vapoare, mă aducea în pragul sinuciderii. N-am fost niciodată în tabără. Nici n-am cerut, nici nu s-a gândit cineva că mi-aș dori. Mă fascinau poveștile despre focul de tabără din finalul aventurii, pe care eu n-am încercat-o vreodată. N-am fost decât pe la două-trei majorate, maximum două ore, atât cât să râdă toți de mine, ca eu plecam întotdeauna când lumea, în sfârșit, reușea să se adune. N-am ripostat, n-am cerut explicații, nu m-au încercat revolte dramatice, n-am plecat de-acasă, n-am trântit

teatral uşile, n-am cerut niciodată mai mulţi bani de buzunar decât mi s-au dat. Nu m-am sărutat la banchetul de absolvire cu niciun băiat, nici măcar din curiozitate. Cred că le păream atât de sălbatică şi de scorţoasă că, bieţii de ei, sau biata de mine, negam experienţa chiar din faza gândului păcătos. Şi nici asta nu mi-a folosit la nimic. E drept, m-a ajutat să plâng în primele trei luni de studenţie şi să recunosc ca nu exista fiinţă mai ciudată decât mine pe o raza de 4 milioane de kilometri pătraţi. Am fost un copil şi un adolescent trist. Pe dinăuntru, până astăzi am rămas un om trist. Şi iar mi-e dor de O. Paler, care parcă numai pentru mine a spus că „atunci când pierzi ceva, e pentru totdeauna”... A doua parte a vieţii mele, nu-şi şi nu-mi mai aparţine, aşa cum cred că, de fapt, nu mi-a aparţinut nici cea dintâi. A treia, nici atât. Ceea ce trăiesc astăzi, a patra secvenţă, îmi pune însă cele mai mari probleme de funcţionare, mie, roboţelului uman setat să nu dea rateuri. Furia despre care scriam la început e legată de incertitudinea care-mi apare acum la fel ca odinioară funiile de care ar fi trebuit, în imaginaţia mea speriată, să mă atârîn bălăngănindu-mă, ca să vopsesc vapoare.

Furia, ca sentiment primitiv, mă răvăşeşte. Mă face greu de stăpânit. Mă aruncă în abisuri fără margini şi fără sensuri giratorii. De azi, am încetat să te aştept. În mine, s-au spart toate ceasurile blestemate să nu-şi mişte limbile grele ca aripile de plumb din cavoul lui Bacovia. Ceasurile kamikaze s-au aruncat în aer. Cu mine cu tot. Cu tine cu tot. Războiul meu s-a sfârşit. Nu ştiu dacă sunt învins, învingător sau semnatar al vreunui pact de viitoare neagresiune. Vreau să fiu eu. E limpede că nu pot întoarce, nu pot salva, nu pot bandaja, nu pot uita, nu pot arunca nimic din ce mi-a fost dat. Dar nici nu mai pot îndura. Am zăbovit atât de mult în această iubire, pentru că am încercat s-o descompun ca pe mecanismul unui ceas vechi chinuindu-mă să-i pricep mersul, tic-tacul... N-am reuşit...Ține de zona interzisă. De legături alchimice, primejdios de puternice. Poate ca e o mare înfrângere existenţială. Abdic de la starea de aşteptare. Abdic de la starea de provizorat. Abdic de la statutul de chiriaş al propriei mele vieţi. Abdic de la tine. La urma urmelor, mi-am jucat revanşa. Aveam dreptul la ea. Ies din ring, ies din transee, îmi şterg fruntea şi-mi spun „de astăzi începe a cincea

parte!”. Și nici nu-mi pasă dacă din spatele meu se-aude „Knockout!” sau „Abandon!”...

CULISE DE TRISTEȚI

Concurența agresivă pe care și-o fac în fiecare clipă cele două lumi paralele cărora mă căznesc să le fac față cu o singură viață, mă va duce, în cele din urmă, la alienare. Mi-e cu fiecare zi mai clar că la ironiile destinului nu prea ai cum să dai replici pe măsură. Până de curând, eram convinsă că suntem un cuplu indistructibil, a cărui evoluție pământească nu poate fi logic explicată. Oricine a trecut prin furcile caudine ale unei iubiri încercate de oameni, de timp, de convenții, de prejudecăți sau de ambiții mai mult sau mai puțin morale, știe că supraviețuirea unui cuplu supus unor astfel de eroziuni ține de miracol. Într-o noapte, m-am trezit dintr-un vis din care nu mi-am putut aminti nimic, dar din clipa aceea și până astăzi, mă frământa gândul că noi suntem, de fapt, siamezi imposibil de separat. Mă gândisem și altă dată la asta. Acum însă, sunt convinsă că aici trebuie să caut cheia explicațiilor după care scormonesc de ani de zile. Asemănarea fizică despre care vorbesc mulți dintre cei care ne cunosc, amestecul continuu de atitudini, gesturi, convingeri, toate mi se limpezesc, una câte una, în minte... Faza cea mai periculoasă în care poate ajunge o iubire, e aceea de dependență reciprocă a protagoniștilor ei. Nu e cazul să invoc „lipsa de noroc”. Asta ar banaliza întreaga poveste. E un loc mult prea comun. Dependența se manifestă în forme care mai de care mai complicate. La un moment dat, ajunge să se cronicizeze. Mi-e teamă că aici suntem noi acum: într-o cronicizată dependență care refuză să răspundă la orice tratament omenesc. Partea carteziană a ființei noastre analizează corect toate implicațiile matematizând consecințele. Partea luciferică din noi se

răzvrătește împotriva încercărilor lumești de pătrundere a tainei care ne leagă. „Și-atunci când totul se-ntâmpla firesc / Ne-mpotriveam ca Soarele și Luna / Și-abia acum încep să te iubesc / Când simt ca te-am pierdut pe totdeauna... „Fiecare știe că nimic nu se va schimba în temelia poveștii noastre. Niciunul nu vrea să-l dezamăgească pe celălalt spunându-i că nu are cum să-i aparțină vreodată pe deplin. Viețile ni s-au apropiat și ni s-au îndepărtat după cum au avut ele chef. Ne-au prins în cleștii unui șir de întâmplări pe care oamenii superficiali le numesc „coincidențe”. Noi le numim predestinări. Disperarea cu care cari de pe toate continentele haine, pantofi, bijuterii, grămezi de lucruri în buzunarele cărora îți îndeși iubirea pentru mine în toate formele posibile e, de fapt, o eliberare materială de vinovățiile cu care te-ai condamnat să traiești după... Casa Fucsia e cea dintâi mare durere a mea. E iluzia, fantasma cancerigenă a căminului la care visasem împreună ani la rând. Când intru acolo, separându-mă conștient de lumea reală, în toate primele clipe, mă cuprinde o furie de nebun imposibil de controlat. Nimic nu mă rănește mai mult decât poezia Blandianei pictată pe coloana din mijlocul casei, înfiptă ca un țărui în inima mea, care nu te-a trădat niciodată. A doua mare durere pe care o îndur vine din neputința pitită în spatele privirii tale, culisele tristeților pe care nu le poți ascunde, pe de-a-ntregul, sub nicio pleoapă. Lipim cioburi. Amândoi știm ca n-avem cum să mai fim vreodată întregi. Happy-end-urile spectaculoase sunt doar pentru filmele de duzină. Viața e atât de scârboasă încât vrea ea să aibă inițiative proprii și să ne arate că, în realitate, nu deținem în niciun fel controlul. Fiindcă nici n-avem cum. Dependența recunoscută și asumată a unuia de celălalt înrăutățește lucrurile. Odată ce am acceptat că suntem siamezi inseparabili, ne-am acceptat sentința comună. Iubirea e o agravantă la sentința noastră. Dacă am fi trecut prin capriciile vârstei de mijloc, lucrurile s-ar fi putut simplifica la un moment dat. Dar nu e așa. E atât de greu, de grav, de adânc, de insuportabil tot ceea ce însemnăm „noi”, încât nu există nici iertare, nici scăpare din asta. Exact atunci când cred că am înțeles ce era de înțeles, raționamentele anterioare îmi par ridicele și inutile. Când sunt sigură că ești în spatele meu, apari în fața mea debusolându-mă.

Când n-am niciun dubiu că ești cu doi pași în fața mea, mă strigi de pe cealaltă parte a străzii, zâmbindu-mi strengărește. Numai când mă strângi în brațe, până mi se taie răsuflarea, nu mai există „eu” și „tu”, ci un vârtej amețitor de carne și de gânduri, imposibil de separat vreodată de ceva sau de cineva...

VIENNA FOR EVER

Pe colțul meu de masă, se-nghesuiesc să se-mplinească toate visurile. Când scriu, lumea intră la apă. Timpul însuși se face că nu mă vede, întoarce capul în altă parte decât aceea a propriului său prezent și-mi lasă la îndemână tot maldărul lui de chei. Scriind, mă strâng în mine ca o pungă de hârtie făcută ghemotoc. Afară, noaptea a golit străzile. O căldură grea, ca o plapumă aruncată peste oraș, sufoca păsările, oamenii, copacii... Un câine latră de unul singur, chinuit de zăpușeală pe care noaptea n-a reușit să i-o pună în cârcă Dunării ca s-o ducă de-aici... Din când în când, simt miros de țigară de la câte-un geam unde, ascuns în întuneric, vreun insomniac își face scrum somnul... Mai e puțin din vară. Anul nu mai are demult patru anotimpuri. Din iarna se face vară și invers, iar alcătuirea noastră omenească, supusă inițial unor alte norme de fabricație, dă din ce în ce mai des rateuri. Undeva, în grădină, o pisică mai degrabă scheaună decât miaună. Număr repede cât a mai rămas până începe școala și rezultatul nu-mi place deloc. La fiecare 15 septembrie, simt același lucru: ca mă tot pun între paranteze, că partea din mine la care mă mint neîncetat c-o să ajung când vine vacanța, se duce mereu mai departe. Și, mai ales, că mă încercă o desăvârșită ipocrizie când îmi spun că-mi pare rău. Adevărul este că-mi fac din ce în ce mai greu meseria. Cândva, elevă fiind, mi se părea spectaculos „să-nveți copiii”. Astăzi, farmecul s-a transformat în povară. Spectaculozitatea de odinioară s-a descompus în factori primi, și-n locul ei a rămas doar confortul mediocru al rutinei. Din ce în ce mai mediocru.

Uneori, mă gândesc ca poate ai dreptate când îmi spui ca mi-ar fi fost mai bine în altă parte. Printre alți oameni. Alteori, mă încurajez argumentându-mi, că oamenii sunt aceiași, doar peisajele se schimbă. Unii supraviețuiesc gândind în superlative. E și asta o forma de ipocrizie. Butaforie. Mai sunt și cei care cred că totul li se-ntâmplă celorlalți. Că ei sunt intangibili. Că dacă nu te-nchini când treci pe lângă Dumnezeu, nici el nu te bagă-n seamă decât la nevoie. La nevoia ta. De parcă Dumnezeu dă diplome absolvenților de la fără frecvență. Oamenii, n-au învățat că în lumea asta bezmetică nimic nu este pentru totdeauna. Că într-o țară de bătrâni, în care mor tinerii, algoritmul supraviețuirii este aleatoriu. Că uneori e mai important să taci decât să inseiezi cuvinte. Că, între om și Dumnezeu e o falie de eternitate, peste care numai unul singur dintre cei doi în discuție, o poate trece cu piciorul, ținându-și ochii închiși. Ambii ochi închiși. Lumea se-mparte numai aparent în oameni care au totul și oameni care nu au nimic. În esență, lecția spune că imprevizibilul este baza de calcul pentru viață, și-n general, și-n particular. Disconfortul meu interior vine din neputința de a înțelege cine ne pândește, cine cuantifică și, Doamne, cât de-ncăpător e Raiul și cât de supraaglomerat Iadul?

La Viena, aerul e respirabil. E chiar răcoare noaptea și dimineața. Se poate trăi. Aproape de miezul nopții, ne pierdem în mulțimea de pe Mariehilferstrasse. Flămânzi de libertate, ne ținem strâns de mână, altfel decât ca anul trecut, la Paris. Acolo trăiam din amintiri de care trebuia să ne eliberăm. Amintiri închise în lacrimi de chihlimbar. Viena e imperială. E la fel de copleșitoare, ori de câte ori ai revedea-o. Te privește de sus și nu te superi. Te forțează să-ți înalți privirea, ca să te uiți la ea. Să te ridici ca după o plecăciune. Veneția șoptește, e insinuantă ca o curtezană, numai pipăindu-i zidurile poți înțelege câte ceva din tainele ei. Barcelona e de o frumusețe stranie, de oraș furat de pe altă planetă. Mă uit la tine cu coada ochiului. Noaptea trecută nu te-ai odihnit. Până pe la cinci, te-ai chinuit degeaba să adormi. Te-am auzit făcând duș pe la șase, am adormit la loc înainte să te întreb dacă ai nevoie de ceva și tu să-mi raspunzi „nu, te rog, culca-te înapoi, sorry ca te-am deranjat!”...La opt, citeai presa pe laptop, erai

bărbierit și fresh de parcă dormiseși 12 ore (niciodată n-am înțeles cum de te poți regenera așa de repede) și când am deschis ochii, primul lucru pe care l-am văzut a fost zâmbetul tău de băiat cuminte pândind răsăritul. „Glumești, e abia opt! Culcă-te! „, te ridici din fotoliu și te cuibărești în patul mare cu baldachin albastru, care aici, la „Ambassador”, în inima Vienei, îmi amintește de Monte Carlo. În brațele tale pot dormi și-n mijlocul autostrăzii. Pe la zece, somnul meu se plictisește. Descopăr însă că dormeai profund și nu mă mai mișc. Încep o conversație imaginară cu tână rubiconda din tabloul de pe peretele din fața patului. Are o piele albronzie ca un bot de șobolan. Sâni sunt prea mici și fundul prea mare. Proporțiile femeilor au fost dintotdeauna cea mai grea dilemă a pictorilor. Tână se sprijină provocator de un copac, cu trunchiul acoperit de iederă, și strivește între degete o frunză. Se uită complice la mine, de parcă abia ți s-ar fi desprins din așternut, încă păstrând pe piele urmele strânsorii tale. Mă enervează insistența privirilor pe care mi le tot aruncă, provocându-mă, și cobor din pat încet, ca să nu te deranjez. Te trezești abia pe la unu, ceea ce înseamnă că erai sfârșit de oboseală. „E unu?”, te agiți aruncând pledul de pe tine. „Fără zece abia...”...„M-ai lăsat să dorm o jumătate de zi?”, nu-ți vine să crezi. „M-ai lăsat să dorm o noapte-ntreagă, deci, tot nu suntem chit”...„Când ieșim...”...„Nu mai ieșim...” Iată că a sosit vremea mea să hotărăsc că n-am chef să văd nimic altceva decât pe tine, într-un pat cu baldachin albastru, din catifea de pe vremea împărătesei Sissi...

O VIAȚĂ CHIURETATĂ

Nu m-am spovedit niciodată. Sau nici o dată. Fac parte dintre cei care nu-și lasă Dumnezeu acasă, când ies pe ușă. Și tocmai de aceea, pentru că e martor la toate păcatele și prostiile mele pământești și omenești, nu cred ca i-ar mai rămâne ceva de aflat și din spovedanii. Oricum, volens-nolens, tot l-aș fenta. Contabilizarea păcatelor mele e mult mai puțin riguroasă decât a Lui.

Plouă neîncetat de ore bune din ochiul vântat al cerului. Un cer cu cearcăne imense. Cer nedormit. E Vinerea Mare. Se-aud trăznete unul după altul. De parcă-ar fi cuie bătute în trupul lui Iisus. „Eli, eli, Lama Sabactani ?”... Chiar așa, Doamne, Dumnezeu meu, de ce m-ai părăsit ? Plouă întruna. De parcă Pământul s-ar fi răsturnat cu susul în jos și toate oceanele lui se varsă acum peste noi... E Vinerea Mare și mama mi-a trimis albumul cu pozele mele de nou-născut. Nu, nu, cadou. Și-a golit sertarele ca să-și schimbe mobila și eu n-am mai încăput nicăieri. Uneori mă gândesc, ca mama mea e-o eprubetă. M-a aruncat cineva acolo, am crescut cum am apucat, până a trebuit să mă scoată ca să nu mă sufoc și apoi toți m-au privit ca pe o ciudățenie.

Băiatul meu mi-a spus astăzi: „Mama, ai ochi de fân proaspăt...” Și mi-au dat lacrimile. Eu nu-mi amintesc ochii mamei mele, de pe vremea când eram copil. Am lângă mine o fotografie făcută pe când fata mea avea trei ani. Ne îmbrățișăm atât de strâns, încât și astăzi îi simt căldura trupului mic, lipit de-al meu. Sunt un copil de 40 de ani care n-are loc în lumea mamei lui. Doar în păcatele ei. Plouă atât de tare, de-mi vine să-mi iau o umbrelă și

pentru suflet, așa de rău îmi biciuiește apa asta vânată lumea secretă din circumvoluțiuni.

Plouă de ieri fără încetare. Ploaia cade întruna fără să respire și spală sânguincioasă frunzele copacilor, străzile, băncile de pe bulevarde. Numai sufletele nu le spală. N-ajunge până acolo. Ies repede pe poarta școlii. „Hai liberare!”, îmi vine să strig, dar sunt o mulțime de elevi în jurul meu care m-ar privi cel puțin cu suspiciune. Traversez strada, și la nici zece metri de școală, elevii trec fără să mai salute. Asta e. Și noi om fi făcut cândva la fel... Plouă îngrozitor de tare . În fața mea, se întrec zeci de umbrele colorate croindu-și drum spre stațiile de autobuz și de tramvai. Senghesuiesc, se-agață una de alta, se depășesc, se rotesc grăbite, speriate de ploaia căreia nu-i pasă deloc de ele umilindu-le cu rafalele ei puternice. Mă dor picioarele. Mă strâng pantofii. N-am ce face, trebuie să merg înainte prin ploaia rece, din ce în ce mai rece, încercând să dau drumul din colivia sternului meu, vrabiei speriate care se zbate, se zbate, se zbate până ce mă cuprinde frica să nu-și frângă aripile, tot izbindu-le de coastele mele... Merg prin ploaie și visez. Uit că mă dor groaznic picioarele, mi le las de bună voie spălate de apa pe care nici n-o mai ocolesc, chiar dacă s-a adunat deja în băltoace mari, întunecate, peste care tot bolborosește altă și altă tristețe. Curioasă, bag capul în nori, să aflu cât or să se mai reverse peste noi și, când colo, dau de tine, odihnindu-te pe gândurile mele, întins ca pe un șezlong, la mare... Îți zâmbesc cu mirare, dau să te întreb ceva și chiar atunci un șofer mă stropește din cap și până în picioare, când trece printr-o băltoacă mare cât jumătate de stradă. Dispari de pe gândul-șezlong, am ajuns deja la semafor, îmi amintesc că mă dor picioarele și mă gândesc cine naiba m-a pus să-mi aleg meseria asta ingrătă, cu gust de lămâie stoarsă direct în cerul gurii. Doi elevi dintr-a noua spun timid „Bună ziua !”. Într-a X-a, nu vor mai spune. Se vor emancipa și ei. Am adeseori sentimentul că noi, profesorii, am devenit un fel de avortoni păstrați în borcane cu formol. Elevii se uită la noi curioși, fără să ne atingă. Cred că nu-i auzim prin sticla groasă, dar am ajuns demult să le citim pe buze și disprețul, și dezinteresul, și aroganța . Ne evaluează în fiecare oră și, în naivitatea lor scuzabilă, au

impresia ca ne lasă mult în urmă cu viața lor teribilă, despre care ei cred ca noi habar n-avem. Pentru că suntem bătrâni. Așa ne văd ei, din ce în ce mai convinși că la 15, 16, 17 sau 18 ani ai înaintea o eternitate. Zâmbești indulgent, pentru ca tu ai aflat deja cât de repede trece o eternitate. E la fel de proastă ca și ciorapii de mătase. Se duc firele unul după altul, unul după altul și tot așa...Nu te obosești să le-o spui. Lasă-i să afle singuri, ce rost ar mai avea lumea dacă ți-ar tot spune cineva cum o să arate fiecare mâine sau poimâine?... La capătul străzii, știu ca mai am 100 de metri până acasă. Măresc pasul, deși mă dor picioarele. Mă salvează gândul, la clipa când mă voi descălța. Când voi închide lumii ușa-n nas ca să mă refugiez în spațiul meu de siguranță.

Ploaie de octombrie târziu. Rece și necruțătoare în izbirea ei sacadată și nesfârșită. Cer despicat în Rai și Iad. Trebuie să merg la școală. Zilnic, repetabil, previzibil, egal. Străină de mine însămi, vorbesc ca un robot, până simt ca mi se termină bateriile și rămân cu ochii înțepeniți, înspăimântător de reci în rigiditatea lor abstractă. Școală degeaba. Nu mai suport larma din pauză. Așa cum nu mai pot îndura răspunsurile stridente pe mai multe voci din timpul orelor. Superficialitate în fiecare detaliu. De fapt, nimeni nu e interesat de nimic. Plouă iar. Vorbesc despre o poezie oarecare și, între două versuri și-o virgulă, îmi văd-într-o fulgerare!-sufletul scurgându-se lichid, pe una dintre ferestrele clasei, cu jaluzele ca alifia de gălbenele. Dau să-l prind cu mâna și – exact atunci ! – înțeleg ca n-am cum, că e dincolo de geam. Prin curte. Sună strident de ieșire. Mă strâng în propria mea carcasă și plec. Vacarmul mă înnebunește. Mă erodează. Aș vrea să mă întorc în veacul meu. Simt ca m-am rătăcit pe-aici. Vin din alt veac. Tânjesc după timpul meu adevărat.

Într-o zi, pe la prânz, așa, fără de veste, m-a copleșit o teribilă oboseală. Era ca și cum o forță nevăzută mă golea de orice putere, până când am devenit aproape imaterială: un fel de gând rotitor. Nu știu dacă am adormit sau doar mi s-a părut. M-am trezit într-o curte veche. Casă mare cu ferestre în formă de acoladă. Deasupra ușii de la intrare, o arcadă de trandafiri galbeni. Gardul din fier forjat are desene elegante, împletituri stranii printre

care au crescut, prizoniere, tulpini aspre de Mâna Maicii Domnului. Cu siguranță, e duminică sau altă zi de sărbătoare. E liniște. Liniște ca într-un film mut. Mă văd de sus pe mine însămi, în rochie lila, cu dantele la mâneci și la guler, ieșind pe poartă ca să te-aștept. Știu ca înăuntru, masa e pregătită. Trebuie să te întorci acasă, am ceva să-ți spun, privesc nerăbdătoare în lungul străzii, e o liniște desăvârșită, mă urmăresc de sus pe mine însămi ca și cum mi-aș spiona propriul destin, inima mea bate repede, primejdios de repede când te zăresc venind agale, duci o servietă mare sub braț, ești îmbrăcat într-un costum maro cu dungi late, porți o pălărie cu boruri mari care te face să-i semeni lui Humphrey Bogart în *Casablanca*. Când mă descoperi în dreptul porții, îmi zâmbești fericit, deschizi larg brațele, dungile de la costum te fac să pari și mai înalt decât ești, mă cuibăresc în sufletul tău, dau să-ți spun de ce te pândeam nerăbdătoare să apari și mă trezesc lac de apă, stoarsă de oboseală, ca după un maraton la care m-am încumetat să alerg, fără niciun fel de antrenament. Mai simt mirosul dulceag-prăfuit al trandafirilor galbeni, chiar am pe braț o bășică roșie de la tulpina de Mâna Maicii Domnului, care m-a urzicat când mă sprijineam de gard așteptându-te, și nu-nțeleg ce-a fost acest flash-back care m-a vlăguit, m-a scurtcircuitat, mi-a amintit că urăsc maroul, dar iubesc trandafirii galbeni și dantelele și poșetele mari și casele cu ferestre largi și garduri din fier forjat.

Lumi paralele...

Pașii mei se leagă ridicol unul de altul, se împletesc și se țin după mine, sunt ca o funie cu mii de noduri, amenințând să mă sufoce cu încolăcirea lor care-mi prinde gâtul, mâinile, picioarele... Mă târăsc pe mine după mine... Ce paradox!

Plouă. Disoluția materiei e iminentă. Mă sprijin de umbră și-aștept. Abia se mai zărește câte ceva pe stradă. Habar n-am dacă ești tu sau doar mi s-a părut ca văd în depărtare un bărbat înalt, în costum maro și cu o pălărie ca a lui Humphrey Bogart în „Casablanca”...

EPILOG LA TOATE PLOILE DIN MINE

A plouat peste noapte. Câțiva stropi lătăreți s-au izbit de geam și aerul a mirosit dintr-odată a viață. Verile au devenit din ce în ce mai greu de îndurat. Căldura sordidă e asemenea unei femei vicioase și răzbunătoare. Zi după zi, noapte după noapte, se lipește de pereți sufocându-i. Copacilor li se taie respirația pe la două după-amiază și stau apoi ore în șir, speriați, nemișcați ca în fața plutonului de execuție. Înconvoiați, oamenii trec prin lumina încinsă a zilelor de august ca niște păsări greoaie, cu aripile artrozice, târându-li-se pe asfaltul încins și dogoritor. Televizorul bâzâie în gol. O blondă ineptă declară cu emfază ca are 40 de ani și că nu mai iubește, fiindcă „numai la 20 ți se poate întâmpla asta”... Ce trist trebuie să fi trecut prin viață un atare personaj... De regulă, detest bancurile cu blonde. Mi se par ostentative și discriminatorii, dar parcă uneori prea o caută și ele... Găsesc telecomanda și ecranul se întunecă brusc și fără regrete. Mă concentrez pe cartea lui Dino Buzatti, atât de simplu intitulată, „O dragoste” și iar îmi vine să râd de panseurile răsuflăte ale blondei cu vocație de guru, când ajung la pagina în care obsesiile scenografului, cândva misogin, pentru balerina de la Scala, transformă iubirea într-o boală incurabilă. „Cum e posibil? „, mi se pare că o aud sâsâind pe blonda politiciană care nu mai iubea de 20 de ani. „Uite că este!”, îmi vine să-i răspund cu voce tare, dar îmi văd mai departe de citit ignorându-i mirările. N-am dormit noaptea trecută ca să pândesc ploaia. Spusese la meteo că va veni și mă pregătisem s-o aștept ca pe un om drag, chiar în mijlocul străzii. Târziu, spre dimineață, când orice speranță mi se topise în arșița nopții, câțiva stropi derutați au

Început să se dea cu capetele goale de fereastra mea. A durat puțin de tot. Tare puțin. Aproape că nici n-am avut timp să sar din pat ca să-i privesc. Singuri în noapte, copacii își scuturau încet frunzele ude, mirosind a verde cu praf de lună... Adorm bombănind bătrânește și mă trezesc după câteva ore, convinsă că stătusem de vorbă cu tine până la răsăritul soarelui. Afară, căldura se unduia lasciv peste întregul oraș. Am tras cu dușmănie storurile peste urmele stropilor de ploaie și m-am culcat la loc. Eram singură în toată casa și mi se părea că de acolo, din patul meu, lumea luase forma unei perne, în care se înghesuiau una lângă alta, viețile și morțile noastre foșgăindu-mi insinuant în urechi... Visez că plouă dezlănțuit și zgomotos. Telefonul se alintă cântând în mijlocul visului meu. Îl dibuiesc, în cele din urmă, sub cartea de pe noptieră. „Te-am trezit, nu-i așa?”... „Ba chiar așa e, dar nu asta contează!”... Nu sunt în stare să-ți spun că, de fapt, adormisem așteptând telefonul tău și ploaia. Ești la celălalt capăt al lumii și te aud ca și când ai fi în camera de alături, am impulsul de a mă ridica să te caut, dar mă trezesc de tot și-mi amintesc de un întreg continent care stă între noi doi, ca un agent de pază mult prea zelos, plătit să ne despartă... „Când te-ntorci?”, e singura întrebare care sună cât de cât firesc acum. „Mâine, pe la nouă seara...”, răspunzi amar și, dintr-odată, eternitatea devine un concept concret, o pot măsura, matematicienii să-și ia pe loc repaus, chiar nu-mi pasă de integralele și de teoremele lor, așa zice sufletul meu, că o eternitate poate să țină o secundă, o zi sau o respirație...

În seara când încă mai aveam 39 de ani, ploua atât de tare, că strada părea translucidă. Nu mă gândeam la nimic, priveam ploaia în toată frumusețea sălbăticiiei ei dezlănțuite, și-atât. Când m-am trezit dimineață, aveam deja 40 de ani și viața mea își schimbase ghiveciul, adunându-și rădăcinile în noul pământ reavăn și mirosind a verde crud, pe care îl căraseși după tine prin toată lumea până să mi-l aduci în dar. A trecut ceva timp... Poate că, într-adevăr, nimic nu e lăsat la întâmplare. Nici măcar fantasmalele care ne bântuie filmele mute ale somnului. Adesea îmi spun că viața și moartea dor la fel. Că n-ai cum să trăiești anulând vreuna dintre ele. Vulnerabilitatea absolută a ființei umane nu ține de omniprezența morții

pânditoare, despre care știi ca e un dat, o obligație primită „la pachet” cu viața însăși, ci absența iubirii. Evident, analiștii lucizi ai fenomenului vor spune că există diferite forme de iubire, începând cu aceea pentru sine și terminând cu adorația divină. Corect, dar nu despre asta e vorba. Poți iubi în toate felurile posibile viața și formele ei abstracte sau concrete, deopotrivă. Ceea ce-am învățat cu tine de mână, ca un orb care se lasă condus fără să se rușineze de neputința lui, e însă iubirea-iubire. Acel superlativ absolut al sentimentului care nu anulează rațiunea, ci, dimpotrivă, o folosește ca să-i potențeze sensurile. Nu-i cred pe oamenii care declară cu emfază ca sunt fericiți de unii singuri. Nu există așa ceva. Lumea nu e făcută la întâmplare. Tot ce e „în Cer și pe Pământ” e hărăzit perechii. Invenția omenească a sinelui egolatu și ascetic rupe linia de echilibru a celei mai importante evoluții: dinlăuntrul ființei. Fiecare în parte suntem morfologii imperfecte. Sub semnul cuplului însă, metamorfoza devine pe cât de surprinzătoare și de fascinantă, pe atât de incredibilă. Fără tine, lumea are o culoare. Cu tine, altele. Fără tine, luna plină e un fenomen astral, cu explicații științifice interesante. Cu tine, o noapte cu lună întreagă face cât o viață. Fără tine, ochii sunt analizatorii vizuali indispensabili descoperirii mediului înconjurător. Cu tine, ei devin taină și drum spre lumea din adâncuri, acolo unde luminii de afară ferestrele-i devin zadarnice. Orice vrajbă veche a dispărut. Încep încet, încet să mă împac cu mine... Momentan, e armistițiu. Cu ochii în tavan ascult ploaia care a început să cadă. Îmi vin în minte orașele în care m-ai dus ca să văd cum plouă în lume. Ploaia în doi e complet diferită de ploaia de unul singur, ca și viața... Adesea m-am întrebat care e taina călătoriilor noastre prin lume. Cunoscându-te, știam atunci măcar atât: că în fiecare loc e o altă cheie pentru aceeași și aceeași ușă veche din noi. Abia astăzi însă, mi-a fost dat să înțeleg că, de fapt, eu nu așteptasem niciodată ploaia, ci pe Tine...

TIMPUL VIPEREI PÂNDITOARE

Când bunica spunea „ne cotopește vipia”, în mintea mea de copil apareă dintr-odata sâsâind o viperă gata de atac. De câteva zile, vipia pare să se fi stins. Nu mai pânđește, sâsâind amenințător, din spatele ferestrelor coapte de soare. În urma ei, arse de focul razelor, frunzele au rămas răsucite și neclintite, ca animalele care încă nu îndrăznesc să se miște, după ce primejdia prădătorilor a trecut. E un timp incert, pierdut într-o maladivă așteptare. Aerul însuși stă încordat.

Lumina izbucnește dintre nori, ca să curgă apoi încet, prin pâlnia nopții nepricepută la croit vise. Dincolo de perdele, împuținați de speranțe, oamenii se prefac adormiți ca să nu mai stârnească sâsâitul amenințător al viperei pânditoare. Ceea ce ei nu știu însă, e ca o viperă nu e niciodată singură. Una atrage atenția, iar celelalte pândesc perfide din iarbă...

Încercarea zadarnică de a-mi face ordine prin dileme, indarjiri, provocări, dezamăgiri sau eșecuri anunțate sau inevitabile se apropie de sfârșit. Lecția pe care mi-am transcris-o pe curat cu mâna mea a fost „niciodată să nu spui niciodată”. Never say never. M-am încurajat în oglindă și am crezut că pot, de-atunci înainte, să prind mult mai repede morala fabulelor cotidiene din care îmi improvizez reprezentația. Dezagreabil de fals. La un primar nivel existențial, viața poate părea un dat. Ceea ce, implicit, exclude ideea de proces evolutiv, dar face lucrurile mult mai suportabile. La nivel secund, se conturează fisura dilemei. Celebrul „de ce?”, pe care omul, oricât de strunit din punct de vedere religios, îl spune ridicând instinctiv ochii către cer în situații dificile. Abia la al treilea nivel,

acela al efervescenței neuronilor, omul problematizează, sparge schema inițială, sapă cu unghiile prin zid, până da de aer curat. Straniu este că tocmai cel din urmă este și cel mai nefericit. De-a dreptul eșuat în cârlige de braconieri ai gândului, de unde nu mai există salvare. Puțini sunt cei pe care îi încearcă rușinea propriei prostii, așa cum puțini sunt cei netentați să se dea fără jenă, deștepți. Singurii acceptabili sunt inteligenții, dar nici măcar lor nu le e dat decât codul de acces în labirint. Odată intrați, sunt primii hăituiți până la epuizare. Minotaurul nu-și pune mintea cu proștii. Lamentabil încheiată, încercarea de a face ordine prin hățișul propriului „eu”, naște în mine o frustrantă cenzură comportamentală. Nocivă la nivelul ființei. Distructivă pe termen lung. Recunosc: în fiecare seară, mă recompun din toate cioburile în care mă sparg peste zi. Nu întotdeauna nimeresc locul corect al pieselor și imaginea seamănă apoi, cu o pictură de-a lui Picasso. Iau totul de la început, cioburile mă zgârie enervate de neîndemânarea mea, se lasă scăpate din mână, se sparg provocator în bucățele din ce în ce mai mici, atât de mici, că ajung să se ascundă sub unghii, tivindu-le cu sticla. N-am aflat mare lucru despre mine, după o vară întreagă, colcăind de șopârle pânditoare. Doar că trebuie să strâng ochii, să-i fac mici, din ce în ce mai mici, până când înțeleg de una singură că între mine și lume e o graniță imposibil de trecut la picior. Fiindcă timpul viperelor pânditoare nu trece odată cu viața...

BARCELONA ÎN TIMP REAL

‘‘Acum c-a venit despărțirea
Ia lumea și-mparte-o la doi.’’

Adrian Păunescu

Zburăm de două ore fără să ne spunem ceva. Doar privim prin hublourile care ne așează deasupra lumii, fără să ne scape de ea. Stăm unul lângă altul, străini și plânși, albiți pe dinăuntru ca o câmpie, peste care a căzut, fără veste, bruma. A doua criză de inimă, într-o singură săptămână, n-aș suporta să te încerce. Împuținat și obosit, m-ai convins să plecăm „departe, unde vrei tu de departe, dar hai să plecăm de-aici...” ...„Aici” a murit prietenul tău cel mai bun. Sufereați de-aceeași boală. Vă întâlniți la spital „fiecare cu atacurile lui de cord fragmentat” și vestea te-a doborât. Scufundat în propriile-ți spaime, aproape că nu clipești. Nu te ispitesc cu întrebări, nu-ți amăgesc în niciun fel tăcerea, te las pur și simplu în pace. Am învățat foarte greu că în fața muțeniilor tale, trebuie să aștept, să nu dau buzna în gânduri. Norii cenușii își închid din ce în ce mai mult culoarea. E aproape noapte când aterizăm pe aeroportul din Barcelona. Bate vântul și plouă. Nu, nu e frig, e chiar ca-n plină primăvară de-a noastră, dar bate vântul și burează sâcâitor peste orașul lui Gaudi. Ieșim din aeroport pe aproape de unsprezece. Orașul e o dantelărie pietrificată și luminată din toate colțurile. Decor de poveste anderseniană care te amuțește. Starea persistă și după ce ajungem la hotel. Nu pot să mă bucur pe de-a-ntregul, trebuie să treacă orele de reacomodare terestră, pe care, în ultimul timp, nu

ți-a fost ușor să le înfrunți. Nu vreau să văd orașul noaptea, cum încerci tu să mă tentezi, artificial înviorat, vreau să te văd pe tine viu. Când intri la duș, îmi fac de lucru prin dreptul ușii de la baie, să te aud mișcându-te. La un moment dat, mi se pare ca de prea mult timp e prea liniște și deschid ușa îngrozită, fără să mai ciocănesc, și dau de tine bărbierindu-te relaxat în fața oglinzii „pentru ca nu pot dormi așa lângă tine”....„Lângă mine poți dormi oricum”, îmi vine să strig fericită că respiri. Inima mea o luase razna. De frică, îmi zvâcneau și mâinile și tâmplele, iar ochii își dereglaseră imaginile ca un microscop cu lentilele sparte. Mă prefac (penibil de străveziu) interesată de culoarea prosoapelor și tu-mi zâmbești îngăduitor în oglindă, iar fața ta, pe jumătate acoperită cu spumă de ras, pare acum o mască venețiană, abandonată înainte de a fi terminată. Ieși într-un târziu – insuportabil dilatat – din baie. Ești obosit și grav, dar tot mai ai puterea să-mi spui „dacă vrei, mergem la plimbare !” ...E rândul meu să zâmbesc amar-înțelegător, îți spun un „nu” simplu, fără onduleuri de intensitate care să-mi trădeze hăul, și când te urci în pat, te închin, fără să mă vezi, ca pe un copil prea mic să facă asta singur. Adormi aproape imediat, ziua te-a epuizat cu toată volbura ei și după 20 de ani, e rândul meu să rămân nemișcată, cu tine ghemuit în brațe (atât cât poate să însemne „ghemuit” în cazul tău, dar de data asta aproape ca te-ai micșorat ca să-ți cuibărești toată ființa în mâinile mele!)... Nu pot dormi. Reclamele sunt înnebunitoare, am descoperit ca sunt pe lume culori pe care nu le văzusem niciodată, până și ferestrele se luminează în nuanțe diferite, de la un minut la altul. Balcoanele curg ca niște eșarfe de mătase, altele seamănă cu niște ochi scobiți în piatră și, de peste tot, culorile se revarsă într-un amestec de-o insolită nebunie care-ți taie respirația. Ațipesc între două sclipiri de verde și, după câteva minute doar, tresar îngrozită, că nu te mai aud respirând. Mișcarea mea destul de brutală te trezește. Te uiți nedumerit la mine, când mă surprinzi cu capul pe inima ta încercând s-o ascult, să-i prind sunetul interior, de multe ori înnebunitor de slab. Sângerez peste speranțele mele care au și ele venele deschise și mă rog în genunchii gândului să văd un coșar care să-ți aducă o pătrime de noroc concret pentru ziua de azi sau de mâine care-o fi, numai să

fie... „Mi-e frică de moarte ca de-o călătorie pe aripa unui avion de care mă văd prins doar cu o curea de pantaloni. Să te mint că nu mă gândesc la momentul acela, n-ar avea niciun rost. Pe tine te-ncearcă înainte cu 5 minute toate coșmarurile mele, iar să te mint e un păcat. Inima mea bate pe jumătate. Tu ești jumătatea care funcționează, eu sunt jumătatea care nu mai poate și se atârână de cealaltă. Se agață de ea. Vrei să vezi cum?”... „Nu vreau”, mă sperii de mine ca de o fantomă anemică.” M-am gândit adeseori, că nici n-am să-mi dau seama când o să se încheie totul... Acum mi-e bine. Primejdios de bine. Îmi iei fricile ca niște pisici negre, rătăcind prin suflet și le gonești, le dai pe ușă-afară. Pentru că doar de tine ascultă... Și peste 10 secunde, îmi spune cuvintele pe care eu mi le repetasem doar mie, cu voce tare: „eu n-am vrut de la viața asta decât un om. Atât. E tot ce i-am cerut eu vreodată lui Dumnezeu!” ...Îngheț de uimire și cuvintele acelea, care sunt ale amândurora capătă formă de aripi albe care izbesc furioase aerul pustiu din jur... Sărutul miroase a ulei de candelă. Ne prinde lumina răsăritului, „se rompen las copas de las madrugadas”, adică „se sparg cupele zorilor”, cum spune Don Quijote și, de undeva, de departe, zgomotul greu al unor clopote de catedrală se revarsă nefiresc peste somnul orașului în care noi am fugit de moarte ca de-o justiție răzbunătoare.

* * *

Dimineață mohorâtă de sâmbătă de pe altă planetă. Agitația începe încă înainte de a se lumina. E ziua în care Papa sfințește „La Sagrada Familia” și orașul freamată. Sunt oameni care au dormit pe străzi ca la nunta Diane ca să apuce să-l vadă. Nu ne grăbim. E ceea ce noi numim „o zi fără ceasuri”. Suntem într-o cameră decorată în stil maur, de la etajul al treilea al Casei Fuster și lumea pare, văzută de acolo, un furnicar multicolor și vesel. Oamenii sunt destinși și din privirile lor senine cred că le vine bucuria de a trăi. Femei de toate vârstele trec pe scutere cu zecile pe Carer Grande Garcia, unde pot eu vedea, de sus, ce se întâmplă. La doi pași de noi, se lăfăiește, ornată pentru vizita Papei, Avenguda Diagonal. Ești mult mai odihnit și mai împăcat cu lumea decât ieri. Când ieșim în forfota de pe stradă mă uit pe mine, cea de până ieri la prânz, acolo e o altă lume cu alte

reguli, cu alte legi. Aici suntem liberi, doi și învingători. Când ajungem să intrăm pe La Rambla 2, mă simt ca-n Piața Concordiei, duminică „Mihăiță, vezi de-ăla micu’, ca nu știu unde s-a băgat...” Tot ce e stridentă, chiar și verbală, e românesc. Într-un magazin de încălțăminte, de pe scaunul de probă, îmbrăcat în piele de toate culorile, doar suntem acasă la Antoni Gaudi, o „distinsă” doamnă rostește suav către prietena care-i ține vreo 10-12 sacoșele cu lucruri de fițe: „Nu-mi vine, fă, pantofii ăștia, e prea strâmți, ce zice asta, n-are dracu’ un număr mai mare ?” ...ne strecurăm încet pe ușă, nici nu râdem, nici nu plângem, doar atât reușim: să ne ținem solidari de mână ca în fața plutonului de execuție... Cafeaua e un răsfăț la Barcelona. Până și ea are culori diferite, combinații care nu ți-ar fi trecut vreodată prin minte. Se bea din paharele care-i lasă la vedere arhitectura sofisticată. O cafea e la Barcelona o operă de artă... Ieșim la Mediterana, după ce-l salutăm în treacăt pe Columb. Mai mult nu putem vedea din oraș din cauza măsurilor de securitate. N-avem curiozitatea de a ne apropia prea mult, văd de la distanță La Sagrada Familia și sentimentul straniu de spațiu nepământesc de frumos mă cuprinde iarăși. Ne ținem strâns de mâini de teamă să nu ne pierdem în valul uman care stă să ne înghită... O teamă cu ecouri din trecut îmi leagă fedeleș stomacul și tot ce vreau e să te smulg de-acolo, chiar nu mă mai interesează nimic altceva. „Viața mea e o spirală. La un moment dat, se îngustează atât de mult, că aproape mă sufocă. Asta se întâmplă la „curba spaimelor”, vorbești dintr-odată, ca și cum ți-ai continua un gând bine ascuns până atunci. Nu știe iarna să se îndure / De noi, copacii fără pădure”...

Și dau ocol zidului căutând cărămida rebelă, care să se lase scoasă mai ușor, făcând cimentul să plesnească...Și carnea mâinilor mele odată cu el...

COMPLICITĂȚI SELENARE

Impulsul primar al muritorului comun este să judece fără să înțeleagă. Să dea sentințe fără să (se) priceapă. Și asta nu e cel mai grav dintre relele care-i stau la îndemână. În îngustimea lumii lui cu o singură fereastră, el crede că viața o ia înainte ca să-i deschidă drumurile. Că uneori se mai și oprește la intersecții ca să-l aștepte pe el, eroul legendar al perpetuării speciei bipede. Spectacolul colorat al cotidianului trebuie contemplat cu răbdarea pe care nu ți-o dă, poate, decât vârsta, chiar dacă, din unghiuri diferite de analiză, acesta nu e un avantaj complet. Fără îndoială, nu există un imprevizibil pozitiv care să facă din toate Cenușăresele regine, așa cum nu există numai un imprevizibil negativ, distructiv sau dramatic care să taie capetele visurilor și să rupă brutal picioarele gândurilor noastre. Nu poți trăi, așa cum spun semidoctii de internet, fiecare zi ca și când ar fi ultima, pentru simplul fapt că, gândindu-te că e ultima, îți anulezi perspectiva, viitorul, speranța sau doar iluzia. Și ce Dumnezeu ai face în fiecare ultimă zi? Înainte de toate, n-ai clădi nimic. „La ce bun?”, te-ai întreba hamletian, cu mulajul propriului tău craniu în mâna stângă. Apoi, ai aștepta să se facă miezul nopții ca să vină apocalipsa individuală. Nu, chiar n-ai cum să trăiești fiecare zi ca și când ar fi ultima pentru că asta nu-ți dă nici măreție, nici înțelepciune, nici poftă de viață. Cum dracului să te bucuri de ultima zi? E o contradicție în termeni. Viața asta e o excursie câștigată la loteria hazardului. Experiența de pământean spune că ultima zi a unei excursii e, de regulă, cea mai tristă, pentru că evadarea se încheie și, odată cu ea, libertatea necenzurată, dreptul de a călca iarba și de a sta în apa mării ore în

șir, numărând pescărușii... Exercițiul cel mai dificil al existenței noastre nu e „să trăiești zilele”, ci să le închei, să le faci luni și apoi ani, totul în așa fel încât din toate astea să-ți dea la sfârșit „viață”. Sau măcar ceva care să semene cu ea. Nu pot trăi fiecare zi „ca și când ar fi ultima”. Ar însemna să mă așez cu totul sub zodia pesimismului ucigător. Învățăm greu sau deloc. Cel mai tare mă doare că ne descurcăm să facem rost de orice, numai de zile, nu... De viață, adică... Și mă scoate din sărite cohorta de citate sterpe care-mi umplu inbox-ul în fiecare seară, într-o formă jalnică de concentrare a eșecului uman, ipocrit și bombastic declarat „experiență de viață”... E lună plină în Santorini. O lună perfectă și atât de apoape de pământ, că ai senzația că o poți atinge cu mâna. Toată ziua m-am gândit că paradisul trebuie să fie albastru ca Egeea. Sau ca ochii bunicului meu. În Grecia, albul și albastrul, întotdeauna contopindu-se, înseamnă geneză perpetuă. În Santorini, te cureți de lume și de ridicolul judecății umane. Veneția te încarcă, te împovărează cu păcate ascunse sub ape. În Londra, devii infatuat, fără să vrei. La Paris, începi să crezi după două zile franțuzești, că totul ți se cuvine. În centrul Vienei, aștepti o invitație la valsul cu care îți imaginezi ca seamănă viața ta... Numai în Grecia însă, poți sta ochi în ochi cu eternitatea. E singurul loc de pe pământ unde nu ți-e teamă de ea. Așa cum peștilor colorați, care taie apa în toate părțile, nu le e frică de tine. Ei știi drumul secret către Atlantida. Luna plină a ajuns acum chiar în dreptul meu. Practic, stăm față în față, într-o înfruntare impertinentă și care se anunță a fi de durată. Se ține scai după mine, oriunde m-aș duce. Îmi e și complice și martor. Galbenă de parcă ar suferi de hepatită, are cearcăne mari de-atâta nesomn și, obeză cum e, se mișcă încet, trăgând după ea cerul ca pe o față de masă cu tot ce e deasupra. Acoperișurile albastre strălucesc în lumina pe care o revarsă într-un acces de generozitate fără margini. Undeva, sub noi, sau, cine știe?, deasupra noastră, se spune ca ar fi Atlantida. La doi pași de mine, cu fața spre mare, e Atlantida mea. Tăcută și tristă, pentru că mâine ne întoarcem acasă, pe pământ. Nu pot trăi fiecare zi ca și cum ar fi ultima. Asta o pot face doar cei care suferă de Alzheimer, pentru că le lipsește atât dimensiunea trecutului, cât și a viitorului, iar de

prezent n-au habar. Mă uit la tine cum te desprinzi din întuneric ca o fantomă argintie care mă ia de mână. Atlantida nu e nimic altceva decât iubirea aceea despre care toți știu ca există, unii o și ating cu buzele sufletului, însă, celor care nu cred în ea, nu li se arată niciodată. În apa din fața noastră, liniștită și luminată ca un acvariu de lux, Atlantida prinde încetul cu încetul, contur... Ne aruncăm în valuri cu luna plină ținându-se scai după noi, disperată să afle dacă în Atlantida soarele are mai multă răbdare să o aștepte decât pe cerul cu stele geloase și ochi cârcotași, de muritori, ațintiți asupra lor...

CUVINTE CU ECHIMOZE

N e leagă o viață de om. De om al cărui destin scapă cotidianului comun. Un destin care, vorba lui Cioran, îți dă „orgoliul catastrofei”. Potrivnicii ciudoase ne-au stat de-a curmezișul sușului. Ne-au împărțit. Ne-au aruncat câinilor din curțile celorlalți, asmuțiți spre fețele noastre fără apărare. O haită întreagă de cuvinte nespuse, neturnate în tipare de limbă omenească mă fugărește în fiecare noapte. Mușcă din mine până simt sângele gândului scurgându-se torturant de încet peste pleoape. Îmi intră sfidător de curios în ochi. Îți caută urma pe retina mea.

„Ne leagă o viață de om.” ...Așa mi-ai spus în mijlocul unui oraș înghețat și bătut în pustiul lui de amintiri din alt veac. M-am întrebat, de nici nu mai contează câte ori, ce ne-a împovărat nouă trecerea printr-o lume înțesată de blocuri, din care se tot aud venind și plecând trenuri din gări cu peroane inundate. Blestem e să te chinuiască fără oprire gândul că urmele lăsate de viețile anterioare au complotat împotriva poveștii noastre cu stea de iubire în fruntea karmei, cu caverne cât viața unui om, ciclic și miraculos vindecate la fiecare X ani, depinde de calendarul zodiacal căruia i te închini... „Așează-te acum deasupra lumii și judecă-mă tu, singurul om care are acest drept!”, mi-ai cerut într-o seară, la Monte Carlo, privind pierdut o Mediterană legănându-și provocator șoldurile încăpătoare, în fața turiștilor care-i treceau cu vederea nerușinarea mișcărilor lascive. Nu vreau să mă așez ‘deasupra lumii’, așa cum refuz și să te judec. Drepturile mele de muritor nu includ această ofertă în pachetul promoțional. În lumea mea cu locuri comune, culorile diurne se schimbă destul de greu. În lumea

mea cu tine în fereastră, nu se schimbă niciodată nimic. Privesc îndelung la bărbatul care fumează în dreptul luminii dinspre răsărit și felul cum se ascunde după fumul greu de țigară e provocator și insinuant. Cerebral, rece, scorțos și artificial dincolo de ușă, printre oamenii care-i trec pe lângă urechi, devine adolescentin și supus la cea mai mică inflexiune a vocii mele. La o minimalizantă bătaie de pleoapă. Îl domină cu trufie. E un păcat s-o știi. S-o recunosc. Adică să mi-o asum fără nicio cenzură de bun simț. M-aș fi salvat dacă aș fi avut vreodată balansul minimei ezitări în fața sentimentelor lui. Paranoic în egoismul lui aproape material, nu și-a acceptat decât propriile raționamente ca repere. Asta l-a însingurat. L-a izgonit din lumea în care încearcă acum, cu disperarea anilor trăiți cu pieptul plin de cicatrice, să se întoarcă. Să prindă rădăcini. Ca și cum ai putea să transplantezi un copac dintr-o pădure într-un ghiveci de pervaz. Noi trăim „clipe”. Clipe ca niște perle de cultură. Hibridi amăgitor de bine articulați, dar hibridi. Feminitatea mea trufașă îl ațâță să mărturisească. Impulsul spre confesiune nu e reprimabil. Spune tot. Și e atât de învins de propriile lui armate, că atunci când se adună în brațele mele, nu mai seamănă deloc cu tipul distant, politicos cu oamenii prizonieri de propria lor efemeritate. E doar un orfan de lume.

Pe câmpul meu de luptă, acum gol, miroase a praf de pușcă și a pământ reavăn scurmat de obuze. Vântul se-ncurcă pe unde-apucă, se răsucește luând cu el frunzele moarte și înnegrite de frigul iernii, azvârle în toate părțile praf uscat și lipicios de pleoape râșnite de dor... În lumea mea cu timp în formă de fracție, tu vii și pleci întruna gâfâind a infarct fatal... Târăști după tine perfuzii cu moarte lichidă. Spaimile, ca și bucuriile, mi se trag de la tine. Întotdeauna m-a îngrozit până la boală gândul ca trebuie să pleci. Nici nu-mi dădeam seama când se făcea dimineată și ieșezi pe ușă cu stelele-n cap și cu soarele ascuns în buzunar. Rămâneau atunci în urma ta urme groase de suflet carbonizat. Te iubesc de când mă știu. Întreg, nu pe bucățele. Așa te-am iubit din prima clipă, periculos de total și de fără scăpare. Cu un fir cenușiu de frică otrăvitoare în jurul gâtului. După mulți

ani, am înțeles ca eu am iubit la tine disonanța cu toți ceilalți. Privirea aruncată peste mulțime. Încăpățânarea de a rămâne la fel.

N-am plâns demult bătrânește. Mă trezesc făcând-o acum, când mă descopăr cu aripile ciuntite, strălucind obscen într-o baltă de sânge care mi se întinde la picioare. Aripile mele tăiate măcelărește cu satârul zvâcnesc degeaba...

Punctul G al sufletului

M-ai rugat seara trecută să-ți dau din buzunarul hainei cheia mică de la servieta de călătorie. N-am găsit-o. În buzunarul de sus al hainei bleumarin era doar fotografia mea. O porți mereu cu tine, așa cum soldații își poartă pe front plăcuța de identificare legată la gât. Privind-o, mi-am amintit că fotograful din Piața Mare mă tot așeza nemulțumit de lumină, în timp ce tu te strâmbai în spatele lui făcându-mă să râd până ce omul s-a enervat și ți-a spus „termină, domnule, ești om în toată firea, ce naiba, e poză de diplomă, nu de stare civilă!”. „Auzi!, de stare civilă”, ai repetat râzând și mai tare decât până atunci. Ți-ai săltat pe umăr geanta albastră și-ai ieșit din studio lăsându-l să-și ducă treaba la bun sfârșit. A îndreptat reflectorul spre chipul meu și fotografiindu-mă, mi-a spus cu un aer complice, de înțelepciune bătrânească, imposibil de contrazis „de fapt, domnișoară dragă, pe el îl enerva că tot trebuia să te ating eu ca să cadă bine lumina, nu-i așa? De-aia nu-mi dădea pace?” ...Atunci am râs. Acum știu că avea dreptate. Că în simplitatea psihologiei lui, omul acela, care zi de zi poza chipuri, n-a dat greș în judecată. „Să n-o iei vreodată de acolo!”, m-am trezit cu tine în spate pe hol. „Mai ai nevoie de ea? Ai făcut sute de fotografii pe unde-am umblat...”„Această fotografie”, ai debutat pedant „e tot ce sunt. E tot ce-aveam eu din tine ca să mă pot târî prin viață. E mărturia inimii ăsteia sparte cu pumnul și aruncate la câini, care n-a bătut ca lumea decât când dădea cu ochii de tine. În rest, o apuca brambura în sus și-n jos până-mi mesteca tot aerul, gata să mă sufoc...” Nu vreau s-aud mai mult. E greu de dus. Povestea asta devine din ce în ce mai greu din cauza neputinței de a-i găsi capătul împlinit. Cred că tocmai

pentru că e fără scăpare, așezată sub semnul unor ciclicități numai de ea prestabilite, e atât de profundă în rosturi. Șansa majoră a ținut, sunt convinsă de asta, de lumea culturală de care a fost legată. O lume cu oameni frumoși pe dinăuntru și pe dinafară, împătimiți de arta lor, gata să-i salveze de la alienarea la care predispuneau cătușele comunismului, din ultimii ani ai delirului ceaușist. Mi-am ferit povestea, atât cât s-a putut, de raportarea ei la socialul de care, inevitabil, era legată, chiar dacă tocmai el a spulberat-o. Reluată într-o altă formă de social, mai bun decât primul doar pentru că ne-a dat libertatea de a umbla hai-hui prin lume, iubirea-poveste se dovedește din nou aptă de luptă, Am pierdut între timp mulți dintre oamenii frumoși. Unii s-au dus „să moară puțin”, fără ca să-și ia măcar rămas bun, alții au plecat spre lumi mai așezate, iar ceilalți, puțini și triști îmbătrânesc pe-aici rumegându-și amintirile din vremi de care nu credeau nici sub jurământ, că li se va face vreodată dor... O iubire născută în taina unei săli aurite te pune din start sub alte lumini decât cele din parcurile obișnuite ale îndrăgostiților. Îi dă poveștii magie. Speranță. Iubirea noastră e-o formă de rezistență la tot ce e în jur și dincolo de ușă nu ezită să ne agrezeze cu maximă duritate. Îți datorează faptul ca ai ținut-o-n viață, că n-ai lăsat-o să putrezească de vie. Nu-ți spun prea des cât de mult duc zilnic cu mine din muntele care ești ca să n-o iei razna. Fac cu greu față copleșitorului sentiment ca ai ajuns să trăiești doar pentru respirația mea pe brațul tău stâng. E prea mult pentru mine. Rămân fidelă convingerii că-n viață orice Evă merită un bărbat ca tine. Pe-acela care să știe de la început că o femeie are două puncte G. Și ca cel mai important e al doilea, din mijlocul sufletului.

NOTRE-DAME DE BONNE-NOUVELLE

Am vrut să nu ne mai întoarcem. Să rămânem pentru totdeauna în Franța. În numai două zile ajunsesem deja să căutăm un apartament în Paris. Umblam ca doi drogați în plin sevrăj și, dintr-odată, lumea se răsturnase cu Turnul Eiffel în jos, iar Sena dădea peste maluri, ca un pahar în care torni șampanie, fără să te uiți la el. Aterizasem pe de Gaulle și dintr-odată, încărcat de spirale parfumate, aerul se rotea în jurul meu amețindu-mă fără să mă lase să-mi răspund la întrebarea de care nu puteam scăpa: „așa trebuie să se întâmple?”. M-am temut de Paris ca de o boală fără leac. De Parisul cu tine, se impune o precizare. N-am apucat să ajungem în centrul orașului, încă mișunau în jurul nostru oameni de toate culorile și formele, pe aeroportul ca un stup uriaș de albine agitate de furtună, când m-ai prins strâns de mână, cum faci întotdeauna în mijlocul mulțimilor, de teamă să nu ne pierdem, numai că acum îmi striveai falangele frământându-mi-le între degetele tale, gata să-mi spui ceva. La ieșirea din aeroport, ai privit în jur ca și cum ți-ai fi luat rămas bun și ai rostit exact cuvintele de care-mi era cel mai frică: „Nu vreau să ne mai întoarcem!”...„Nici eu!”, m-am auzit răspunzând fără să stau vreo clipă pe gânduri. Pe gândurile mele adică. Stăteam pe gândurile tale ca sora geamănă a Gânditorului de la Hamangia și, dintr-odată, lumea se retrăsese pe margini lăsându-ne doar pe noi doi să-i deschidem, la fel ca odinioară, balul. N-avea niciun rost să mai întreb dacă premeditaseși asta, o comună existență pariziană era demult un vis atât de frecvent reluat în discuțiile noastre nocturne, încât concretizarea lui nu mai avea puterea de a mă lua prin surprindere. Simțeam că un

foarfece uriaș tăiașe dintr-o singură mișcare tot ce fusesem până atunci. Că tocmai ce scoteam capul dintr-o placentă năclăită de ipocrizii ca să respir aerul curat al libertății de a fi eu însămi. Aveam la mine câteva haine, un card și o fantomă pe care mă tot săturasem s-o ascult clănțănind din dinții galbeni: “n-am vrut să se termine așa, am stat în umbră și v-am urmărit spectacolul, dar, recunosc, v-ați depășit pe voi înșivă. Până și pe mine, conștiința de rezervă, m-ați luat prin surprindere...” Calci cu o siguranță de învingător din care împrumut și eu atât cât să mă îndrept de spate ca să-mi recapăt aerul acela autentic de femeie pe care-l aveam în studenție, când ieșeam cu tine pe stradă. Nu-mi pasă de nimeni și de nimic. Mi-am abandonat orice sentiment al datoriei, al răspunderii, tot ce mă lega în mod concret de viața fără tine. Sunt o Evă mult mai puternică decât predecesoarea ei și, implicit, mult mai trufașă decât ea, pentru că Adam din dreapta mea n-a mai mâncat din măr ca să fie alungat din paradis, ci a cumpărat singur două bilete dus spre lume. Spre lumea cea adevărată. Adică a rescris povestea clasică într-o manieră de-a dreptul surprinzătoare.

Durează destul de mult s-ajungem la hotel. Deja-vu. Drum ce-mi pare străbătut zilnic. Intrăm pe Champs-Elysees (mă așteptam de la mine la ceva mai multe emoții), ca să virăm imediat spre Avenue George V. Senzație de întoarcere la un firesc brutal întrerupt cândva (blocaj al simțurilor imposibil de explicat!). Peisaj familiar. Ce naiba se-ntâmplă de fapt? Ne comportăm nebunește, niciunul nu vrea să mai știe de nimic, hainele noastre miros a eșec, dacă nu ne trezim la timp, e clar un efect psihologic periculos și incontrollabil al așteptării maladiv dilatate, cel puțin la prima lui fază în plină desfășurare. N-am nicio curiozitate de turist aflat întâia oară într-un oraș (nici nu sunt chiar pentru prima dată aici ținând cont de câte călătorii imaginare prin Paris avem noi la activ), sunt nerăbdătoare să fac un duș și să mă bag în pat, deși e abia patru după-amiaza. Ne cazăm repede. În holul uriaș al hotelului *George V* e o liniște elegantă și ațâțătoare, n-am simțit asta nicăieri, ni se aduc bagajele în cameră și băiatul politicos pare că vrea să ocupe cât mai puțin loc în jurul nostru, ca să nu ne deranjeze. Nu ne vorbim, mi-ai cerut doar pașaportul, deși era la tine, ca de obicei, gâfâim

când intrăm în cameră, de parc-am fi urcat în goană pe scări și pur și simplu ne răspândim unul în carnea celuilalt cu o viteză amețitoare, ni se învinețesc mâinile și picioarele în această încheștare căreia pot să-i spun oricum, numai iubire, nu. Facem dragoste ca și cum ne-am pălmu. Carnea zvâcnește prinsă în cleștele brațelor, fiecare își zgârie astfel propria răzbunare pe piele, cuvintele nu-ncap nicăieri, nici noi nu mai încăpem în propria noastră carapace fisurată de-atâta bună purtare, dau să scap de sub tine, nu pot, Parisul e la ușa mea, privirea mi se-ncețosează și nimeni nu-mi spune dacă nu cumva n-am venit până aici ca să descopăr ca Parisul meu ești tu... Adormim așa cum suntem, strâns lipiți unul de altul, gemeni univitellini și siamezi uniți în dreptul sufletelor. Somn sălbatic de pești fără vise. Ne trezim târziu, pe la unsprezece, flămânzi și împăcați cu noi înșine ca după miruire. Paris by night...

Abia când coborâm, pe-aproape de miezul nopții, descopăr în hol cilindrii eleganți din cristal în care se lăfăiesc pline de infatuare, sute de orhidee mov. Frumusețe care-ți taie respirația, armonie cromatică și desăvârșire în fiecare detaliu gândit să bucure nu doar ochiul, ci, mai ales sufletul. Hotelul seamănă cu Hermitage din Monte Carlo. Același lux copleșitor, că și acolo te înconjoară oriunde-ai întoarce capul. Îmi explici răbdător că „George V” este proprietatea unui prinț saudit, care a fost pur și simplu fascinat de el din prima clipă. Basoreliefurile originale n-au fost doar refăcute, ci și aurite. Uriașe tapiserii din secolul al XVII-lea acoperă pereții sălii de conferințe. Aflu că mozaicul spectaculos de pe jos a fost refăcut piesă cu piesă. Apartamentul imens, cu mobilă Art Deco e tapetat cu mătase aurie. În pat sunt 16 perne de toate dimensiunile posibile, dar cel mai mult îmi place fotoliul de lectură, cu banchetă pentru picioare, acoperită cu o husă aurie și ea, pe care sunt reprezentate scene de dragoste ce-mi amintesc instantaneu ca sunt în țara Margueritei Gautier și a lui Dumas (tatăl și fiul, pentru precizie). Portarul în livrea ne salută cu mâna la chipiu. Am început să am zvâcniri de aroganță pe dinăuntru și îmi spun în gând că e cazul să revin la forma inițială înainte să fie prea târziu. Străzile sunt pline ca și la Monte Carlo sau Barcelona, oamenii n-au timp să doarmă

la Paris, merg îmbrățișați, e clar că sunt cu capul în nori cei mai mulți dintre ei, valul uman te ia cu el și dacă apuci să caști gura la poveștile altora, o pierzi pe-a ta în mulțimea de turiști, care mai de care mai colorat îmbracat și ornamentat. Ne sărutăm impertinenți în mijlocul drumului, nu ne dă nimeni nici cea mai mică atenție, lumea trece pe lângă noi fără să-i pese, sunt nenumărați alții care fac asta în plină stradă, simt pentru prima dată după mult timp că fericirea de a fi cu tine e deplină, pot să-mi înfig unghiile în carnea ei și s-o întorc cu fața spre mine ca s-o privesc în ochi. Foarfecele uriaș din aeroport taie din nou, ne decupează din fotografia de pe Champs-Elysees, ca să ne lipească apoi la picioarele Turnului Eiffel, bieți liliputani într-o lume de Gulliveri. Noaptea amplifică nuanțele pulsului nostru demult prea nebunesc, suntem gata să ne aruncăm în Sena ca s-o vedem de aproape, merg după tine până la capătul lumii și-napoi dacă e nevoie (dar mai ales dacă nu e) și când găsesc curajul să-ți mărturisesc că te iubesc mai mult decât pe propria-mi viață, îngenunchezi în fața mea, ființă precară și dependentă, strivită de gestul tău atât de frumos, de spontan și de potrivit cu luminile nocturnului parizian încât mă face să mă simt o eroină de film din anii '50, gata să dea totul în schimbul unei singure nopți de dragoste cu omul iubit. Eu nu mai am nevoie de nicio demonstrație, de niciun argument care să pună atele sentimentelor tale. Iubirea asta care trece de noi lasă până și cerul neputincios în fața ei. Ne-a împovărat pe noi să ne descurcăm și să-i dăm sens. S-a spălat pe cap fără remușcări. Și fără șampon.

E trei dimineața. Mă-ntreb dacă Parisul doarme vreodată. Vuietul orașului seamănă cu al unei cascade ce se prăbușește pe stânci, dintr-un înalt căruia nu i se vede capătul. Deocamdată mi-ajunge. Nu vreau să mai văd nimic. Mă-ncearcă o ciudată reacție de respingere pe care n-am presimțit-o în niciun fel. Ne-ntoarcem la hotel. Orhideele mov fuseseră acum înlocuite de cale galbene și albastre, ciudat așezate în cilindrii de cristal, din hol. Spectacol floral fastuos. Singurul gând care-mi stăruiește enervant de pisălog în creier e legat de hotărârea de a nu ne mai întoarce în țară. N-am vorbit decât despre asta. Am stabilit priorități, etape, am demontat implicațiile de tot felul care, inevitabil, vor apărea pe parcurs. Nu

mi se pare nimic mai important decât perspectiva de a merge mai departe doar noi doi. La urma urmelor, nu asta ne dorisem dintotdeauna? De unde ipocrizia regretelor care dădeau să încolțească în zona neprotejată dintre atriul drept și ventriculul stâng? Suntem oameni în toată firea, adulți cu state vechi de plată în ale vieții, știm ce și cât putem cere unul de la altul, cât însemnăm amândoi luați la un loc, răspunderea uriașă pe care ne-o asumăm nu ne ia prin surprindere, și-a așteptat doar cadrul în care să se manifeste curajos și fără minime ezitări destabilizatoare. Intru sub duș. De obicei, refugiul se dovedește o idee salutară. Mă ajută să-mi adun ideile dezordonate și să le găsesc un oarecare fir logic. De data asta nu merge, chiar dacă stau sub duș până mi se încrețește pielea. Foarfecele uriaș decupează fără milă tot ce știam eu ca e statornic în jurul meu. În jurul meu, din lumea de până ieri. Rămânem doar noi doi, unici distribuitori ai destinelor noastre întortocheate, legate unul de altul cu noduri marinărești din alt secol. Bați la ușă discret și pui aceeași întrebare veche, în cuvintele căreia se strecoară întotdeauna o panică prost mascată „e totul OK? te simți bine?”. Nu, nu mă simt prea bine. Niciodată nu mă simt prea bine când în mintea mea e haos. „Ies imediat!”, apuc să-ți răspund oprind fără convingere apa caldă. „Nu te grăbi, voiam să știu ca ești bine!”. Îmi dau lacrimile. În lumea noastră ca o junglă mortală, grija ta e din alt timp. A fost cea dintâi uimire pe care am trăit-o alături de tine: aceea de a descoperi ca nu e nimic de circumstanță, nimic accidental, nimic improvizat sau contrafăcut în gestul tău care n-a dispărut după ce trecusem de faza declarațiilor protocolare și intrasem în zodia destinului. Mi-aduci un prosop mare cât o cuvertură și-mi spui încet acoperindu-mă cu el „Nu vreau să treacă ziua-asta” (și iar sună ca odinioară!) „mi-e teamă c-ai să te răzgândești, ca n-ai vorbit tu până acum, ci Parisul din tine...” ...E ceva adevăr în temerile tale, dar nu vreau să te dezamănesc. Parisul meu e unul mumificat. Mă enervează să-l văd acum cu propriii mei ochi neschimbat, la fel ca în fotografiile din tinerețe. Așa cum în mod aparent inexplicabil te irită prezența infatuată a unei femei căreia, în ciuda vârstei, nu-i apar riduri, pentru că sfidează regulile universale ale producerii colagenului. Încă nu-ți

răspund nimic. Mă prefac din ce în ce mai preocupată de zecile de sticlute care împânzesc la propriu polițele de granit din baie, în timp ce tu pășești în toată splendoarea goliciunii tale de mascul reușit (exemplar pentru care Dumnezeu a colaborat cu designeri profesioniști) în cada verde, cu picioare aurite la fel ca și robinetele. Trag fără jenă cu ochiul după tine, nu-mi vine să cred ca ai deja câți ani știu eu, părul mare te întinerește vizibil accentuându-ți liniile feței și, să dea naiba, trebuie să mă opresc!, cine-a mai văzut o femeie care să se-apuce să descrie cu-atâta înduioșare penibil-admirativă un mascul, care mai e și-n fundul gol! Am 20 de minute de stat cu mine însămi. Mă așez turcește pe covorul care miroase a trandafir sălbatic și închid ochii. Vreau să fac abstracție de obsesia pariziană sub semnul căreia am ajuns să luăm hotărâri radicale. Mă văd de trei ori în oglinda triplă din față și tot zgâindu-mă la mine înțeleg că, de fapt, în ea se reflectă trei imagini distincte. În centru, e femeia-copil care la 20 de ani, credea fără rezerve în caleașca-bostan a Cenușăresei de odinioară. În dreapta, roșcata aceea proaspăt de mincinos vopsită e demult bătrână. La stânga, e unica femeie adevărată. Femeia ta. Acea care poate ține lumea într-o mână, când tu o prinzi de cealaltă. La ea mă uit cu cea mai mare atenție pentru că le conduce subordonându-și-le autoritar pe celelalte două. Femeia asta care nu mai e nici ispititor de tânără, nici fără cusur (și n-a fost niciodată, fie vorba între noi, că tu ești încă la baie și nu auzi) e în realitate îngrozitor de speriată de puterea ei asupra vieții tale. Ai vânturat lumi la care alții nici să viseze nu prea îndrăznesc, în prima lor cutreierare pământeană. Ai cunoscut oameni pe care cei mai mulți dintre noi i-am salutat la televizorul din bucătărie. Ai făcut ce ți-a plăcut, când toți făceau doar ce trebuia. După ce n-ai mai fost decât visul rebel al anilor mei cei mai frumoși, mi-ai răvășit până și cerul de deasupra capului întorcându-te trist, nefericit, bolnav și eșuat ca un delfin prizonier în plasele pescarilor braconieri. Roșcata din oglindă clipește tinerește, prea tinerește chiar, incapabilă să-și stăpânească zâmbetul la gândul că niciun semn de egalitate n-a putut s-o ia de braț atâta timp. Imprudentă în totala siguranță pe care și-o arogă, uită ca e teribil de vulnerabilă la ochii copiilor ei. Mă înfrunt

privindu-mă din nou în oglinda din stânga. Patetic, mamei din mine i se face dor aici, în inima Parisului la care-a desenat o viață-ntreagă, de copiii care dintr-o dată i se par înduioșător de mici, de neajutorați și de ai ei. Sunt gata să fac ordine în capul meu strident colorat ca un țipăt de disperare zadarnică, dar tocmai atunci ți-ai găsit să ieși din baie și să te așezi pe covor lângă mine prinzându-mă în brațe. „Putrezeam de viu”, e tot ce-aud. Dai drumul câinilor perversi ai regretelor să muște din porți. Nu spun nimic. Așa cum n-am spus ani în șir. Tac. Mă uit la tine ca la o lumină de Paște. O viață-ntreagă am așteptat Învierea. Gata. Ca-n orice film hollywoodian kitschos despre Paris, pe fereastra apartamentului nostru se vede Turnul Eiffel. Îmi atârn cuvintele seci de vârful lui erect și pășesc spre lumina din tine care răzbate surprinzător de puternică dintr-o mină pe care toți o crezuseră definitiv abandonată...

ZBOR

Sunt prizonieră într-o clepsidră. Dacă încerc să mă salvez de nisip agățându-mă de partea de sus, dau cu capul de numele tău dăltuit în tavanul fals al circumvoluțiunilor mele. Dacă îmi fac iluzia că mă pot scufunda în nisipul de jos, mă izbesc ca de un zid de prenumele tău lăfăindu-se pe irișii ochilor mei împăienjeniți de-atâta tine.

Stăm față în față. Tăceri grele se prăbușesc peste noi, asemeni pereților din care cineva a scos, una câte una, cărămizile de la temelie. Cinci centimetri între noi. Din golurile gâturilor noastre apropiate se proiectează undeva, pe un zid o formă de inimă. Ciudat! N-am observat niciodată, dar niciodată desenul acesta straniu din două trupuri apropiate... „Împreună avem 91 de ani, adică aproape un secol și lumea noastră are doar patru colțuri”, îți spun chinuit și egal, incapabilă de vreo inflexiune sau de-o virgulă mai acătării. „Într-o noapte am visat ca stăteai rezemată de un perete alb, mai alb decât orice alb pe care ți-a fost dat să-l vezi vreodată și, că în spate, îți crescuseră două aripi imense și multicolore de fluture. M-am trezit din somn, era abia trei dimineața, am închis ochii ca să nu-mi fugă pe sub pleoape imaginea ta cu aripi de fluture și mi-a fost ciudă rău de tot ca nu aveam niciun pic de talent să pictez ceea ce visasem... Mi-era frică în vis să te îmbrățișez, să nu-ți rup aripile și tu stăteai cu capul în jos, nici nu mă priveai, mișcai doar din aripile-acelea mari, așa, ușor, ca o adiere de speranță, de vino-ncoace imposibil, blamabil în nefericirea lui fără hotar...”, îmi povestești mângâindu-mi părul ca unui copil. Și timpul încremenise și mintea mea încerca să se furișeze hoțeste în mintea ta ca să vadă pe viu

fotogramele visului în care îmi crescuseră aripi mari de fluture... „A fost cel mai frumos vis din viața mea”, adaugi șoptit și cuvintele tale sună a rugăciune îngenunchată și mâna ta mare îmi închide obrazul în căușul ei și timpul fuge blestemat, înapoi, fâșâind ca o bandă uzată, prea repede. Împotrivirea noastră e zădărnice ca și viețile noastre scrijelite fiecare cu numele celuilalt. „Nu mai am loc în mine de-atâta tine”, continui să-mi mărturisești păstrându-ți ritmurile de mai-nainte. „Te știu pe de rost”, spui încet, sfârșit, de parcă toată viața ai fi așteptat momentul ăsta. N-am nicio îndoială, a fost singura mea certitudine de ceva vreme-ncoace, singura certitudine absolută pe care m-am întemeiat. Și iar nu pot să ți-o spun. Ochii tăi strălucesc și nu știu ce să mai fac cu viața mea, cu zilele și cu nopțile mele fără tine și e pentru prima dată, de când ne știm, când tot ce îmi doresc până în nucleul celulelor mele este să nu fi auzit niciodată, dar chiar niciodată de tine, auzi? Și parcă înțelegi ce gândesc și îți fixezi privirea în ochii mei și strigi la mine prinzându-mi fața în mâini „Ce-ți trece prin cap? Ce-ți trece prin cap? Hai să plecăm departe, hai, nu mai sta pe gânduri, lumea se-nvârte și fără noi, hai de-aici, hai să trăim, m-auzi?” Și parc-aș fugi și parc-aș privi prudent în jur și parc-aș zbura cu aripile-alea mari și multicolore de fluture din vis și, când să mă înalț, ei, bine, când să mă înalț, înțeleg că trebuie să iau și peretele alb cu mine, fiindcă el e insectarul meu și, Doamne, omule, niciun fluture n-a zburat cu un perete agățat de aripi... „Dar cu mine agățat de aripi ar zbura?”, întrebi cu tristețe. „Nu, doar s-ar strivi în cădere”, îți răspunzi singur, fără să mai aștepti silabele mele, pe care le-nghit lacome buzele tale cu gust de scrum...

RĂSCRUCI

Învinuiri mult prea riscante se aliniază în fața propriei mele conștiințe, într-o logică tiranică prin ea însăși. Codul de acces spre mine însămi este „provizoratul”. Unul pe care mi-l asum cu masochism, cu mania unui paranoic pentru care prudența nu mai are demult un înțeles concret. Dezacordul dintre „mine 1” și „mine 2” e flagrant. Sunt solidară cu oricare dintre cele două forme ale mele, așa cum sunt solidară cu fiecare dintre copiii mei. Sentimentul solidarității (1 plus 2) durează numai până când o criză nouă, ca un glonț care ricoșează din carnea ta în carnea mea, mă trezește strigându-mi ca suntem ființe iluzorii și neputincioase. Mă sugrumă în noapte spaima că n-ai să-ți supraviețuiești, că nu vrei. Oricât l-aș iubi pe O. Paler, n-am cum să spun (de această dată !) ca el, că „tăcerea exorcizează uneori tristețile”. Acum nu exorcizează nimic. Apasă. Îngreunează. Forțează. Am naufragiat din mine însămi când te-ai întors. Am luat formă de Robinson Crusoe azvârlit pe o insulă dintr-o circumvoluțiune și un puls neregulat. Într-un proces, momentul cel mai de temut este, la urma urmelor, sentința. O sentință nu este o opțiune. E o ghilotină.

Încercările noastre himerice DE A FI DOI n-au decât gloria durerilor pe care ni le provoacă iar și iar despărțirile. Ne-am îngăduit disprețul de a ne lăsa din nou împărțiți de canoane și am înțeles (a câta oară?) că iubirea nu e o fracție pe care putem s-o simplificăm doar ca s-o facem mai ușor de îndurat. În fața ta, șchiopătez. În fața mea, orbesc mințindu-mă că pot să-mi semnez singură armistițiile care, măcar temporar, m-ar salva. Când îmi ridic privirea și-ți văd chipul de ceară, cu ochii scufundați în propriile lor golfuri,

iar mâinile de culoarea pergamentului nu știu pe unde să se mai ascundă de mine, un șarpe vinețiu și rece se încolăcește de picioarele mele cuprinzându-mi trupul, gâtul, capul până ce-mi taie cu totul respirația șuierată și din ce în ce mai neputincioasă.

Ninge de ore bune. Frigul cade peste noi păcălindu-ne cu albul lui de iubire nemărturisită. Ninge și eu mă rog de tine să mergi să te faci bine. Șarpele vinețiu mi-a ajuns la gât. Se încleștează furios de mine până-mi dau lacrimile. „Nu-mi pune condiții...”, te-aud spunând ceva la capătul unei mușenii, care părea pentru totdeauna. „Nu-ți pun nicio condiție, te întreb doar dacă ai să ieși vreodată din ambiguitățile tale, care te devorează ca niște piranhas?”, te alung cu brutalitate din balonul cu aparențe, în care crezi tu că te-ai ascuns destul de bine de restul lumii. „Iubesc la tine până și barbaria cu care-mi amintești c-am să mor... Ca o bombă cu ceasul pornit, ticăind din ce în ce mai aproape de urechea mea...”, împuști dintr-o răsuflare nălucile care te tot hăituiau de zile-ntregi. Am senzația că tocmai am scăpat din fața plutonului de execuție, târându-mă prin noroi chiar pe la picioarele soldaților care-și pregăteau armele. „Barbaria, cum îi spui tu, e odioasă, dar am obosit să mă tot răfuiesc cu negările tale absurde care mi-au jumulit toate penele de pe aripi...”, mă simt datoare să-i explic de ce mă împiedic până și de piciorul meu drept ca să-l salvez de el însuși. Am obosit. Am obosit să ezit. Am obosit să obosesc. Am obosit să-mi simt nervii atât de ațoși, că-i pot pipăi pe sub piele, ca pe niște ganglioni inflamați.

Când eram a nimănui, înainte să te cunosc pe tine, îmi trăiam viața ca pe o primejdie continuă. Cât am respirat fără tine, eram doar o vină și-o povară. Eram slujnica propriei mele existențe. Când am descoperit că mă iubești, fiecare clădire lua forma unui semn de mirare. Asta m-a făcut insolentă și mi-a anulat condiția de slujnicuță complexată. Apoi, mi-am sfărâmat reticențele cu un ditamai ciocanul și am dobândit chiar curajul de a mă așeza la startul unei curse cu obstacole, pentru care nu mă antrenasem niciodată. M-am salvat din propriile mele epuizări și indignări, m-am apărut de capcanele clipelor, ca să cad mai apoi în toate gropile cu lei ale insomniilor din anii când tu ai ales să te răfuiești cu istoria.

Ninge de ore bune. Zăpada ne izolează și de lume și de noi înșine. Ochii tăi pustii nu mă mai văd. Mă tăvălesc în zăpadă ca un copil despuiat de păcate. Faleza e pustie. E frig și asta nu-mi place. Și tu știi că nu-mi place. Ne ținem de mână ca-n seara de iunie când mi-ai spus „Hai să dăm buzna-n paradis!” ...Erai frumos și sănătos și-n urma ta rămânea lumină când treceai, poate era de la lună, dar nu cred, nu, chiar nu cred asta!... Mă prinzi pe după umeri, te-ascunzi în lumea mea, care acum îndrăznește să-ți pună umiltoare condiții pentru supraviețuire. Vinovăția majoră pe care mi-o asum e aceea că, alături de tine, nu pot să am mai mult de 20 de ani. Ne lăsăm amăgiți de iluzii în formă de șobolani, ascunși în pachete cu fundă, ca de cadouri. În fața lor, o intuiție dezgustată ne lovește peste degete. „Fă-mi o favoare și lasă-mă să te sărut !”, îmi spui cu un aer de paj strecurat pe furiș în alcovul stăpânei. „Când o faci pe impostorul care-și recunoaște, în sfârșit, minciuna, joci atât de bine, încât mai-mai ca mă trezesc aplaudând !”, mă distrez pe seama ta. Te-nfurii și-mi strivești buzele până mă-mpiedici să respir. Nu mai putem conta pe noi. N-am ratat nicio imprudență primejdioasă, din câte-au putut să fie. Suntem nebuni de legat și dezlegat, vântul turbat de pe faleză ne bate pe umăr gonindu-ne acasă, în timp ce în jurul nostru, zăpada se răzvrătește transformându-se în paravan chinezesc. Din spatele lui pândim lumea, care îmbătrânește melancolică, privindu-ne galeș în îmbrățișarea noastră stranie de statui, sărutându-se până la sânge.

Îmi promiți că vei merge să te lași operat, cum glumești tu. Nu simt încă nicio ușurare. Cu tine, lucrurile nu sunt deloc simple până la capăt. O spaimă mi se înfige în gât ca o mână cu șase degete: „nu mă minți, nu-i așa?”, te întreb căutându-ți privirea. „Nu!”, îmi răspunzi scurt, tâindu-mi din nou respirația cu buzele tale cărnose și flămânde ca-n ziua dintâi. Nu mai aud nimic. Doar zăpada capătă forme de copaci, de case, de oameni, de păsări, de tristeți și de medicamente pisate și presărate peste sufletele noastre bolnave de soare...

Apuci să-mi mai șoptești un „te iubesc” cu atac de cord, în loc de semnul exclamării și dacă telefonul ăsta, cât un pachet de țigări, n-ar fi

singura mea legătură cu sala ta de operație, l-aș arunca în ciudată, direct în zăpadă, furioasă pe mine, că n-am fost în stare să plec de aici ca să-ți fiu alături. Viața asta ca o calomnie cu gloanțe oarbe, nu-mi mai aparține. Ți-am dat-o ție cu totul, mulți ani după ce ți-o trecuseși de fapt și de drept în declarația de avere. E frig. Acum trebuie că ți se face anestezia. Mă doare capul și lacrimile astea tembele n-ascultă de circumstanțe ori de protocoale. Mă doare inima. Te doare inima. Mă doare piciorul. Și lama bisturiului taie în carnea piciorului tău stâng, scotocind după vene. Mi-e foarte cald, ca și cum sângele altcuiva mi-ar invada arterele, bulucindu-se peste propriul meu sânge cu leucocite în formă de litere din numele tău. Timpul se tot poticnește, se încâlcește în propriile lui secunde și telefonul e mut și negru, răzbunător de străin de noi amândoi. Mă dor brațele cu degete cu tot, până în vârful unghiilor mă dor, dau drumul tuturor vrăbiilor din colivia sternului meu să zboare spre tine și plec.

Pentru prima dată de când există, simt nevoia acută să merg singură în Casa Fucsia. Am o strângere de inimă călcând peste promisiunea pe care mi-o făcusem în pripă, cândva. Liftul urcă încet zdrăgănind ușile verzi cu muchii de inox și când se scutură hotărât să se oprească în sfârșit, sunt gata să mă răzgândesc și să dau comanda de coborâre. Dar vreau să fiu singură ca să plâng. Ca să te plâng. Ca să mă plâng. Și n-am unde altundeva să mă ascund. Mă decid să ies din lift, scara e pustie, ca de obicei. Pustie și rece chiar și în miezul verii. Ușa n-are cheie, se deschide cu o cartelă sofisticată și, din cauza lacrimilor, nu nimeresc spațiul unde trebuie să introduc plasticul ăla enervant ca să deschid odată. Aud piuitul care mi se pare de data asta prea lung și îngrozitor de zgomotos și, când apăs pe clanța aurie, mă pufnește sângele pe nas și totul mi se învârtește în cap ca o morișcă de bălci. Ajung până la baie și apa rece mă trezește, îmi face bine. Nu-mi revin greu, dar nu-nțeleg nimic din ce mi s-a întâmplat și mă așez în fotoliul tău fucsia, cu două perne de catifea albă uitate acolo, ca două aripi rupte de pe spatele unui înger captiv.

Din fotoliul care-ți păstrează urma văd cerul înghețat și cenușiu pândindu-mi fiecare mișcare. De parc-aș fi un hoț furișat în casa ta. Mă

ridic într-un târziu și pe brațul celuilalt fotoliu găsesc puloverul gri și blugii negri și nu vreau să fiu teatrală și comună luându-le în mâini, așa că le las acolo, nemișcate, nu fac gesturi de cobe bătrână plângând peste ele, cu toate că așa-mi vine. În bucătărie, totul strălucește ca la expoziție. Ca și cum acolo n-ar intra nimeni să se atingă de ceva. Declicul frigiderului e singurul semn concret din jur și bâzâitul lui, ca un murmur de nemulțumire, pare solidar cu dorul meu de tine. Pe patul mare din dormitor, aruncat în grabă, tricoul alb în care-ți place să dormi pare un steag de pace. Pe el chiar nu rezist să nu-l ating, miroase a tine și mi-l fac complice în a te îmbrățișa ilicit, pe furate adică și fără rușine...Ți-ai uitat tocul de la ochelari pe noptieră și totul e ca atunci când „cobor cinci minute să iau iaurt” ...E bine. Ești viu, ești parțial și temporar salvat, așa mi s-a spus, ce naiba caut eu aici ca o bocitoare nechemată, dar conștiincioasă? Nimic. Treceam prin viața mea și m-am gândit să te întreb de sănătate. Nu, nu de moarte, doar de sănătate... atât...

DEZMEMBRĂRI

Nu-mi amintesc să fi trăit, copil fiind, spaima de întuneric. Nu m-au încercat coșmarurile despre care se spune că apar firesc în copilărie, ca să dispară mai târziu de la sine. De ceva timp însă, noaptea mă sperie cu hăul ei, mă provoacă să-i adulmec primejdiile, ia formă de tunel prin care mă obligă să alerg, iar eu nu pot, nu sunt în stare să-i dau de capăt. La bunici, în copilărie, întunericul însemna începutul poveștilor cu parfum de regina nopții proaspăt și sfidător deschisă în albul ei, cu formă de stea. Oricât m-aș uita astăzi către cer, atât cât se strecoară el printre două betoane înalte, nu mai pot recompune desenul perfect al Carului Mare decât dacă ciobesc puțin din blocul din față. Și-abia atunci aud, deloc atinsă de timp, vocea bunicului spunându-mi rar și blând, ca o ursitoare bună „când e înnorat și nu vezi Carul Mare, nu intra în casă, mai întâi desenează-ți-l singură cu degetul pe cer. Oricum el e acolo...”

E lună plină. Rotundă ca pâinea bunicii din verile copilăriei mele. De fapt, doar în verile acelea cu parfum de mentă, care te întâmpina de cum deschideai poarta, am știut ce e cu adevărat copilăria. Și asta pentru ca în restul anului, atunci când eram acasă, la Dunăre, (stăteam între Dunăre și Mare, între curgere și statornicie, între întâmplare și destin, adică între accidental și implacabil, ceea ce n-avea să se schimbe niciodată) trăiam într-o neglijență emoțională ale cărei consecințe le resimt și astăzi... În forma unor vise din ce în ce mai dure. Provocări psihologice cărora nu întotdeauna le pot decoda mesajele. De unele ajung să mă tem, mă urmăresc întreaga zi, ca să facă apoi loc altora și mai paradoxale. Așa cum a fost și cel din care

abia am reușit să mă trezesc. Și să respir. Un zid înalt. Din piatră de râu. Lung, nesfârșit parcă. Acoperit cu mușchi de un verde-negru teribil de intens, ca și cum ar fi fost proaspăt vopsit. Mergeam de-a lungul lui, de fapt fugeam să-i găsesc capătul, pentru că, știam că pe partea cealaltă alergai și tu. Mă gândeam că nu pot fugi la fel de repede ca tine, după aceea mi-am amintit că, din cauza operației, n-ai voie să faci un astfel de efort și atunci am țipat cât m-au ținut plămânii „Ai grijă, te rog, nu mai fugi, oricum ne vedem la capăt !”. Nu-mi auzeam decât propriul ecou, nicio voce nu răzbătea până la mine, doar un zgomot înfundat de pași de alergător, despre care știam ca sunt ai tăi. Îmi lipeam urechea de zid încercând să prind ceva, orice, orice și din senin deasupra capului meu s-a deschis un ochi verde, mare cât un cap de găină, care nu clipea. Stătea așa, fixat pe chipul meu și îmi simțeam în somn transpirația rece, din ce în ce mai rece... Continuam să fug, voiam să scap de ochiul verde și vedeam de departe cum altul, negru cu gene mov, se deschidea amenințător, ca o gură de oracol. Ochiul se metamorfoza apoi într-un bot ascuțit ca de lup și mi se părea c-o să muște din mine când o să ajung în dreptul lui. De frică, m-am oprit și m-am lăsat să alunec de-a lungul zidului, cu spatele lipit de mușchiul verde întunecat, mustos și rece. Abia când am atins baza peretelui de piatră te-am auzit șoptind stins, ca și cum ai fi fost îngropat de viu „Scoate-mă de-aici!” ...Am început să sap cu unghiile, simt și acum când scriu, mușchiul moale intrându-mi sub unghii, năclăindu-mi mâinile în timp ce pământul se făcea noroi sub picioarele mele, iar eu săpam cu palmele goale speriată că n-ai aer, că e prea cald, ca n-ai medicamente... După ce am reușit să scot prima cărămidă, când tocmai mă chinuiam să o dizloc și pe a doua ca să-mi fac loc spre tine, ochiul-oracol cu gene mov care se deschisese acum chiar lângă mine mi-a spus fără nicio inflexiune : „Oprește-te! E mort !”. Și de dincolo de zid, ca dintr-un înalt al cerului imposibil de atins chiar și cu privirea, cineva mi-a aruncat pe rând, lanțul pe care purtai mereu, inelul albastru și fotografia mea, de care nu te despărțeai niciodată, acum arsă la unul dintre colțuri. Înainte de a apuca să le ridic, m-am trezit...

„Unde ești ?”, te-aud strigând ca un copil care, în miez de noapte, descoperă ca e singur. A trecut ceva timp și, tocmai de aceea, îmi interzic să închid vreun ochi. Vreau doar să te privesc. Și stau așa, ferecată în propriile mele deziluzii și disperări izolate fonic. Eram în bucătărie, după un pahar cu apă. Reflexul matern mă face să-ți răspund repede „vin acum!” și-abia când mă întorc în pat, lângă tine, îmi recunosc viața în forma ei originală, neispită de șarpe, de măr sau de însuși Dumnezeu... E lună plină și răsturnată peste Dunărea care curge plictisită de ea însăși, la doi pași de somnul nostru ilicit. Ți-ai adunat perna în brațe, te-ai întins pe toată diagonală patului care ocupă aproape întreg spațiul din dormitor și, nu știu dacă ai ațipit din nou sau doar stai cu ochii închiși pândindu-mi mersul pe vârfuri... E lună plină și părul tău, grizonat pe la tâmpile, e răvășit și-ți stă tare bine așa, te face să semeni cu un copil abia întors de la joacă... Încerc să-mi fac loc lângă tine, chiar dormi și nu vreau să te trezesc, îmi câștig timp de analiză și mă imaginez în clipa aceea ca o ființă cu tot cu trup și suflet tăiată în două cu pânza de bomfaier cu care crezusem în vis ca era tăiat un lacăt. Nu. Pe mine mă tăia... O jumătate o pun frumos pe umeras, o închid în husă, ca să nu se prăfuiască, îi potrivesc un lighean la picioare să-și adune sângele care-i curge din răni, iar pe a doua o așez în tabloul din dormitorul fucsia, în așa fel, încât din sângele ei să se facă ramă și semnătură în același timp...

OGLINZI PARALELE

„Dragostea înseamnă să fii doi și, de fapt, să nu fii decât unul.”

Victor Hugo

Sunt, vorba uneia dintre colegele mele, specialistă în etichetări, „o femeie cu obsesii”. Mai ales, cu aceea a conviețuirii. De regulă, nivelul comun al existenței umane simplifică noțiunea de „conviețuire” înghesuind-o în colivia monogamiei. Obligatoriu sinonimă cu „fidelitatea”, supraviețuirea monogamă, religios clamată, e și o formă de judecată. Chiar o sentință... Mă gândesc adesea ca oamenii scriu despre iubire de-atata amar de timp, încât a relua istoria din „propriul tău punct de vedere”, te arunca iremediabil într-un ridicol din care nu prea mai ai pe unde să ieși. Și totuși e dificil să rezisti tentației. La început, când m-am trezit prinsă în hățisul unor trăiri și stări care mai de care mai confuză și mai halucinantă decât cea de dinaintea ei, am crezut că e o încercare efemeră, un fel de probă inițiativă pentru oameni mari, pe care, la fel ca eroul clasic din basme, și eu voi reuși s-o trec la un moment dat. Nu știam când avea să fie acest „moment dat”. Tot ce presupuneam însă, cunoscându-mă, era că voi fi în stare să-mi pun piciorul în prag. Iată însă că nu mi-am găsit nici pragul și nici nu m-am hotărât care să fie piciorul. Dreptul sau stângul? Stângul sau dreptul? Amândouă pe un singur prag? ...Who knows? ...Who cares? ...Viața asta nu e chiar pentru toată lumea... În inocența mea de odinioară, întâlnirea cu El a fost prima răscruce existențială. M-am agățat de această iubire ca iedera de

zid. Orice încercare de a mă desprinde îmi devenea fatală. Zidul-fereastră rupea din carne iedera ori de câte ori bătea vântul. Și vântul tot bătea... Balamalele ferestrei s-au rupt la furtună și, zdrențuită, iedera se bălăngănea ca un spânzurat în ștreang, scârțâind din tulpini... „Podul lumii se surpase” ...M-am măritat, am trăit frumos, curat și liniștit, atingând acel ideal casnic la care visează de când lumea și pământul, toate creaturile feminine, și pe timp de pace și în timp de război. N-am avut crize de bovarism și nici depresii post-partum. Am înțeles că viața se trăiește la foc automat, că sunt datorii și reguli care nu au excepții și că Singur, Dumnezeu are dreptul să ne schimbe culorile semaforului. Restul lucrurilor, cele care nu se spun, au împietrit care pe unde au apucat. Ca animalele sălbatice din pădure, acoperite de lava vulcanului erupt fără de veste. Numai în nopțile cu ploi turbate nu puteam închide un ochi. Orele se lichefiau, se scurgeau pe geamuri și lăsau pe ele urme de adunări și de scăderi, de împărțiri și înmulțiri cu ochi, visuri, începuturi și sfârșituri... Când zorile împungeau întunericul albind rafalele de ploaie, coboram storurile și de-afară, picurii zgriptăneau la fereastră ca o pisica furioasă... „Podul lumii se surpase” ...Demult, pentru mine nu mai erai viu. Semănai – în mintea mea – cu umbrele de pe pânza ecranului de cinematograf: iluzii în mișcare. De sărbători, îmi venea să-ți dau de pomană. Era mai simplu pentru mine să mă împac cu tine mort, decât să dau de tine viu. Când să împlinesc 40 de ani, m-am trezit că-mi țineai calea. „Ia te uită”, mi-am zis pe când urcai scările, „omul e cât se poate de viu!...” M-am hotărât atunci să-mi recapăt viața. S-o scot de la amanet. Babele bigote și fals-pudice s-ar pune pe judecat. Puritanii nu s-ar sfii să ne înșire lista păcatelor de neiertat, comise împreună și separat, împotriva umanității. Liber! Și astăzi, după ani, sunt zile când cuvintele se-ascund de noi... Dormi... Ca de obicei, zborul de noapte te-a epuizat. E o noapte fără lună. La Paris, străzile nu sunt niciodată pustii... Orașul freamată în bătaia vântului de primăvară trucată... Ca și când ai simți că te privesc, îți tragi pilota până aproape de bărbie. Respiri încet și egal, iar mâna dreaptă îndoită sub cap îți dă un aer de statuie renascentistă, coborâtă de pe soclu. E trei și douăzeci și cinci dimineața, sunt numai cu tine la

capătul lumii, vreau să dorm și nu pot, fiindcă nimic din jurul meu nu seamănă cu tine, cu mâinile tale, cu ochii tăi, cu glasul tău, care îmi murmură ca pe o rugăciune, înainte de a adormi, vorbele lui Bacovia: „Eu am fost odată, ca niciodată / Dac-am existat e că te-am iubit!” ...Trăiesc simultan în două lumi care-mi vampirizează ființa. Mă lupt de ani de zile să înțeleg ai cui prizonieri suntem, de fapt. Ce spasm al destinului ne-a declanșat atâtea agonii periculoase, insuportabile, atâtea nevroze netratabile ale gândurilor din care nu mai putem ieși, veșnic hăituiți de minotaurul din noi și din ceilalți? Câmpul meu de luptă este permanentă pendulare între ieri și azi. Mă plimb între două șiruri de oglinzi, care nu au decența să mă reflecte la fel. În fiecare dintre ele văd altceva. Imaginile nu seamănă una cu cealaltă, așa cum eu, nu semăn azi cu mine cea de ieri, sau cu mine cea de mâine. Mai deunăzi spuneam, deloc acuzator, doar constatat, că am început să capăt de la tine un egoism al supraviețuirii, pentru care nici măcar nu te învinovățesc. La urma urmelor, cred că, de fapt, el oricum vine cu vârsta la fiecare dintre noi. Egoismul acesta e strict legat de tine. Amprentat de tine. Am început să văd și eu ceea ce vedeau alții dinafară, spunând că semănăm al naibii de tare. Ți-am mărturisit cândva, cu mare greutate, ce simțeam pentru tine, fiindcă nu prea mă pricepeam să strâng totul în vorbe, nu cumva să rămâna neprins în silabe, exact sâmburele acela de lumină, care venea în viața mea odată cu tine. Astăzi mi-e mai ușor, pentru că a dispărut teama. A rămas aroganța, pe care mi-o recunosc și mi-o asum ca pe un păcat, de a mă ști o femeie atât de iubită, încât nici nu mai contează dacă în jurul meu, Pământul se-nvârtește sau își ia o pauză pe timp nedeterminat. Ăsta e egoismul pe care nu-l mai pot și nu mi-l mai poți controla! Fetița naivă și nesigură de odinioară, aceea pe care tu n-ai lăsat-o să îmbătrânească, ți-a rămas datoare. Femeia pentru care ți-ai pictat pe o coloană iubirea și-a plătit datoriile. Și eu puteam să fi scris că „te-am iubit în cuvinte mai mult ca aievea / arzând și arzând și arzând” ...Noi am trăit iubirea ca pe un miracol repetabil... Dormi... Lumina dimineții scobește printre nori. Dau drumul draperiilor de pluș albastru, din inețele grele care le strângeau și, în căderea ei aristocrata, catifeaua aduce înapoi întinericul...

La Paris, oamenii dorm până târziu... Sena se-nvelește în valuri mici și doarme și ea mai departe... Lemnul de trandafir al patului are din loc în loc intarsii de sidef în forma de măști venețiene... O mască râde, o mască plânge... Ma întorc în pat bâjbâind prin întuneric... Ești treaz... Te uiți la mine cine știe de când... Oglinzile paralele își acoperă ochii...

SPOVEDANII PARIZIENE

Mai bine de două ore am tăcut și ne-am spus totul. Ochi în ochi. Pe îndelete. Așa cum, într-o zi fără ceasuri dintr-o vacanță de vară, reușești să ajungi să faci curat în sertarele pe care le amâni de fiecare dată, fiindcă mereu te enervează nimicurile înghesuite acolo, în timpul anului. La sfârșit, am înțeles de ce mușii și orbii sunt atât de inteligenți față de noi ceilalți.

POVEȘTI DE LA UN ALT CAPĂT AL LUMII

„În fapt, viața-i visul sufletului nostru...”

Mihai Eminescu-„Sărmanul Dionis”

Până de curând, credeam că defectul meu cel mai mare e lipsa de răbdare. Cu siguranță, mi se pot adăuga cu ușurință nenumărate altele. De la un timp însă, încep să cred ceea ce-mi spuneai de când te știu, „fără speranța de a schimba ceva”, cum încheiai un inutil prelungit discurs didactic, și anume că „ai o mână tare proastă la oameni!”. Mă distram întotdeauna întrebându-te – ca să te enervez, desigur! – dacă asta te includea și pe tine. „Mă trec singur pe listă, nu e nevoie să te deranjezi!”, îmi răspundeai fără să mă privești în ochi. Mâna „prostă la oameni” pare să fi devenit un loc comun în viața mea. Dau totul, ușor și necondiționat. „Prea ușor”, te aud bombănind în spatele meu. Mă precipit, sar să fiu de folos, chiar dacă nu mi se cere asta, mă devotiez prostește unei cauze care mai mereu, dealtfel, nici măcar nu este a mea, empatizez cu suferințe și cu nedreptăți de tot soiul, iar la sfârșit, îmi iau un pumn în plină figură, exact de la cel pentru care muream mai înainte. Plâng cu sughituri vreo trei-patru zile, jur pe cer și pe pământ că „de data asta chiar că m-am învățat minte pentru totdeauna” și peste o săptămână o iau de la capăt. „Eu am râs, n-am zis nimica”, îmi reciți ironic din Eminescu. „Bine că n-ai zis!”, mă înfurii pe tine, deși, tocmai tu, mă avertizaseși de fiecare dată să nu mai „încalec

din mers cai nepotcoviți” ...I-auzi, domnule, „cai nepotcoviți” ...Adevărul e că sufletul meu e plin de urme de copite. Așa, și ce-i cu asta? ...Nimic.

Viața e un fel de rebus. O complicație illogică pe care o suferă timpul când își atinge punctul culminant al plictiselii. O zădărniciie care ne consumă energia. Facem case, copii, cariere. Ne luptăm, ne devorăm, ne canibalizăm zilnic, fără pauze, fără armistiții. Urcăm, coborâm, ne târâm. Nu suntem făcuți să zburăm. Omoplații noștri nu sunt făcuți pentru aripi. Singura înălțare reală ce ne e dată e iubirea. Atât. În rest, cum ar spune Blaga, totul e ursită...

Fiica mea împlinește în curând 18 ani. Adică, va fi majoră. Nu pot să cred că au trecut atâția ani, de când am ținut-o pentru prima oară în brațe. Abia atunci am stat de-adevăratelea pe picioarele mele. În echilibru perfect. De aceea îi și spun mereu că ea este echilibrul meu. Liniștea mea. Încrederea mea în ziua de mâine. Și tot ce nu vreau să i se întâmple vreodată e să aibă „mână proastă la oameni”. Nu știu cum s-o feresc de asta. Pot doar să sper că instinctele ei de conservare și de supraviețuire vor fi mai puternice decât ale mele.

Când viața mea a început să curgă de-adevăratelea ca Dunărea către mare, aveam aproape 19 ani. Presentimentul că tot ceea ce mi se întâmplă atunci avea să fie pentru totdeauna, s-a dovedit mult mai puternic decât orice instinct. La asta mă gândesc aici, la marginea unui sătuc olandez, unde fiecare om, are pe puțin 1000 de flori în jurul casei. Mă înțarcă regretul de a nu fi putut să mă împotrivesc. Atunci, acum sau în fiecare zi. Dar cred că tocmai aici e cheia iubirii. Sensul ei adevărat. De fiecare dată când am plecat din țară, m-a încercat gândul că n-am să mă mai întorc. Cel mai greu a fost la Paris. Nu știu dacă am fost raționali, responsabili sau lași, renunțând la nebunia unui gând cu consecințe dintre cele mai dure nu asupra noastră, ci asupra celorlalți. Stăm de două ore la o cafea decofeinizată – o scârboșenie cu care mă pedepsești de când am venit, doar pentru că n-am voie să beau cafea adevărată! – și îmi vorbești despre politică, despre istorie, despre artă, turui întruna, e clar că te simți în largul tău, te-ascult cu gura cascătă („așa ai stat ca tâmpita de prima dată!”, mi-ar

fi spus Laura dezamagită de prestația mea), timpul trece, trece, se face după-amiază, e frumos afară, nu mai plouă de noaptea trecută, te ridici, îmi spui serios că avem o problemă, „care?”, mă trezesc întrebând infantil, „uite-asta!”, mă iei prin surprindere strivindu-mi buzele sub buzele tale flămânde și însetate ca la 20 de ani. Încep să pricep că la fiecare capăt de lume pe care ne-a fost dat să-l atingem, viețile noastre s-au regenerat întorcându-se mereu și mereu și mereu la 20 de ani. La acei 20 de ani când Parisul, Veneția, Monte Carlo, Londra sau Amsterdamul erau doar visuri de garsonieră. Uneori mă întreb dacă nu cumva astăzi doar visăm la locurile în care călătoream atunci...

NO COMMENT

„Iubești pe cineva când ai hotărât că vrei să-i dai ceea ce ai mai bun și ajungi să i te dai pe tine însuși.”

Octavian Paler

Trec cu mâinile la spate prin viața mea. Penibil de ceremonios, mersul meu seamănă cu al unui ofițer care își inspectează armata, hotărât să descopere exact nodul din mijlocul papurei, ăla care i se pune în gât ori de câte ori dă să vorbească. Chiar și de unul singur. Lumea copilăriei mele a dispărut demult. Cu tot cu oamenii ei. Ce e acum nu se mai potrivește cu nimic din mine. Algoritmii existențiali deprinși încetul cu încetul pe propria mea piele nu se mai lasă aplicați în nicio situație. Albul meu e negrul celorlalți. Dumnezeu își răsplătește păcătoșii de geniu. Se calcă pe picioare ca să-și ia înaintea unul altuia. Nu mai înțeleg nimic. O fi îmbătrânit și Dumnezeu... Duminica îmi spăl sufletul. Îl limpezesc în multe ape, ca pe o cămașă de sărbătoare. Abia când arunc ultima apă, văd urmele sângerei ale fluturilor morți, cu aripile deschise a zbor, ce stătuseră până atunci agățați de el ca niște liliaci. Decolări ratate... Școala a început prost, prost de tot, la capătul unei veri ciudate care părea să nu se mai sfârșească vreodată. Caricaturile au înlocuit oamenii. Rânjesc hâde la noi, pândindu-ne trecerea, ca să lovească. O lume de lichele. De proști care n-au să afle niciodată cum e să fii deștept „pe bune”, cum spun adolescenții. Starea de prost e, cu certitudine, mult mai confortabilă decât oricare alta. De-aceea până și Dumnezeu le promite celor săraci cu duhul Împărăția Cerurilor! Cred că

asta i-a trecut prin cap după ce, scăpând El toți proștii pe pământ, și-a dat seama că n-are cum să-i mai adune la un loc. Interesant este că, oricât de proști ar fi fost ei, nu s-au lăsat momiți și s-au înmulțit în neștire aici, pe pământ!

Ești genul de personaj la care omul indiferent la nuanțe, descoperă cu greu ceva de iubit. Uneori și mie mi se face frig când treci în grabă pe lângă umărul meu. M-a încercat tentația unei explicații. Apoi am înțeles că nu e posibil. Că iubirea nu se-mparte asemenea cozonacului de Paște. Că trebuie să-ți fie scrisă. Să-ți fie dată. Să-i strivești sub călcâie boabele de strugure ale ciorchinelui în care se așază, pentru că seva lor să se amestece cu sângele din venele tale făcându-se una cu tine. „De spun minciuni și pot fi dovedit / N-am scris nimic și nimeni n-a iubit”, citire de la vărul Shakespeare, întâiul chemat să mărturisească... Cât despre mine, n-am a vă spune decât că am înțeles cum e cu iubirea, în dimineața în care m-am trezit murmurând recunoscătoare, ca și când aş fi fost achitată la Judecata de Apoi, „Iadul nu există...”

MEDITAȚII SUBVERSIVE

Am încercat. N-am cum să fiu vinovată de asta. Să nu încerci înseamnă să nu înfrunți demonul din tine sau din ceilalți. Unii îi dau chiar echivalența păcatului major. Provocarea nu e sinonimă cu ispita. Dacă nu încerci, nu ai dreptul să te revolți. Suferința nu e altceva decât o experiență de o intimitate atât de profundă, încât să te uiți cu lupa la ea (mai ales când e vorba de suferința altuia), cu o curiozitate sangvinică, te coboară în patologic. Romanticii credeau în umanizarea prin suferință. Eu cred în umanizarea prin miracol. În mine, începe să se facă ordine. Să se ducă fiecare lucru la locul lui. Încetul cu încetul... Viața e o ecuație cu multe paranteze. Dacă nu respecti ordinea operațiilor, ratezi rezultatul. De la un timp, te privesc altfel decât am făcut-o până acum. Cu inima în piept, nu în gât... Desigur, dacă m-ai auzi spunând asta, ai adăuga fără ezitare că „resemnarea mioritică ajunge să se manifeste până și în iubire” ...Nu e resemnare. E o formă de înțelegere a lucrurilor, la care nu ajungi decât cu timpul. „Cu timpul” nu e aici un simplu complement circumstanțial de timp, ci autorul moral, complementul circumstanțial de mod instrumental de realizare pozitivă... Adică, el e cel cu care se realizează acțiunea verbului regent... Dinamica sufletului uman e un spectacol de o uluitoare complexitate. La 20 de ani, trăiești cu toți porii ființei deschiși. Prinzi viața în tentacule și o strângi până aproape să o sufoci. La 30, începi să întorci capul după umbrele tale... Să te întrebi care ți-e rostul... La 40, te coci... Te prinzi că te-așezi în destinul tău. Și-abia atunci faci ochii mari ca să găsești poarta. Ușa ascunsă în zid. Ca să afli ce e dincolo de întâmplare. Sunt oameni care trăiesc cu ei înșiși, de parcă în jur

le-ar sta o lume. Ei sunt lumea. Știu totul. Așa li se pare. Supraviețuire schizoidă pentru că lumea e alcătuită sub semnul dualului. Al perechii. Două mâini. Două picioare. Doi ochi. Doi plămâni. Doi lobi ai creierului. Două nări. Două buze. Și așa mai departe... „Unu” stă sub semnul infirmității interioare. Al retezării. Al scaunului gol din mijlocul sufletului. Singurătatea accidentală e altceva decât egolatria. Ea e o altfel de formă de suferință, complet diferită de prima. E încercare. Treaptă. Vină e să nu ieși din ea. Să te minți că ți-e bine și, mai grav, să ajungi s-o și crezi. N-are cum să fie „bine”, nimic din ceea ce nu e în rostul lumii. Sunt zile când nu știu cine sunt. Criza de identitate durează uneori atât de mult, încât ajung să mă tem de mine însămi. De imprezibilul sub semnul căruia mă așează toate sinusoidalele vieții mele. De câte ori mă uit la tine, îmi amintesc povestea cu „atunci când nu mai tresari când îl vezi venind, nu mai e nimic de făcut”. E faza terminală a iubirii. Tresar, fir-ar să fie... Tresar cu aceeași adolescentină fierbințeală a tâmpelilor fie și numai dacă vine vorba de tine... Eu am dărâmat cu pumnii ușa ascunsă în zid. În spatele ei, se lăfăia rânjind provocator o altă ușă. Mai mare și mai grea... Demult nu te mai privesc ispitită de curiozități indecente. Te privesc încercând să mă împac eu cu mine și abia apoi, cu tine... Trăiesc simultan în două lumi: una complicată, pretențioasă, rafinată, fără îngăduințe, grea de iubire și de taine. A doua-teribil de firească în curgerea ei. Le iubesc la fel pe amândouă. Ca pe doi copii între care nu poți alege. Lumea mea se împarte exact la doi. E divizibilă cu doi. Adică se lasă domesticită de viață, ca de un dresor prea aspru. Și totuși, ceea ce nu pot nega e că am înțeles că nu se mai poate. Că vârsta mărește distanțele. Că ochii care nu se văd te urmăresc cel mai atent. Că ești ridicol, dacă-ți închipui că poți să te iei la trântă cu Dumnezeu ori de câte ori ai ceva timp liber cu care nu știi ce să faci. Că dacă vrei să dai de pământ cu tine sau cu alții, mai bine începe cu un pahar. Că pe oameni nu trenurile îi aduc înapoi. Că dacă nu ai pod, nu treci cu piciorul o apă adâncă și involburată. Iubirea e jertfă. E suferința care crește, crește, crește atât de mult, că nu mai știi dacă te-ncearcă Dumnezeu sau diavolul. Dar mergi înainte. Măine pot spune „gata, de ajuns!”. Nu mă oprește nimeni s-o și

strig dacă vreau. Important e ce ramâne în mine și dacă mai am cum să trăiesc și poimâine cu ceea ce ascund acolo. Cu ce păzesc de ochii lumii. Tăinuiesc. Trăiesc așteptând. Aștept trăind. Trăiesc pândind. Am devenit un fel de animal de pradă care ucide chiar și când nu e flămând. Mi-e teamă însă că, în zilele când nu mai știu cine sunt, mă pândesc tocmai pe mine, gata să-mi sfașii ochiul care te vede și urechea care te aude numai pe tine venind de departe...

INCUBATOR DE SUFLETE

Dimineața m-am trezit lângă tine și Dunărea îmi pândea mirarea de dincolo de ferestre. Aseară o lăsasem vânată de frig și credeam că până la ziuă va fi înghețat în bătaia lunii pline. Nu scap de ea. Oriunde m-aș întoarce în Casa Fucsia, tot îi aud bombănelile. Prea dragă nu mi-a fost niciodată, deși de când m-am născut îmi tot curge zi de zi pe lângă tâmpile, ca o ploaie care nu se mai oprește. E sâmbătă, șase dimineața și, în plină iarnă, orașul încă doarme cu Dunărea la picioare. Cobor cu grijă storurile ca să nu năvălească peste noi toată lumina curioasă a zilei și mă culc la loc intrându-ți în suflet. Așa de aproape stau de tine ca îți simt respirația sufletului pe obrazul stâng. E clipa în care Dumnezeu mi-a strecurat în palmă cheia de la poarta Lui. Și știi că visurile sunt, ca și copiii, greu de crescut. Că dacă n-ai cu ce să le hrănești, la un inevitabil moment dat, mănâncă din tine. Visuri canibale... Adorm și visez că toate ușile casei mele au încuietorile sparte și lumea-ntreagă intră peste mine ca viermii, ca furnicile, ca șoarecii care se apucă să roadă și cărțile, și mobila, chiar și pantofii aruncați la întâmplare, desperecheați și scâlțiați... De la o vreme, visele mele sunt din ce în ce mai zbuciumate. Au ajuns să semene cu niște filme, în care, nu știu de ce am rolul principal. De multe ori, sunt un fel de luptătoare din Rezistența Franceză, urmărită de nemți. Mă trezesc întotdeauna exact când țeava rece a pistolului mi se lipește de ceafă. Am de dus undeva, la un castel, o scrisoare închisă într-un plic mic, bleu de care răspund cu capul. În jurul castelului, o pajiște de un verde ireal pare să nu se mai sfârșescă. Apuc să pun mâna pe clanța mare, de alamă, și atunci țeava

pistolului lipită de ceafa mea îmi paralizează ființa. Când deschid ochii, o spaimă animalică iese din mine ca un abur otrăvit... E mereu 3 și 12 minute... Altădată, fug să mă ascund de un ofițer german, care trage la întâmplare cu mitraliera în tot ce-i iese în cale... Probabil, e vreo legătură cu o viață anterioară, ceea ce și explică de ce mi-e imposibil să văd filme despre război. Mă cuprinde o stare de rău, de care nu scap apoi zile la rând. Și nu vreau cu niciun chip să merg în Germania. Mi se face pielea de găină, numai dacă mă gândesc la Berlin. Acum, mă lupt să scot din casă oameni care intră și intră și mă sufoc, nu mai pot respira, nu fac față asaltului lor turbat, nu-nțeleg ce vor de la mine, de unde au aflat că sunt singură acolo, că tu ai plecat pentru o oră, suficient cât să mă linșeze... Te strig, deși știu că n-ai cum să răspunzi, aproape că îți urlu numele și-atunci mă trezești speriat, îmi descleștezi gura înțepenită de groază, îmi ștergi fața de parcă ar fi fost plină de noroi și murmuri cu ochii închiși „Tatăl Nostru” ...M-agăț de tine ca un păianjen speriat și pânza lumii mele începe să se lege încet, încet..., din ce în ce mai încet ca-ntr-o hipnoză terapeutică. „Dumnezeule Mare, mereu m-am gândit că, de fapt, coșmarurile tale sunt niște convulsii ale creierului atât de brutal declanșate, că m-am întrebat îngrozit dacă nu te-ar putea ucide. De unde atâta putere a minții de a-și face singură rău? Te aud vorbind în urechea mea dreaptă, în timp ce mâna ta mi se oprește pe ceafă, în același loc în care visez uneori că se lipește țeava rece a pistolului nemțesc... Afară e încă întuneric. Nu trecuseră decât câteva minute de când ațipisem. Ceasul de pe noptieră rânjește la 6 și 20... Nu-ți răspund nimic. E prea devreme pentru filosofie... Ești speriat și nu ascunzi că e așa, mă strângi în brațe ca pe o păpușă de cârpă, n-am vlagă să zic ceva, dar aș vrea să știi că mi-e bine, că poți să strângi cât vrei de tare, n-am să protestez deloc, deloc, deloc...

Coșmarurile mele vin din copilărie. Le car de pe vremea când rămâneam singură, într-o casă cu două intrări, care, pentru un copil de clasa I, părea uriașă. După amieze întregi stăteam la fereastră, după ce-mi terminam lecțiile, așteptând să se facă opt și jumătate. Abia atunci când îl vedeam pe tata încuind poarta în urma lui, inima mea își lua bagajele și se

muta din gât, la locul ei, în stern... Noaptea, visam că o șatră întreagă de țigani năvăleau în curte, iar eu nu reușeam să ajung să-nchid a doua intrare, de la camera bunicului, care murise după prima mea săptămână de școală, la sfârșit de septembrie... Nu spuneam nimănui... Îmi trăgeam plapuma pe cap și plângeam înfundat în pernă, până adormeam la loc... Și după ce ne mutasem la bloc și primejdia casei cu două intrări dispăruse, n-am încetat să visez șatra care năvălea peste mine, copil singur într-o casă cu șase camere... Prima data când am avut un coșmar dormind lângă tine, a fost la mare, în plină vară, pe la patru dimineața... Mi-amintesc ca visasem atunci, după ce mersesem la un film al lui Hitchcock, o sfoară marinărească pe care nu vedeam cine o manevrează, legându-mă de la glezne până la gât, sufocându-mă, intrându-mi în carnea din care sângele tâșnea și murdărea pereții, desenând pete ciudate în formă de litere arabe... Din nou voiam să strig. Zadarnic! Vocea mea devenise un fel de scâncet și mi-ai povestit a doua zi, îngrozit de spectacol, că intrașezi în panică fiindcă nu mă puteai trezi, nu deschideam ochii, în timp ce trupul meu zvâcnea spasmodic, de parcă ar fi fost cuprins de friguri... Într-un târziu, mi-am revenit și, te văd și-acum, cum mi-ai spălat fața cu apă din paharul de pe noptieră, apoi ai coborât din pat, te-ai închinat spre fereastră și până la ziuă ai stat pe fotoliu, la căpătâiul meu, păzindu-mă „ca pe un copil născut prematur”...

Pentru tine, am rămas până azi un fel de copil născut prematur. În nopțile când coșmarurile se răzbună, îmi iei sufletul în palme și-l pui în incubator. Îți tragi scaunul cât mai aproape de el și stai de veghe acolo până se crapă de ziuă. După aceea nu mai știu ce faci, fiindcă, în sfârșit, pot adormi liniștită în patul meu...

PE REPEDE-NAINTE...

Dacă pui viața, în curgerea ei continuă, sub semnul accidentalului sau te supui configurației inflexibile a destinului, îi accepți provocările fără să crâcnești. Dacă te așezi sub semnul rațiunii, care generează reguli, norme, conduite sau alte clișee morale, poți fi corect, nu neapărat drept, împăcat, dar fără să afli dacă ceea ce numești tu „fericire” are culoarea adevărată a culmii spre care caută zarea tuturor muritorilor. Nu am fost niciodată de acord cu formula „omul obișnuit”, fiindcă, în mintea mea, ea a sunat de la început peiorativ. Nu știu cu ce s-o înlocuiesc, dar cred ca n-aș fi până-ntr-atât de segregacionistă, încât să grupez oamenii în „obișnuiți” și, probabil, „deosebiți” pentru că, oricum nimic nu ne aseamănă, totul ne desparte. Uneori îmi imaginez Universul ca pe un tren imens cu o traiectorie circulară. Diferă confortul compartimentelor în care nimeni nu se urcă la întâmplare. Un compartiment seamănă cu un acvariu de lux, altul cu o colivie de papagal, din toate însă nu există scăpare decât prin moarte. Depinde de controlorul-șef unde vei ajunge să te așezi...

LA PORTSMOUTH PLOUĂ ÎN FIECARE ZI...

Bunica avea trufia femeilor frumoase. Se uita printre genele care i se agătau una de alta, iar ochii ei verzi străluceau în lumina dimineților de vară ca smaraldele bijuteriilor de muzeu, lustruite de timp și de tăceri... Se ducea pe malul mării când soarele stătea să spargă ghiocul apelor, gata să izbucnească triumfal în simfonia luminii. Își dădea capul pe spate și privea în larg, cu aerul că uitată pe o insulă pustie, va zări cândva, la orizont, corabia salvării... Era frumoasă și fragilă ca o statuie de nisip. N-am știut niciodată dacă plângea, dacă zâmbea sau dacă doar împietrea acolo, la malul mării, față în față cu gândurile ei, cărora le dădea drumul în adâncuri ca să le ferească de ceilalți. Sau de ea însăși. Se întorcea încet, grațios, ca un pescăruș nehotărât, își acoperea capul cu o pălărie de paie și se apuca de treburile ei cotidiene, de femeie cu gospodărie mare și grea, căreia doar ea, singură, îi știa rosturile. Dualitatea aceasta fascinantă a personalității ei era pentru mine partea cea mai provocatoare a unei vieți în care nu-și găsea întotdeauna locul cu ușurință. Uneori mi se părea că, dimineața, ea era doar o jumătate de femeie. O jumătate care abia seara, târziu, se întâlnea cu cealaltă jumătate ascunsă pe lumină, ca s-o lase apoi să doarmă întreagă. O visez rar. Nici nu s-ar cuveni altfel. Întotdeauna însă mi-o imaginez venind din mare. În mintea mea, cerul ei e marea... Cu câteva nopți în urmă, am visat-o privind în larg, exact ca-n anii copilariei mele cu ochi verzi, de smaralde lustruite de timp... Marea tăcea ca într-un tablou agățat pe perete... Când am deschis ochii, cel mai greu mi-a fost să înțeleg cum de am 46 de

ani... Viața e un soi de creatura malformată care nu-și suportă propria imagine din oglindă. Un amalgam de ciudațenii cărora le spunem superficial „coincidențe”. Iar dacă nu ne convine ipostaza, le trecem imediat în cârca destinului. Îl etichetăm ca pe un borcan cu dulceață, drept „implacabil” și ne resemnăm. Așa cum ne resemnăm în fata bătrâneții, a bolilor, a trădărilor de tot felul. Bunica spunea ca „tineretea e a îngerilor, iar bătrânețea a rămas diavolului ca să râdă de oameni”. Pe-atunci, discuțiile despre bătrânețe nu mă interesau deloc. Ce copil asculta în plină vară taclale amare despre moși și babe uitați de lume și de Dumnezeu? Astăzi însă, caut cu din ce în ce mai multă atenție la oamenii bătrâni. Sunt mulți. Sunt peste tot. La biserică. La bancă. La doctor. În aeroport. Pe străzi. În magazine. Se uită fix la tine. Cu indiscreție. Cu ostentativă curiozitate. Te cercetează cu ochi critic. Sușotesc în față, nu în spatele tău. Sunt arțăgoși și nerăbdători. Mitul bătrânilor blânzi și sfătoși s-a risipit demult. România nu mai este altceva decât o țară plină de bătrâni în care mor tinerii... În Portsmouth, plouă în fiecare zi. Pierdut într-o Anglie care miroase toată a mucegai, orașul e chiar pitoresc. Oamenii sunt reticenți, vorbesc greu cu străinii, nu te privesc în ochi când îți răspund la întrebări banale de genul „unde e strada cutare, vă rog frumos?” ...Nu mă dau în vânt după Anglia, am spus-o ori de câte ori am avut prilejul. Sufletul mi se împarte între Veneția și malul mării de la marginea satului bunicilor mei, dar am ajuns acolo fiindcă, uitându-ne pe niște fotografii, ni s-a părut că pe străzile din Portsmouth curge liniștea din cer ca mierea dintr-o lingură mare de lemn... Și chiar aveam nevoie în jur de oameni care n-au chef să ne vorbească. Sau să ne privească. M-ai dus la Portsmouth pentru că iubesc ploaia. O ceață deasă împachetează orașul ștergându-i contururile. Mergem cât ne țin picioarele pe străduțele înguste, fără magazine. Când ne pătrunde frigul, intrăm într-un restaurant indian din care ieșim în secunda imediat următoare fiindcă e mic și murdar ca un birt de gară. Ne întoarcem la hotel. Am înghețat și ne e foame. Instinctul de supraviețuire se activează instantaneu. Hotelurile din Portsmouth nu sunt dintre cele mai elegante. Nu au nimic din luxul exorbitant al celor din Monte Carlo sau din Paris. Seamană cu ale noastre,

au dotari „basic” cum spun englezii, dar tot ce contează e peisajul. Marea se lăfăiește prin toate ferestrele, se lasă moale în brațele ploii, cu o voluptate de curtezană medievală și astfel, imaginea cinematografică devine un antidepresiv vindecător... Îți întinzi pe masă toate nimicurile cumpărate de la magazinele din port, suveniruri colorate și kitschoase pe care nu știi cui vrei să le dăruiești. Între ele, un breloc în formă de sirenă cu ochi verzi... Mă întorc la fereastră și, pentru o clipă, de undeva din larg, mi se pare că bunica își flutura spre mine a salut pălăria de paie... Dau să ridic mâna ca să-i răspund, dar gestul mă umple de ridicol în proprii mei ochi și renunț... Mă întreb ce-ar fi spus bunica dacă ar fi auzit că un bărbat m-a dus până la capătul înspumat al lumii doar fiindcă acolo ploua în fiecare zi, iar eu sunt îndrăgostită de ploaie de când mă știu. Mai întâi m-ar fi privit: lung și cercetător. Apoi, ar fi clipit încet, ridicându-și ochii spre soare (ca și când de sus s-ar fi așteptat să-i vină răspunsul!) și abia după aceea ar fi vorbit cu vocea ei de poveste citită la radio: „Un drum întreg are un dus și un întors. Dacă pleci de-acasă numai să te duci, drumul e colb răvășit degeaba. Dacă te și întorci, caută în traistă și-n cap și află ce ai în plus față de clipa când ai închis poarta în urma ta...” ...Urăsc locurile comune și cuvintele mari. Cenzura interioară anulează orice efuziune adolescentină, oricum (mult prea) anacronică. Încerc să analizez cu luciditatea maturității depline orice ar putea să pară, din afară, un derapaj. Greșesc în formularea ipotezei pentru că nimic din ceea ce se întâmplă cu noi doi nu stă sub semnul accidentalului. N-a stat niciodată, dealtfel. Coapte și răskoapte, viețile noastre, indiferent cum le așezi sub microscop, sunt dependente una de cealaltă. În toate felurile posibile. Vreau să fiu rece. Să nu cad în patetisme. Să înțeleg corect câtă iubire poate să ducă un bărbat care alege pentru mine un oraș unde plouă în fiecare zi, numai fiindcă știe că eu iubesc cu disperare ploaia? Bunica își flutura pălăria de paie din larg... Brusc, înțeleg că îmi răspunde... Că îmi arată marea și cerul împreună... Adică iubirea întreagă a bărbatului care m-a dus la Portsmouth pentru că acolo ploua în fiecare zi...

PODURI ȘI TRISTEȚI

Orașele mari sunt ca sufletele noastre: aglomerate și prăfuite. Giethoorn e un sat din Olanda. Un loc în care timpul face repetiții pentru spectacolul propriei eternități. Ploua mărunț când am ajuns în Giethoorn, târziu, spre miez de noapte. Plin de canale, de bărcuțe și de flori care par mai degrabă desene decât plante, satul aparține unui tărâm pe care n-ai avut cum să ți-l imaginezi vreodată. Trecem peste multe poduri de lemn până să ajungem la căsuța unde vom sta. Fiecare pod ne duce spre o altă lume. Un labirint de podețe îmbrăcate în flori atât de intens colorate, că nici nu-ți pasă dacă te rătăcești prin ploaie și întuneric, fiindcă în Paradis nimeni nu s-a temut vreodată de ceva. Ne tragem sufletul pe marginea canalului din dreptul unei căsuțe pe care o poți aseza în palma dreaptă, ca pe o bucată de turtă dulce. Am ajuns, în sfârșit... Înăuntru miroase a cafea proaspăt râșnită. Livingul mic e plin de flori. Doar suntem în Olanda. De aceasta dată, avem bagaje puține. O singură geantă cu schimburi. Fugim de lume ca doi evadați hăituiți prin toata Europa. Aici suntem în siguranță. De jur împrejurul casei, un gard viu, înalt până dincolo de ferestre, perfect tăiat, ne izolează de tot ce e în jur. Asta voiam de fapt, nu-i așa? Fotoliile cu spătare înalte par vechi în eleganța lor absolută. Te lași încet în unul dintre ele și chipul tău își schimbă dintr-o dată liniile... Îmi place să studiez în liniște jocul tăieturilor, al unghiurilor care-ți definesc fizionomia. Figura colțuroasă și rece din fotografiile oficiale, ochii goi și uscați dispar pe rând, asprimile se descompun și lasă locul unei blândeți de o răvășitoare tristețe... Niciun spectacol nu mi se pare mai complex, mai fascinant în profunzimile lui,

decât acela oferit de chipul unui om pe care îl știi de-o viață. Chipul și mâinile nu pot minți. N-au taine. Ai fost mereu un om serios. Unii credeau că nu râdeai niciodată. Când intrai undeva, ceilalți deveneau atenți. Îmi spuneam că e din cauza atitudinii. Abia după un timp am înțeles însă că e din cauza ochilor. Răvășitoarea tristețe de azi era și atunci... Plouă altfel decât la noi. Resemnat. Cade monoton o ploaie care-și face datoria. Îmi lipsește desfrâul sălbatic al ploilor românești din ultima vreme... Ai ațipit bătrânește în fotoliul lila de lângă fereastră. Nici măcar nu te-ai dezbrăcat de pulover și sigur o să ți se facă prea cald... Ce căutam noi aici?, îmi trece în viteză prin cap. Nu știu. Nu știu nici măcar de ce ne punem mereu la încercare unul pe altul. Mă așez încet în celălalt fotoliu lila și te privesc în continuare. Nu mă pot opri să mă gândesc că moartea, mult mai mult decât viața, pune ordine în lucruri. Le dă sens. Greutate. Superficialitățile cotidiene, vulgaritățile care ne ascund, de fapt, adevăratele vulnerabilități, devin detalii ridicole în fata morții. Ei nu-i supraviețuiește decât iubirea. E singura revanșă a muritorilor în fața unei inflexibilități insuportabile. Te-ai întors când anii tăi de siguranță s-au încheiat. Când ai înțeles că nu mai poți minți. Singurul meu regret major e că m-ai separat de viața ta ca să m-apropii cu voluptate de moartea ta. Dacă nu crezi, chiar și cu riscul de a le părea tuturor celor din jurul tău un idiot incurabil, până la capat, în visul tău, el n-o să vina niciodată spre tine. Uneori mi-e frică de câte s-au adunat între noi într-o viață de om. Pentru mine, atât a trecut: o viață de om. A mea. La Giethoorn, în Olanda, ploua resemnat. Mă întreb cine sunt eu și ce putere atât de mare am asupra ta, încât lumea să te strângă de gât până la sufocare și tu să vii să mă cauți sfidându-i furiile?... E frumos în satul ăsta uitat de lume. E liniște și întuneric, iar pe deasupra, mai și ploua... Tușești și te trezești speriat... „Am ațipit...”, te scuzi jenat să te descoperi așa, pierdut în fotoliu, ca un bătrânel adormit înaintea nepoților cărora le citea povești. „Ești obosit...”, te consolez anemic... Chipul tău își schimbă din nou liniile, tăieturile ochilor, colțurile buzelor... În lumina ștersă a lampadarului de pe masă, tristețea răvășitoare din ochi devine de nesuportat... La capătul altei lumi decât propria ta lume, iubirea și moartea te sperie la fel. Și iarăși –

pentru a câta oară? – am teribila certitudine că între noi doi nu au ce căuta rațiuni omenești. Cel mai rău e să te simți o ființă incompletă, cred că am mai scris asta, dar încă mă copleșește dimineața, durerea copacului tăiat în plină floare răspândindu-se prin venele și prin aripile mele... „Ce se va întâmpla cu noi?”, te întreb când mă strângi în brațe ca un adolescent prea îndrăzneț... „La ce ne-ar ajuta să știm?”, îmi șoptești în ureche, legănându-mă ca pe un copil. Lumea însăși încapă toată în ochii tăi de o răvășitoare tristețe pe care nicio inimă, în afară de a mea, nu o poate îndura. Pentru că o iubești desăvârșit.

OMUL-LUMINĂ

Uneori mi se reproșază că mă uit „de sus”. Nu am cum să le explic oamenilor că de la tine mi se trage, fiindcă multă vreme a trebuit să fac eforturi serioase și ca să mă uit în ochii tăi, și ca să aud tot ce spuneai. Bunica era convinsă că „în jos te uiți doar când îți încalți pantofii, în rest, să mergi cu capul sus ca să ți se vadă bine ochii!” Și despre ea se zicea că se uita „de sus” și nu-și făcea probleme. Ridica din umeri a „pagubă-n ciupercai!” și își vedea liniștită de treabă. Când începe vacanța, mă răscolește, de-a lungul câtorva săptămâni bune, dorul de verile copilăriei. De bunici. De curtea plină de regina nopții și dalii galbene. Un alt fel de dor e acela de verile Iașiului. De teii grei de floare de pe Copou. De o parte din viața mea. E ciudat cum ajungem să ni se facă dor de propria noastră viață. Cum se întâmplă să ne uităm la ceea ce-am trăit ca la un film cu actori care-au murit demult. Cum obosim de-atâta trăit pe cont propriu în lumi-acvariu, unde n-apucam niciodată să prindem rădăcini. Fac parte dintre cei norocoși care au avut șansa de a întâlni în viața oameni-lumină, genul acela de ființe călăuzitoare după care te duci din instinct. Puțini. Dacă stau bine și mă gândesc, în fiecare etapă a vieții mele, au existat oameni-lumina grație cărora, încetul cu încetul, am găsit matca. Le sunt fiecaruia, în parte, recunoscătoare. Unii au știut cât contează pentru mine, alții n-o vor afla niciodată. Nici ție nu ți-am dat prea multe detalii și abia acum regret că am spus doar în gând că fără tine n-aș fi fost nimic din ce sunt azi, fiindcă n-aș fi știut să mă descopăr. Mi-a luat ceva timp până să aflu că adesea mă protejai tocmai de mine. În viața asta, până să pricepi cât de importante

devin întâlniri care-ți sunt hărăzite (pentru că nimic nu este întâmplător) în mersul tău zilnic prin lume, te trezești bătrân. Îmi amintesc de multe ori povestea cu „în viață important nu e ce ai, ci pe cine ai” ...Eu te-am avut pe tine. În două vieți la rând. Uneori îmi pare așa de rău că oamenii n-au să știe niciodată ce fel ești tu, cu adevărat. Sau o vor ști prea puțini. Obligatoriu, cel de lângă tine trebuie să urce, să-și doreasca să urce ca să nu te piardă...

ŞAH ORB

Duminica e ziua cea mai scurtă din săptămână. Zi grea, apăsătoare, cu ore sparte între drumuri şi o grămadă de treburi care par ca nu se vor sfârşi nicicum înainte de miezul nopţii. După-amiaza de duminică miroase pentru mine, indiferent de anotimp, a frezii. Parfum discret, dulce-acrişor de floare care amăgeşte şi trădează. Se trece repede, deşi ramane frumoasă în uscăciunea ei, ca o femeie care aşteaptă. Duminică după-amiază se-nşira, una după alta, orele tristeţilor mele. Când eram mică, îmi imaginam că duminica după prânz, Dumnezeu se odihneşte. Ca şi oamenii. Că atunci cerul era gol ca o cratiţă abia spălată. Că, oricât ai fi strigat după ajutor, duminica după masa, nimeni nu te-ar fi putut ajuta... Durerile mele încep duminica. Şi cele de dinţi şi celelalte, care în timpul saptamanii se ascund în spatele ochiului albastru al gândurilor. Peste drum de casa mea, o lumină pâlpâie ca un suflet care dă să plece... Am îmbătrânit lăsând să treacă duminică după duminică mirosind a frezii uscându-se în aşteptări... Noaptea se-ncheagă greu, apoi coboară ameninţător, ca un uliu care se roteşte pregătindu-se de atac... Nu mi-a fost frică de întuneric în copilărie. Multă vreme mi-am imaginat coşmarurile ca pe un fel de poveşti mai lungi, cu întâmplări care te țin treaz toată noaptea... Acum mă-ntreb cum se numesc întâmplările care te țin treaz toată viaţa... Dintr-odată, s-a făcut frig. Am scăpat de vară ca de un blestem. Dacă încep ploile, încet, încet cerul meu o să prindă culoare-n obraji... E duminică noaptea, oamenii normali dorm sau măcar încearcă s-o facă... Nu mă pot culca până nu-mi lipesc, bucată cu bucată, fărâma cu fărâma, viaţa care, în fiecare zi se împarte la doi, la patru,

la șase, la mine și la tine... Dimineața trebuie să mă găsească întreagă... Până cu ceva timp în urmă, ceream socoteală. Arțagoasă, mă rățoiam la cerul care, la fel ca în după-amiezele de duminică din copilărie, se încapațâna să rămână gol ca o cratiță abia spălată... Acum nu mai întreb nimic. Nici măcar pe mine. Uneori cred că tu ai hotărât că e cazul să trăiești și pentru mine. Jucăm șah orb: unul face mișcările, iar celălalt, cu ochii închiși, spune ce mutări a făcut primul... Subtilitățile vieții noastre comune au ajuns să fie de o rafinată fragilitate care seamănă cu a firului de păr din care se poate cânta... Nu mai suntem femeie și bărbat. Suntem două mâini care s-au tot răsucit căutându-se până când s-au încâlcit unul în altul ca rădăcinile groase ale unui copac bătrân. Și singur... Când luna se leapădă de noapte întorcând spatele soarelui, mâinile-oameni sunt libere să plece carencotro... Libertate de sinucigași care caută un loc unde să-și agațe funia...

IAD

Sunt istovită. Și-atât de goală pe dinăuntru c-aș putea înghiți marea și încă mi-ar rămâne loc și de-o cafea. Vara asta ca un semn biblic mi se pare din ce în ce mai greu de trecut. Aduce cu ea amenințarea deșertului. A ceea ce suntem din ce în ce mai evident, fără să ne-o recunoaștem nici măcar nouă. Simt ca aș fi putut face mai mult și n-am fost în stare decât să umplu pe jumătate câte un pahar cu începuturi, să le-nșir pe masă, lăsându-mă în fața fiecăruia dintre ele să visez și să aștept. Pe cine ? Ce ? Zilele trecute se ironiza, într-o emisiune, convingerea a nu știu cât la sută dintre români, în miracol. O, Doamne, cum să faci până și din asta un clișeu barbar?! Și râdea sărăcie pe dinăuntru cine n-a atins cu buricele degetelor carnea miracolului. Ce mare păcat e să nu ți se întâmple asta măcar o dată în viață !

Istovită...Un fel de Don Quijote împăiat, așa mă simt dimineața când îmi fac curaj să cobor din pat. Sau o moară de vânt bizar abandonată pe un ghețar. În mijlocul căldurii ăsteia care seamănă cu o repetiție generală pentru Iad, mi-am amintit cum într-o noapte de Crăciun, în care toți dormeau și-n casă era o liniște pe care puteai s-o înghesui într-o debara, m-am așezat în genunchi în dreptul icoanei de după ușă (cică acolo era Răsăritul !) și-am zis încet, aproape scăpându-mi cuvintele pe gât „Doamne, te rog, fă-mă o floare de gheață și aruncă-mă pe o fereastră ! Te rog, Doamne, o biată floare de gheață !” ...Mi se pare patetic, melodramatic și balcanic astăzi să scriu despre momentul acela.... Și totuși... Am adormit greu, cu gândurile încâlcite ...Te-am visat în noaptea de Crăciun, undeva pe malul mării, plimbându-te abătut, cu capul în pământ și lovind din când în

când cu vârful pantofului scoicile și nisipul...Te vedeam din larg, înotam înnebunită să ajung la tine, din apă răsăreau în jurul meu tot felul de statui asemănătoare celor grecești, formau un cerc mobil din care-mi repetau ca un cor antic „Înoată, înoată, nu e încă timpul miracolului, înoată, nu te opri !” ...Voiam să trec printre ele și, atunci, cercul statuiilor se strângea aproape sufocându-mă, nu-mi mai lăsau loc să dau din mâini „înoată, înoată” auzeam întruna în urechi, ochii mă usturau rău de tot, înghițeam apă și statuile lărgeau apoi cercul lăsându-mă să trec, dar malul era tot mai departe și tu priveai abătut în larg și eu nu pricepeam cum de nu mă vezi ca să intri în apă să mă ajuți... Una dintre statui avea marmura înnegrită, semăna cu niște dinți cariați, dar mă privea cel mai blând dintre toate și-și ducea degetul arătător peste buze făcându-mi semn să tac, să nu cumva să ripostez inutil suraterilor ei... La un moment dat, când cercul s-a strâns din nou, aveam să te descopăr printre statui, impecabil îmbrăcat într-un costum alb care nu se uda deloc. Înotam cu disperare, m-am agățat de piciorul tău și statuia cariată m-a văzut și mi-a șoptit, ferindu-se de celelalte, în timp ce-mi descleșta mâna de pe tine : „ți-am spus, nu e încă timpul miracolului...” Și mi-a făcut brânci, am căzut pe malul care dintr-odată era chiar în fața mea, dar tu nu mai erai nicăieri... Iar marea era roșie, ca un lighean plin de sânge... În noaptea aceea de Crăciun am știut fără să greșesc că „miracolul” e o luptă cu programare din altă viață.

CHIRURGII INESTETICE

Stau singură în fața oglinzii care nu-mi iartă nicio surpare. Apuc bisturiul cu mâna stângă (cu ea mă descurc mult mai bine decât cu dreapta) și tai fix pe jumătate. Sângele sufletului țâșnește pământiu din labirinturi în formă de vene îngroșate. Îl las să curgă atât cât vrea el să facă. N-are rost să-l opresc. La urma urmelor, tot ce urmăresc este să înțeleg, să dau de cap acestei povești care mă face să mă simt captivă într-o cutie de lift, suspendată deasupra tuturor, fără să mă vadă cineva. Nu mi-am pierdut spiritul critic în raport cu noi doi. Am funcționat de la început pe principiul vaselor comunicante, dar asta nu m-a împiedicat să recunosc că ai exercitat asupra mea o putere pentru care nu existau explicații plauzibile sau măcar logice. Admit fără nicio urmă de îndoială că tot ceea ce mi-ai spus ieri, azi, mereu este perfect adevărat. „Ți-am pus pe genunchi toate vulnerabilitățile mele și ți-am zis în gând **Facă-se voia Ta !**” și nu m-am opus niciuneia dintre flagelările la care m-ai supus fără milă!”, mi-ai mărturisit sec. E adevărat, până și asta e adevărat (o recunosc în gând, n-am încotro). N-am profitat de „vulnerabilitățile” tale. Aplici încă regula de aur a supraviețuirii noastre comune, da, aceea cu „e suficient să apar și...”, chiar dacă o faci fără nicio remușcare. „Nu evaluezi corect !”, mă întrerupi din demonstrație. „Și de ce, mă rog ?”, se răzoiește la tine eul meu mahmur. „Pentru că nu aceasta e regula mea de aur”... „Dar care ?”... „Aceea că eu mă întorc de oriunde, și de nicăieri mă întorc pentru că...” ...„Te rog, n-o spune pe-aia cu...” Iar te grăbești! Berbecul când vede zidul își ia avânt, e gata să dea cu coarnele chiar dacă bietul perete nici nu-i stă în cale! Reiau

...Mă întorc pentru că numai în fața numelui tău, Castor și Polux, din alcătuirea mea cad la pace și mă aruncă la drum.Mă rog, e altfel spusă povestea, dar tot acolo bate (mă dau inteligentă și competentă în interpretarea pe text !)...”Aiurea... iar te grăbești!...e vorba de putere. De controlul pe care-l deții asupra... ,...Nu mai pot să te ascult. În mintea mea cineva recită de unul singur: „Și te iubesc cu milă și cu groază / Tot ce-i al tău mi se cuvine mie / ca un nebun de alb ce capturează / Regina neagră pentru veșnicie.”1...

Femeile din neamul meu n-au avut o regulă de supraviețuire. Cele din partea mamei au murit foarte tinere, pe când cele din partea tatei au atins fără excepție 80 de ani. Mă sperie fiecare dintre cele două perspective. Prima, pentru că de la un anumit punct înainte îți raportezi viața la treptele și la vârstele copiilor tăi, care nu sunt niciodată destul de mari pentru lumea aceasta, iar a doua, fiindcă bătrânețea m-a întristat de când mă știu. Degradările implacabile ale trupului, la care se adaugă, fără milă, cele ale minții, sunt forma supremă de umilire la care ne supun viața, timpul, răzbunările egoiste ale unui Dumnezeu pentru care eternitatea e o formă de control a succesiunilor omenești și-atât. Devenim mangrove mocirlite de fluxul repetabil al zilelor. Al anilor. Al amintirilor și păcatelor memorate cu trufie. Nu mă văd prin lupa ursitoarelor, așa de mic mi se face trupul în fața timpului. În imprudența tinereții noastre care sfida lumea cu perfecțiunea detaliilor ei, nu ne-am gândit niciodată că vom ajunge bătrâni. Anotimpul nostru nedereglat de suspiciuni și interogații retorice nu trecea niciodată. Mințea că avea să fie mereu același...

La început, te-am iubit pentru că erai frumos ca o legendă căreia nu poți să-i prinzi miezul de adevăr. Încă mai am o mulțime de muțenii pietrificate pe buza sufletului, care tocmai de-aia, arată ca o peșteră în care apa picură întruna din tavan.

Ai îmbătrânit. Porți ochelari pentru citit. Ai părul din ce în ce mai grizonat și ești mult mai mult al meu acum decât odinioară. Nici până astăzi nu ai nimic al tău. Nimic din tine nu rămâne lumii. Iubirea ta mare și egoistă n-a lăsat loc niciunei alte vieți între noi. Și când vreau să te ating pe

frunte, mi-aduc din nou aminte de ziua cu sânge evadat din adâncuri de ființă și mâna mea înțepenește pe brațul stâng al fotoliului fucsia, din Casa himerelor noastre, cu Dunăre la fereastra dinspre răsărit...

INDIVIZIBILITĂȚI

Mi-am pus sufletul în ghips și, naivă, am crezut c-o să se și vindece. Când i-am scos cofrajul (care se crăpase deja de-atâta purtat), mi-am văzut sufletul râșnit, făcut una cu ghipsul alb care-l înghițise.

Mi-am pus viața dintâi între paranteze, am lăsat-o pe cea de-a doua să se miște liberă prin lume și-abia după aceea mi-am amintit că, matematic, întâi rezolvi paranteza ca să poți merge mai departe cu exercițiul. Și m-am blocat. Ca într-un lift din inox, ermetic închis și cu paznicul de noapte în concediu fără plată. Te-am pus pe tine să-mi dai toate explicațiile cu care trebuia să-mi umplu văgăunile din suflet și odată ce am știut că identitatea mea se recompune, se regenerează încetul cu încetul ca o bucată de ficat transplantată într-un corp străin, viața mea a trecut peste primejdia respingerii, adesea letală. Am știut dintotdeauna că noi n-am fost un cuplu improvizat. Că viața ne-a tăiat tulpinile, așa cum tai trandafirii ca să-i pregătești pentru iarnă, dar nu s-a atins de rădăcini. N-a ajuns până la ele. Nu mă încercă deliruri mistice sau frenezii ezoterice. Cred, fără reticență însă, că universul e ordonat, precis stratificat, asemenea rocilor. Fiecare strat se întrepătrunde cu celălalt, crește din cel de jos și își aruncă atomul de oxigen pe protuberanțele din care va lua naștere cel de deasupra, care așteaptă la rând. Protuberanțele acelea impertinent ieșite din rând deschid drumul. Sparg monotonia și, așa colțuroase cum sunt, împing lumea înainte legând-o în același timp de ea însăși. Uneori, gândindu-mă la noi doi, mă întreb până în ce strat s-au dus, ori din ce strat se ridică spre lumină rădăcinile noastre. Și mă încercă o tentație de ocnaș al pietrei în lupta mea fără busolă cu

incoerența unei iubiri care și-a agățat rădăcinile de primul dintre straturile universului.

Ceea ce n-am văzut limpede până astăzi (pentru că ședințele de terapie psihologică la care mă supuneam cu ușurință altădată, au tot fost amânate dintr-o frustrantă dezamăgire generată de lașitatea oglindirii) a fost ca tot ceea ce trăim noi doi împreună e o înfruntare disperată a morții. Frica de neant e una comună. M-am contaminat de moartea ta. Am ajuns să accept fără crâcnire ca nu există „moartea ta” și „moartea mea”. Există „moartea noastră”. Tu nu mai poți muri acum de unul singur. Eu la fel. „Moartea noastră” e, reală sau amenințător culcându-se pe umbrele noastre, justificarea disperării cu care ne măsurăm timpul. Nimeni nu ține seama, judecându-ne abstract, cu rigla moralei în mână dreaptă, ca moartea în doi, lucidă și sfidător rotunjită cu fiecare nouă zi care trece, nu are nimic consolator în promisiunile ei. Îmbătrânesc obosind să-mi ascund sub farduri frica de crizele tale din ce în ce mai dese. Mă prefac indiferentă la gesturile mincinoase și ipocrite cu care încerci să scoți din buzunar medicamentele ca să nu te văd. De fapt, știu și câte înghițituri de apă îți trebuie pentru fiecare dintre ele. Mă întunec pe dinăuntru, număr în gând secunde care trec, mi se pare că niciodată n-o să ajung la 300 ca să apuce să-și facă efectul, închid gura să nu-mi iasă inima pe-acolo, număr iar și mă rog „Doamne, n-ai tu atâta aer, tocmai fărâma lui din lumea asta îți trebuie ție?...” (Până acum a funcționat. Te-ai lăsat înduplecat. Nu știu însă cât mă mai țin puterile pe mai departe). Spaima aceea animalică, invadându-mă până în gânduri, îmi declanșează tresăriri spasmodice. Transpir până și la rădăcina firelor de păr, văd dungi multicolore peste ecranul lumii la care suntem complici, urechile îmi țiuie fără încetare, gura mi se usucă, în timp ce corzile vocale își schimbă haotic locul între ele făcându-mi cuvintele să pară un soi de zbârnăituri agitat-rostogolite în hăul din mine însămi. Dormi cu capul pe viața mea, iar eu țin mâna gata să o strâng ca pe un laț, pe gâtul morții tale. N-am forme să torn în ele aliajul acestei iubiri care ne răvășește argumentele supraviețuirii ca un vânt stârnit dintr-un senin prea senin. Tu m-ai scos din crisalidă. Apoi, m-ai învățat să zbor, zburând alături de mine.

La dreapta mea. Și nu uitai niciodată, înainte să-mi dai drumul în văzduh, să-mi săruți aripile. După ce ai închis fereastra, n-am mai putut zbura, chiar dacă rămăsesem dincolo de sticlă. Și nici până astăzi n-am aflat dacă eu chiar învățasem să zbor sau sărutul tău pe aripi era magia care mă ținea în aer, deasupra tuturor...

Să-ți spun acum vrăjmaș „pleacă din viața mea!”, nu pot. Incidența directă a vieții tale asupra vieții mele a fost / este / va fi majoră. Chiar și când erai departe în toate felurile posibile și, slavă Domnului, m-ai încercat cât ai putut!, știam că nu mi-am plătit datoria față de tine. Mă scuzam precipitat învinovățindu-te, blamându-te, pentru ca, imediat, să-mi amintesc zborul. Și-atunci stingeam lumina și tăceam. „În întuneric vezi cel mai bine”, așa-mi spuneai. Noaptea, mă ridicam adesea din pat și mă uitam pe fereastră. Vedeam uneori luna plângându-mi de milă cu sughițuri de vânt. Și nu mă gândeam decât că la geamul tău e-același întuneric privegheat de o lună perversă și gata de trădare doar ca să iasă din monotonia propriei ei ciclicități. Atunci îmi aminteam, rupând cu gândurile pânzele de păianjen din colțurile sufletului, că de fiecare dată când plecai, îmi spuneai în loc de rămas bun „Ne-ntâlnim privirea doar privind la cer” ...Atâtea afaceri ilicite am făcut eu cu cerul, încât îi e rușine acum să mă deconspire sau să mă umilească prin ignorare.

N-am dreptul astăzi să te-alung, așa cum n-am nici măcar puterea, convingerea, rațiunea mersului cu spatele prin propria mea viață. „E singura dată când îi râd în nas matematicii pe care am învățat-o, disprețuindu-mă pe mine că fac asta : doi nu e divizibil nici măcar cu el însuși. Ia spune: poți să ne împarți tu pe noi doi la fiecare, poți ?”, te interesezi fără talent didactic sau, hai, fie, cu mediocritate didactică evidentă. „Nu, nu pot !”, dar refuz s-o spun cu voce tare. Ar însemna să recunosc o demonstrație anterior expusă pe foaia noastră eternă cu „plus” și „minus”, aceea că Dumnezeu nu-și anulează alegerile și nu funcționează aplicând principiul coincidențelor. E cel mai redutabil matematician al universului. Din când în când se joacă prin viețile noastre cu metoda reducerii la absurd. Atât.

Numărătoarea inversă la care te supui zilnic îți educă psihicul. Faci totul ca pentru încă 50 de ani. Pe puțin. Te prind din când în când cu privirea scăpată în gol, dar o apuci repede cu mâna când mă descoperi urmărindu-te și ești sigur că ai reușit să înșeli evidența. Nu pot să te las singur, pentru că nu-mi pot duce viața într-un azil de muribunzi. Inspir dioxid de carbon doar ca să-ți rămână ție tot oxigenul supraviețuirii... Și când mi-e greu, greu de tot, până la aortă, îmi fac bagajele umplându-le de amintiri și mă așez pe bordura șoselei din mijlocul sufletelor noastre calcinate în același incendiu, așteptând telefonul la care să-mi spui că vii imediat să mă iei cu tine pentru că din lumea noastră cu două locuri fixe nu poate pleca doar unul singur, așa, de capul lui...

AUTORESUSCITĂRI

Ezit și eșuez. Întotdeauna, când îmi caut un răgaz pentru reflecție, prima senzație care mă încearcă este aceea că-mi părăsesc trupul ca să mă privesc de dincolo de geam. Mă văd singură în frigul care asediază orașul, ființă amnezică, fără identitate, întoarsă la gradul 0 al existenței. Caracterul regenerator al solitudinii mizantropice în care m-am retras e doar o iluzie. O extravaganță benignă. Adorm și mă visez căutând întrerupătorul într-o cameră cu ferestrele proaspăt zidite. Dau să aprind lumina și niște degete uscate, de mumie, îmi prind mâna strângând-o ca într-o menghină. Țip și mă lupt să scap. Probabil că m-am zvârcolit în somn, strigând pâslit și spasmodic, pentru ca mă trezești cu blândețe, fără să mă chemi pe nume. Ții minte de la Bobocica „de când eram mic, să nu spun pe nume cuiva care visează urât și geme în somn.” M-am speriat și inima-mi bate rău de tot. Cobori din pat ca să-mi aduci un pahar cu apă, e 12:28 noaptea, în casă e prea cald, afară e prea frig, dar tu ești viu, ești aici, ești încă aici... Intrând, îmi zâmbești cu paharul în mână și atunci îmi expulzez toate fricile din ultimele luni ca pe o placentă la sfârșitul unei nașteri. Bea și zi <<ducă-se cu noaptea>>, devii sfătos și liniștitor, cu aerul tău de superstițios care nu-i pentru publicul larg. Mă dezmeticesc apoi cu totul, aprind veioza de pe noptieră, lumina roșiatică învăluie instantaneu dormitorul, în timp ce *Primăvara lui Botticelli* îmi face semn că-mi aruncă o floare drept în mijlocul patului. Te ascunzi impertinent și provocator sub pilota fucsia, lăsându-ți la vedere doar tălpile, ceea ce știi că mă distrează dintotdeauna. Ai aer de învingător sau de supraviețuitor de lagăr, ești obosit de drum, dar

complet transformat și asta se vede în fiecare dintre gesturile tale. Am un impuls nocturn spre filosofie, s-au tot dospit lucruri nespuse așteptându-și rândul la descâlcit, dar nu-mi dai pace, îmi ignori cuvintele cerându-mi repetat „taci...doar taci...și lasă-te iubită... tare greu te lași iubită...”, Îmi reproșezi de când ne știm ca nu mă „abandonez”. Nu. Nu mă abandonez, pentru ca trebuie să văd și, mai ales, să simt totul. Să prind între degete sentimentul gol și să-i dau formă. Să-l remodelez. Să-i răsucesc culorile până devin toate una singură. N-am să am liniște până nu voi înțelege din ce e făcută iubirea asta care se autodevorează. Am să scriu un tratat despre patologia ei. Despre metafizica ei. Despre prizonieratul nostru buimac din care putem evada cu ușurință, pentru că înșiși gardienii ne lasă porțile larg deschise, într-o complicitate leproasă cu noi, care nu mai știm însă drumul înapoi, spre firească. E furie în iubirea ta din noaptea asta. E o forță a patimii care nu e de muritor. Nu știu ce e. Și de-aia nu mă las până nu aflu. La urma urmelor, e dreptul meu să știu ce mi se întâmplă. Când în cele din urmă adormi, carnea mea zvâcnește ca și cum ar fi fost biciuită. Îndelung biciuită. Prin somn, mă cauți cu mâna și, când mă cuprinzi în brațe, oftezi prelung și împăcat cu tine însuși până la Judecata de Apoi. E unu și jumătate, Dunărea își cară sloiurile la vale, iar respirația ta e acum normală și cuminte, nu mai sunt paznicul sistolelor și diastolelor tale și pentru prima dată, de nici nu mai știu când, pot dormi și eu liniștită lângă tine, adică firesc, cu ochii închiși și cu inima la locul ei...

„Știi unde e insula Kiribati?”, îmi spui încet la ureche ca și când m-ai anunța ca în mijlocul casei este un hoț. „În Pacific, la est de Marea de Corali...”, răspund mecanic, fără să deschid ochii. O fac totuși întorcându-mă spre telefonul de pe noptieră ca să verific cât e ceasul. „E trei noaptea, somnambulule!, dormeam așa de bine!”, îmi vine să-l dau jos din pat. „Dar ai răspuns corect, ca un elev la hartă”, te-au găsit laudele în plină noapte năucă în care „nu pot să dorm ! Mi-a fost atât de dor de tine încât mi-e frică, mi-e groază să nu cumva să adorm...” ...Și nici n-apuc să întind mâna spre veioză, că mă înghiți în Marea ta de Corali, de la care mai e ceva de mers

până la insula Kiribati din Pacific, unde visezi tu să ajungem la vară „ca să ne punem șezlongurile chiar pe Ecuator...”

Casa Fucsia încă miroase a nou. Holul lung și acoperit cu gresie lucioasă, ca o foaie de hârtie, e luminat în permanență, așa-ți place ție să lași mereu aprins lampadarul cu abat-jour de mătase aurie din colțul drept, chiar în fața dormitorului. Acoperit cu tablouri până la tavan, peretele transformat în expoziție relaxează ochiul, îi îngăduie o respirație de vindecare după despărțirea seacă și brutală de lumea de dincolo de ușă. Dacă te sprijini de bancheta mică, îmbrăcată în pluș, vezi *Primăvara* lui Botticelli zâmbind nimănui și tuturor, fericită să se lăfăiască pe 10 metri pătrați care-i aparțin în exclusivitate. Patul rotund ca o promisiune indecent de târzie, se ascunde sub cuvertura tot fucsia, care se revarsă căzând în falduri largi ca hainele unei femei dintr-odată vulgar îngrășată, ea însăși prea speriată de voluptățile-i ademenitoare. Și toate se răsfrâng în oglinzile imense care țin loc de uși șifonierului ticsit cu lucrurile tale. Soarele răsare în rotunjimile „Primăverii”, ca să apună în apele alb-albăstrie ale oglinzilor de indiscreția cărora mă feresc întotdeauna.

În Casa Fucsia, mirosul de parfum se amestecă încet cu acela al cafelei proaspăt râșnite, iar de el se agață urma înțepătoare a unui Marlboro scurt. Din mijlocul casei, ca o săgeată înfiptă drept în inimă, „coloana ciudată” îmi pune piedică oprindu-mă mereu și mereu să-i citesc poezia. „Te-am iubit disperat, ortodox și eretic / Te-am iubit protestant protestând / Te-am iubit în cuvinte mai mult ca aievea / Arzând și arzând și arzând” ...Mi-ai adus de la Londra o orhidee pitică. Are doar cinci centimetri și o glastră pe măsură. Pe smalțul ei stă scris în vreo 14 limbi „te iubesc” ...În Casa Fucsia, orhideea pitică pare o cheie pentru ușa altei lumi... Îmi îngădui să mă așez pe fotoliul de pe hol ca să-mi liniștesc zăngănitul din creieri, mai intens acum decât prima dată când l-am auzit trezindu-mă. Dormi însă, te văd de-aici cum stai cu piciorul stâng îndoit sub cel drept, în timp ce mâna ți-e încheșată pe mătasea pernei mele, neglijent depărtată de a ta. Respiri încet și egal ca un copil. Îmbrăcat doar în pantaloni scurți, ești același de altă

dată. Picioarele lungi, aproape perfect desenate, ca de balerin, își păstrează suplețea. Spatele lat și brațele puternice îți dau un aer tineresc, doar atât cât trebuie ca să provoace. Te-ntorci încet și lumina cade parșivă pe cicatricile de pe piept. Pentru o clipă, te văd pe masa de disecție și-mi vine să vomit. Chiar o fac, nu mă pot controla, spaima îmi declanșează astfel de reacții violente ale trupului care nu suportă încărcătura minții. E încă noapte. Noapte furată. Bolborosești ceva prin somn, dai din mână a lehamite și-ncepi să sforăi. De când te știi vorbești noaptea. Sau râzi. „Omul spectacol” ...Mă fură somnul în fotoliul de pe hol... Tresar și mă ridic, iar când mă strecor lângă tine, ești atât de fierbinte, de parcă ai avea febră. Îți împletești instinctiv picioarele cu ale mele, așa am dormit noi dintotdeauna și mâna ta stângă se-ascunde în părul meu, la fel ca odinioară. Mâna ta rătăcită cu tandrețe în părul meu e fierbinte și vindecătoare.

Deschid ochii având pentru câteva clipe senzația că mă pândesc pe mine însămi, din corpul unei pisici mari și răsfățate. Ești la fereastră și privești Dunărea. Ce Dumnezeu oi fi văzând așa de spectaculos la puhoiul ăla de apă murdară, doar tu știi. Cu picioarele drepte, înfipse parcă în lemnul parchetului și cu brațele strânse la piept, pari un gladiator gata de arenă. N-apuc să te studiez prea mult, îmi simți privirea și te-ntorci zâmbind a ușurare. „Te-ai trezit?”, întrebi legănat și în voce mi se pare că răsună ecoul unei păreri de rău. „E devreme, mai dormi... e zi fără ceasuri...”, adaugi pe același ton, așezându-te pe marginea patului. „La ce te gândeai?”, m-arunc în întunericul ochilor tăi. „Uite, la asta!”, fentezi răspunsul prăvălindu-te dintr-o singură mișcare peste interogațiile mele. Șah mat. Mă lași să dorm cât vreau. Pe la zece, mă trezește mirosul de cafea, atât de puternic de parcă am fi într-o cafenea turcească. Apari în ușă (de unde naiba știi mereu când mă trezesc ?) cu o cană mare, plină ochi „ție ți-au dat cafea la, maternitate, nu lapte”, îți place să-mi spui ori de câte ori îți cer o altă ceașcă. Ești specialist. Maestru. Nu vreau să-ți strivesc bucuriile, dar azi chiar trebuie să discutăm (îmi spun în gând, hotărâtă să nu te scap!). „Zi !”, mă iei prin surprindere ca și cum ai fi stat până atunci confortabil în miezul minții mele. Te așezi pe marginea patului, inocent ca o fecioară, mișcându-ți

rapid genele și ȋuguint buzele. Rădem amândoi și momentul se amână. Cauți telecomanda și brusc, te răsucești pe călcăie și-ncepi să declami „A fi sau a nu fi...” Te-aplaud la sfârșit (din politețe, evident!), îți fac semn să te așezi, mă lași să cred că nu eziți, dar când ajungi la o jumătate de metru de mine, te-aud recitând în franceză din Eminescu și asta mă înfurie pentru prima dată peste măsură. „OK, mesaj clar, n-ai chef de conversație!”, mă resemnez pe moment. „Nu!”, sună tranșant răspunsul tău imediat completat cu poezia Blandianei. „E imn pentru tine!”, declami cu emfază. „Ca și cum ai fi o țară!”, mai adaugi mândru de inspirația ta neașteptată. „Cu sau fără imn, tot va trebui să discutăm!”, prind curaj între două momente artistice „pentru un singur spectator”„Despre ce?”, te maimuțărești în oglindă subțiindu-ți vocea. „Despre noi doi. Despre mine și despre tine, adică, în caz ca nu ți-e clar!...”„Ei, nu zău, ce-ar trebui să-mi fie clar?”, continui un rol de compoziție cu personaj incert. „Că n-avem de-ales. E obligatoriu să dăm de-un capăt, indiferent cum ar arăta el. Ca așa nu se mai poate.”(platitudine crasă!)... „Și de ce, mă rog, nu se mai poate?”, ai accentuat ironic, imitându-mi vocea.” Pentru că iubirea asta ne-a-nghițit cu totul. Ne-am pierdut în ea. Nu pot juca simultan în două piese.„Cine zice c-o faci?”, devii serios și te așezi în fotoliul de lângă fereastră. „Eu. E suficient.”....„Nu ești duplicitară așa cum nici eu nu sunt. Eu te iubesc doar pe tine, tu mă iubești numai pe mine. Unde e duplicitatea?” ...Nu forțezi demonstrația, așa ești tu. E felul tău radical de a gândi despre noi doi. În orbirea ireversibilă e păcatul tău. „Nu, judeci greșit și amesteci planurile. Și nu e deloc simplu, cum vrei să pară”, mă străduiesc să fiu convingătoare. Te ridici din fotoliu ca să te așezi din nou lângă mine. Discuția noastră „serioasă” e dintr-odată în primejdie de moarte. „Ascultă și fă-o cu ochii fix în ochii mei!” (îmi și arăți unde este „fix în ochii” tăi!)„Eu am ajuns de multe ori la capătul lumii. La tot ce poate însemna ****capătul lumii**** în mintea oamenilor. Uneori era frig. Alteori, zăpușeală. Ba chiar mă sufocam și înăuntru și afară: mă lăsau picioarele, îmi înțepenea spatele, dar măntorceam. De fiecare dată mă în-tor-ceam, înțelegi? Hai să-ți și explic de ce” (acum mi-e clar, sunt cea mai retardă dintre ființe în fața lui, n-am

scăpare!) ‘’ Pentru că aveam aici un om al meu. Singurul. „Ai gust de cafea proaspătă și fierbinte, mă cotopești ca pe o țară cu granițele abandonate de soldați și pentru prima oară de când mă știu, uit cu totul de mine. Până la capăt, la capăt, ce capăt, cum capăt?...”

VARIANTE

„Tare sunt singur, Doamne, și pieziș
Copac pribeag uitat în câmpie...”

Tudor Arghezi-Psalm

Două sunt lucrurile care-mi tulbură apa sufletului pe drumul ce duce la Iași: pădurea cu arborii înclinați de la Tutova și copacul stingher, dar supraviețuitor, din mijlocul câmpiei dintre Bârlad și Vaslui. „Pădurea înclinată” e o ciudățenie care te provoacă la asocieri metaforice când treci de-a lungul ei. Copacii rari, aplecați spre est, par că stau să se prăbușească în orice clipă. Seamănă cu niște șiruri lungi de soldați obosiți, prizonieri de război în drum spre lagăr. Sau cu suflete de oameni la răscruce. Dai să te ridici și nu poți, ai crescut strâmb sau te-ai luat după ceilalți ca să nu le strici rândurile. Copacii înclinați sunt înalți și subțiri. Lumânări cu frunze sticlind în soare. Sunt acolo de când lumea, crescând așa, aplecați a spaimă de vânt spre câmpia care începe dintr-odată, egală cu lumina și cu drumul domol ca o poveste de iarnă la han...

Copacul straniu îți sare în față din grâul de pe dreapta șoselei. Înfruntă soarele și gerul descurcându-se așa, de unul singur, ca un suflet al nimănui. N-am văzut nicodată păsări pe crengile lui și-n asprimea vieții lui de copac din mijlocul câmpiei e câte ceva din noi toți. „Copac de atârnat sufletele la uscat”, așa-mi vine să scriu pe trunchiul lui ori de câte ori îl zăresc, regăsindu-l neclintit, cu capul în nori, sfidător, nepăsător și bine înfipt în miezul pământului plin de semințe mici pe unde nu înțelegi cum de s-a

prins rădăcina lui străină și ațoasă, exilată acolo Dumnezeu știe de prin ce colț de lume... Tresar mereu când trec prin dreptul lui.

N-am găsit niciodată serii sinonimice complete la ceea ce simt când te văd. Atâtea contradicții se înfruntă în mine și-mi cer socoteală. Atâtea provocări dramatice își caută deznodământul, încât a le contabiliza e o eroare. E dincolo de puterea mea de om cu doi ochi și două picioare. Caut întruna explicații raționale acestui șir de întâmplări care m-au exilat în labirinturi suspendate. Matematica iubirii întortocheate n-are formule, teoreme sau soluții. Doar provocări în cascadă. Vreau să ies la fereastră, dar simt ca o să mă sufoc înainte de a o deschide. Secvențial, pot aplica din când în când câte un algoritm de rezolvare. Pe ansamblu însă, nu funcționează nimic.

Visezi la mine, „cu burta rotunjită ca un pepene cu miez de copil” (o, Doamne, ai visat tu la asta ?). E o scrisoare pe șase pagini. Tristă, pentru că nu mai are cum să fie vreodată nici măcar pe jumătate, adevărată. Blasfemică, deoarece nu te mai poți întoarce să dai cu mătura prin viața, după ce tot tu ai răsturnat pământul din ghivecele de flori de pe balcon, drept în mijlocul ei.

Lumină de amurg îndulcită de ezitări melancolice. Tristă și asta. Greu de tristă, pentru că suntem deja bătrâni. Și pentru că nimic nu e în stare să mai învie. Viață fără contur. Și pentru că la 44 de ani mi-ar fi rușine de generația fiică-mii să mai merg desculță prin Paris, oricât de nonconformistă m-aș crede eu...

„La ce bun?”, îți înapoiez plicurile. „La ce bun ce?”, le primești liniștit și le așezi ordonat unul peste altul. Uneori, am impulsuri sinucigașe. Sinucigaș-eliberatoare. Mi se pare că e singura soluție. Singura mea ieșire onorabilă din joc. Că e felul meu de a-i face în ciudă unei ursitoare frustrate care nu știu de cine-a vrut să râdă”, mărturisesc imprudent. „Ai înnebunit?”, urla la mine scos din minți și cu ochii azvârliți din orbite. „Tu chiar ai înnebunit? Ce-ți trece prin cap?” . Nu-mi pierd cumpătul, spectacolul a trecut demult de premieră. Mă preocupă doar vecinii care te-ar putea auzi. Pe tine, nu. Începi să tușești până ți se congestionează fața, acum mă sperii

de-a binelea și ies din imobilitatea mea deloc studiată. Te așezi pe covor, respiri încet, cu spatele sprijinit de canapea, dar fără să-ți iei ochii din ochii mei rătăciți prin tine ca două mărgelile luând-o aiurea la vale. Îți revii încet și când te-aduni lângă mine mi-e cald și bine și-aș vrea să spun că asta, chestia cu boala și cu moartea n-ai scris-o în niciunul dintre plicuri, mi-ai pus-o mie în cârcă, rostindu-mi înfapt în lumea ta de muzee: fără vizitatori „am trecut prin moarte doar pentru tine. Dacă nu-ți pasă, zi-mi!”. Îmi pasă, dar n-are sens să o spun acum și cu voce tare. Cuvintele ne înghit lacrimile. Dintre noi doi, cred că eu o să ajung actorul cel mai bun. Atât de bun, încât n-ai să afli vreodată că și eu am trecut prin moarte doar pentru tine. Doar că eu n-am mai ieșit...

BUIMĂCELI TEATRALE

Aceeași poveste de iubire este complet diferită de ea însăși, dacă ai răbdarea să o asculți o dată de la unul, apoi, de la celălalt. Adică, amplu relatată de fiecare dintre cei doi protagoniști. Perspectiva masculină simplifică întotdeauna detaliile ca pe o fracție. Pentru el, analiza psihologică trece în plan secund. E pragmatic, ostentativ detașat și cu pieptul bombat, dacă el e cel care a părăsit. N-o să spună niciodată că a trădat. Nu. Lui doar i s-a întâmplat să se trezească într-o bună dimineața, s-o privească pe ea, care încă doarme alături, obișnuită cu sforăiturile lui grohăitoare și să simtă, așa, pe stomacul gol, că vrea să fie liber. Că el, domne', n-o mai iubește. Nu spune din prima că nici măcar la început n-a iubit-o prea mult, că-și strica imaginea de băiat sensibil. N-o spune, că i se vede în ochi. Se uită lung la ea, nu-și poate reprima o erecție matinală, la urma urmelor, sexul e benefic pentru sănătate, o trezește cu răsuflarea lui, care-i vine drept în față, biata de ea nu are timp să înțeleagă de unde vine mirosul ăla de gura de canalizare, că-l și simte cotrobăind-o, crede ea, din dragoste. Fără Mircea Radu, că l-au concediat. Masculul proaspat eliberat se ridică din pat, se-ntinde, își pocnește degetele ca un ospătar și pornește spre baie. Ea se ascunde sub cearceaf, fals-satisfacută, se-ntinde plictisită (ca o pisică prea mare), de chestia asta matinală care pentru el e sex, iar pentru ea, nu mai e nimic. Demult. Din ușa dormitorului, cu un picior deja afară, ca așa sunt dragii de ei, curajoși ca gândacii până le-aprinzi lumina, el se-ntoarce, ca și când ar fi vrut să-ntrebe ce mai are azi de cumpărat și-i spune: „Cred ca ar fi cel mai bine dacă ne-am despărți!”. Și intră în baie,

unde stă vreo 40 de minute, cu ușa încuiată, ca să-și protejeze intimitatea de eventualele ei întrebări, lacrimi, rugaminti, implorări. Trage cu urechea după suspinele care s-ar putea auzi dinspre dormitor. N-aude nimic și nu-nțelege. Orgoliul lui e strivit până-i iese zeama pe nas, se și taie cu lama, fir-ar a dracului de viața să fie ea, c-așa e soarta unora să puna totul la picioarele unei muieri și ea să plece fără să se uite-napoi, la prima ceartă!.... Pe fundal, se-aude tumultuos *Cavalleria Rusticana* a lui Mascagni... End of part one... Cadrul se schimbă. Ghemuită într-un fotoliu pe care cade oblic lumina prafuită a unui reflector, ea plânge mototolind isteric o batistă. Nu e una cu inițialele lui brodate într-un colț, că s-a schimbat secolul. E una simplă, de hârtie, poți să crezi că-i chiar un șervețel, că nicio femeie nu mai stă astăzi să spele batiste și să le apreteze. O lună de carton, agățată în spatele ferestrei se chiorăște spre fotoliu, supărata că fata asta părăsită nu deschide geamul să se-audă mai bine ce bocește ea acolo, de una singură. În sală, o doamnă neapărat planturoasă își sufla zgomotos nasul, amintindu-și că a lăsat pisica afară, în plină iarnă, și că fiind la mijlocul rândului, n-are cum să iasă până la pauză. Iar la pauză, n-are de ce să mai iasă, că sunt 20 de grade cu minus. Nasol chiar și pentru pisici. Înapoi în poveste.. Fata povestește tuturor și nimănui că n-a greșit cu nimic. Că l-a iubit mai mult decât pe propria ei viață (toți scriitorii își fură chestia asta unul de la altul!). Că i s-a dăruit fără să-i pese de părinți, de prieteni, de filmele cu final trist la care nu se uitase în adolescență fără să plângă. Că nu l-a cicălit (asta e din filme, nu din viață, că n-are cum!), nu l-a căutat prin buzunare (dacă te uiți cu atenție, îi vezi degetele de la mână încârligate protector!), nu i-a citit SMS-urile (că le ștergea el imediat ce le trimetea), nu a uitat niciodată să-i calce cămașa preferată, să-i spele (să-i bage la mașină) blugii favoriți, să-i facă pachet dimineața și salată seara... Ca inima ei n-a contat pentru el, care adormea cu capul pe masa de la bucătărie de obosit ce era... Că n-a avut niciodată răbdare s-o asculte, să-i spună cât de mult o doare că nu-i răspunde ziua la mobil și noaptea la mângâieri... C-o tratează ca pe-o menajeră, că trebuia s-o asculte pe măica-să care se prinsese ea din prima că băiatului nu-i prea plăcea să se spele des pe cap... Ea l-a iubit. Sincer,

dezinteresat și-atât de mult că n-o să-l poata uita niciodată... „Niciodată”, se aude pierdut din fotoliul de pe scenă, în timp ce reflectorul se stinge încet, încet, încet... Pe fundal, Francis Lai, muzica din „Love Story” ...End of part two... A treia parte e cea altoită. Adică pe tulpina povestii lui, se altoiește povestea ei... Și crește un butuc de viță-de vie care face lăcrămioare... multe lăcrămioare... Într-o dimineață, sau seară, după caz, ea își încarcă un troller, că nu se mai poartă geamantanul, și pornește pe o strada pustie, obligatoriu pustie ca să poată plânge-n voie. Merge încet, foarte încet, rolele se aud pe asfalt, poate să și plouă pentru efecte dramatice și să-i ude părul stricându-i buclele. Merge încet sperând că el va cobora în goană după ea încercând s-o aducă înapoi. Merge încet, ca eroinele proaspăt împușcate din filmele polițiste americane când el aleargă, aleargă s-ajungă la ea și-o prinde-n brațe fix când ea e gata să se prăbușească și fix când dansul țipă „Call 112!”... De departe, nu de foarte departe, că doar am stabilit că fata mergea foarte încet, el o privește de după perdea (n-o să vedeți bărbat privind direct pe fereastră), gândindu-se, pe de o parte că, brusc, e liber, iar, pe de altă parte, că se obișnuise atât de mult cu fata asta micuță și harnică, încât acum casa i se părea goală, mâncarea din frigider se va termina în două zile, hainele curate într-o săptămână și el nici nu știe de unde să pornească mașina de spălat, dară-mite cât detergent să pună!, și, peste toate, patul mare, pe care-l cumpăraseră după ce-l bătuse ea la cap vreo trei săptămâni, rămăsese gol, gol de tot... Îi promisese c-o va lua de soție, c-o să facă un credit pentru „prima casa”, ea crezuse și tot adunase perdele, carpete, sfeșnice, farfurii... Să și le ia, ce-o să facă el cu-atâtea cioburi femeiești, înșirate-n toată casa?... Fata se pierduse-n departare, oricat de-ncet ar fi mers, el tot n-o să vină după ea, asta-i în filmele mute, nu pe bune, în viața concretă... El pleacă de la fereastră, își ia o bere din frigider (întotdeauna, ea avea grijă să-i pună berea la rece), dă drumul la televizor că tocmai începeau știrile de seară... Din casă, se-aude unul, nu știu cum îl cheamă, plângându-și de milă, tânguindu-se ca o mozzarella topită pe o pizza: „Supărat, supărat sunt, Doamne, iarăși supărat”... Cadrul se mută pe stradă, fata trage agale de troller, deja știe că el n-o să mai coboare niciodată, așa

cum Violetta Valery știa în *La Traviatta* că va muri de tuberculoză, că nu se descoperise încă penicilina. Muzica se aude din ce în ce mai tare. Ileana Cotrubas cântă printre lacrimi „Adio de’l passato”...

INSOMNII VENEȚIENE

Sunt o pasăre cu o singură aripă. Și, culmea! pot zbura așa, pasăre-infirmă cum sunt, cu o aripă în dreapta și-o cusătură urâtă de tot (făcută într-un spital de pe front) în stânga sufletului. Obosesc mai repede decât ceilalți. Ce-i drept, aripa mea ține loc de două și cel mai greu îmi e deasupra mării cu zile-ntregi fără niciun catarg pe care să cobor din când în când să mai răsuflu. Ajunsă pe mal, îmi întind aripa zdrențuită de vânt pe nisipul ud. Și-adorm sleită, cu urechea lipită de valuri, pândind în întuneric o umbră decolorată de vis care să semene cu tine... Sunt din ce în ce mai convinsă că a venit timpul să trăiesc fără tine. Te iubesc așa cum am făcut-o dintotdeauna: cu asupra de măsură. Când îți rostesc numele mi se oprește respirația. O iau razna prin mine însămi la gândul ca ai putea muri într-o oarecare zi de mâine. Abia atunci înțeleg ce înseamnă să pleci pentru că nu mai poți îndura atâta iubire. Eu am zburat cu tine până la capătul lumii nu pentru ca eram curioasă, ci pentru ca acesta era visul tău vechi. Acela care n-a apucat să se transforme în realitate. Și mi-a fost frică de o zi de mâine în care să fiu gata să fac orice pentru tine, dar asta să nu mai aibă niciun rost... Sunt o ființă imposibilă, cu visuri imposibile. Le dau deoparte, le fac maldăr în mijlocul casei și mă cuprind frisoanele la gândul că păsările cu o singură aripă și cu visuri imposibile sunt duse la azilul pentru aripi amputate, cu pene zdrențuite de viață... Te-ai mutat în biata mea aripă cu răni la rădăcină, ai făcut din ea o vâslă pentru două bărci și mi-ai spus ca aștepți ora fluxului... Nu pentru că nu te mai iubesc vreau eu să plec.

În aroganța visului meu cu porți deschise, am uitat prețul întoarcerii tale. Mi-l amintesc însă ori de câte ori te dezbraci și detaliile supraviețuirii tale (din ce în ce mai incerte, de altfel) rămân indecent la vedere și la durere. Suntem de câteva ore în Veneția și mi se pare că m-am trezit în plin decor shakespearian, ca am alunecat în timp și că m-am oprit într-o poveste căreia nu i se potrivește niciun final din câte mi-ar putea trece prin cap. Sunt 4 grade, e mai cald decât acasă, miroase a taină și a Dumnezeu pândind din ape și-n Piața San Marco sunt doar câteva zeci de turiști entuziasmați care, ca și mine, au venit de pe altă planetă drept în mijlocul istoriei lumii. Am 43 de ani, te iubesc fără nicio pată pe suflet de când mă știu, îmi săruți mâna încălzind-o și-mi spui încet, încet de tot de parcă ai spera să nu te-aud: „Într-o zi, nu mă întreba când, am să recunosc tot, tot, până la virgula din dreapta despre mine și despre tine!” ...și eu știu c-ai să mori, asemenea personajului din „Anonimul venețian” (filmul tău preferat, fir-ar să fie de soartă !) și tot ce pot să fac pentru tine e să spun „da”, când la orice întrebare pe care mi-o pui știu sigur c-aș răspunde doar cu „nu”. Mă răsfeți necenzurat, nepremeditat, copleșitor și illogic, disperat și delirant, fac tot ce vreau din și cu tine și asta nu-mi place, vreau să nu mă lași să câștig, sunt gata și să trișez la nevoie, dar e zadarnic, protestele sunt inutile și jalnice... „Sunt ca Veneția: putred pe dinăuntru”, îmi spui senin, când ne urcăm într-o gondolă care seamănă cu un pantof de Cenușăreasă aruncat în ape. Nu vreau să plâng la Veneția, aș recunoaște că știu c-ai să mori, nu m-am acomodat cu gândul ăsta, chiar dacă faci totul să mă pregătești, mă duci în toate locurile astea ca să umpli lumea cu imaginea ta, cu noi doi umblând ore în șir pe străzi, pe bulevarde, pe canale, peste tot... Nu-mi lași niciun spațiu gol, fără tine, fără ochii tăi scufundați în ai mei până la uitare de sine. Și când se lasă noaptea în Palazzo de la Puesta, peste catifele albastre și tapiserii în culori de mai, Veneția mi se pare tristă și maiestuoasă, demnă în descompunerea ei canceroasă. Și tot ce-mi rămâne în minte e poarta mare de la Palatul Dogilor, care pare o ușă spre Rai, interzisă muritorilor cu bilet de vaporeș doar pentru dus...

FLUTURI TRAPEZIȘTI

Nu cred în stresant-consacrata replică „pe vremea mea...”, așa cum nu cred că numai generației mele i-a fost dat să trăiască într-o lume de bâlci. Termenii de comparație sunt întotdeauna livrești, istoria se învață din cărți și se trăiește doar arareori pe cont propriu. „Pe vremea mea” e doar o formulă de concentrare a unei nemulțumiri care a depășit stadiul constatării benigne, pentru ca, de-aici înainte, rezonanțele ei să devină acuzatoare. În bâlciul lumii ce mi-a fost dată, nimic nu mă sperie mai mult decât indiferența și uitarea. Neîndoielnic, fiecare dintre ele este o tehnică de supraviețuire. Stă în rostul lucrurilor să uiți ca să mergi mai departe. Sau să te îmbraci în cămașă izolatoare a indiferenței refuzând să empatizezi cu efemeritatea deseori, dureroasă a celorlalți. E un avantaj să trăiești în două secole diferite și să mai și asisti la spectacolul schimbărilor care au remodelat, practic, fața unei generații. Viețile noastre n-au asigurare obligatorie ca mașinile. N-au nicio formă de protecție, nici măcar un certificat de garanție sau instrucțiuni de folosire. Vieților noastre nu le poți pune antivirus performant. Le dai drumul să curgă. Și, de cele mai multe ori, uiți ca asta se-ntâmplă cu cronometrul pornit... Zilele trecute, cineva îmi spunea, cu un aer fals victorios, că a descoperit cheia propriei fericiri. Ridicolul explicației m-a luat prin surprindere, mi-a tăiat șansa vreunei replici ca pe o maioneză: „ca să fii fericit”, îmi declara el cu emfaza atoateștiutorului, „trebuie să te lauzi continuu în fața celorlalți! Cu ce știi, chiar dacă nu știi, cu averea, cu reușitele de tot felul, până și cu căpșunele din sacoșă, mult mai mari, mai roșii și mai gustoase decât ale altora! Când îi

văd scrâșnind din dinți de invidie, nu-mi mai trebuie nimic altceva, sunt fericit!”...O, Doamne... În esență, omul îmi inspiră milă ori de câte ori îmi povestește despre viața la superlativ pe care o trăiește din bucătărie și până în pat. Sporovăiala artificială, strădania de a atrage atenția celor din jur, râsul sonor și gălgâit iscat din orice, toate, fără excepție, trădează o mare, mare singurătate dublată de o imensă nefericire. Masca e atât de proastă și de uzată, că nu reușește, practic, să ascundă nimic... Pentru cine face zilnic exercițiul măștii, viața trebuie să fie goală ca o casă în care nimeni n-o să se mute vreodată. Vacanța asta prelungită m-a făcut să descopăr o bolnăvicioasă plăcere a izolării. Stau zile întregi în casă, abia dacă am chef să mă pieptăn, citesc ore la rând, închid și deschid sertare îndesate cu fleacuri de toate felurile, fără să reușesc să le așez în ordine, cum mi-aș dori, beau întruna cafea și mă gândesc la cele două secole de care s-a împiedicat viața mea. În primul dintre ele și-a pierdut tinerețea cu tot cu inocență, pentru ca, abia în cel de-al doilea, să găsească împachetate pe prag răspunsurile îndelung căutate, cu tot cu întrebările lor. Îmi recunosc alienarea și e singurul semn pozitiv pe care-l identific în tot amalgamul de stări prin care trec. Dintotdeauna am avut tendința de a mă izola, nu din mizantropie, ci pur și simplu din cauza firii mele dificil de acomodat cu circumstanțele. Mă cerți pentru „asceza asta maladivă”, ești evident îngrijorat și pui tot felul de întrebări iscoditoare, de parcă nu te-aș cunoaște și pe tine tot din secolul trecut, dar nu am chef să răspund, să mă laud mințindu-te aiurea sau să mă justific. Te surprind în timp ce mă urmărești cu atenție ca pe un cobai, simt ca mă iubești mai mult ca oricând și abia asta îmi dă o stare de bine pe care refuz s-o scot în lume de frică să nu mi-o deoache vreunul mai ciudat. După ce pui un CD cu Ileana Cotrubaș, îți aprinzi țigara și taci. Mă uit la tine cu aceeași curiozitate veche cu care te urmăream demult. Te-ai îngropat adânc de tot în tine. Din când în când, te întorci pe jumătate căutând scrumiera și atunci profilul tău pare tăiat în piatră. Știu ca scormonești după vinovății mântuitoare și te las în pace. Începe o arie din „Norma” care mă face să plâng ori de câte ori o aud. Stingi țigara sau, mai degrabă, o strivești abandonându-i cadavrul în

cristalul de pe masă. Te așezi pe marginea patului, îți treci mâna prin păr și te uiți la mine ca la un tablou vechi, căruia nu i se mai disting contururile. „Am loc?”, întrebi ambiguu și ești așa de trist, că mi se strânge inima numai când te văd. Întrebarea e interesantă în semantica ei profundă. Interogație retorică aparent banală, acest „am loc?” mă trezește din letargie, forțându-mă să devin atentă la furtuna din tine. Mă mut pe mijlocul patului, te întinzi lângă mine fără să mă atingi, de parcă te-ai teme să nu mă risipesc în cenuși de tăceri. Stăm cuminți și speriați ca doi adolescenți îndrăgostiți, care nu știu ce să facă unul cu altul, prima dată rămași singuri în toată casa. N-ai să încerci niciun gest de apropiere convins că am să te resping, dar uite că de data asta te înșeli amarnic. Momentele de panică au devenit din zi în zi mai intense. Vreau să lupt cu mine, dar nu întotdeauna reușesc. În ultima vreme, capitulez destul de repede, pentru a mă lăsa după aceea chinuită de o pădure de întrebări cărora n-o să le răspundă nimeni niciodată. „N-o să mă apuce filosofoala, cum spui tu, dar trebuie să spun odată pentru totdeauna că istoria asta s-a îngreunat rău de tot. E ca o femeie gravidă de 18 luni.” Începi să râzi și prind curaj să continui.” Mai e puțin din vacanță... știi ce înseamnă asta?... că timpul nostru se subțiază... Că ne întoarcem la plecări și la așteptări și la telefoane și la bagaje făcute și desfăcute etc, etc... Mi-am pierdut prea mulți din prea puținii prieteni pe care i-am avut și asta e o altă încercare greu de îndurat... Naivități, erori, sincerități costisitoare s-au tot adunat până n-au mai încăput nicăieri... nicăieri...” „E un fel de bilanț?”, mă întrerupi și vocea ta răgușită sună ciudat în întunericul care înghite acum camera. „Poți să-i spui și așa... Am mai făcut-o de câteva ori fără niciun rezultat. Adică fără să ajung să schimb ceva.” ... „Fiindcă, probabil, nici nu vrei...”, îmi continui tu cu voce tare gândul care mi se înțepenise în tocul minții... Mă iei prin surprindere și mă dezorientez. Iar ai pătruns hoțeste în creierul meu, mereu faci așa golindu-mi-l ca pe un coș de gunoi... „Ce am putea schimba? Ce? Dă-mi o idee!”, încerc să-mi ascund iritarea în întuneric... „Nu știu, hai să ne gândim!”, îmi propui calm, didactic și zadarnic. De aici preiei tu discursul, ca de obicei, reflex teatral întârziat cu Deus ex machina în prim-plan. Nu mai am nicio șansă, dar măcar mă

binedispune încercarea ta de a mă salva din propriul meu hău. Nu lipsește nici coregrafia aferentă momentului: îți strecoți mâna stângă pe sub umerii mei, apropiindu-te periculos de mult de marginea prăpastiei... „Așa...”, declari satisfăcut la capătul primei încercări, „să ne gândim cum să ieșim din asta?”... „Nu prea avem cum, noi ne pricepem doar intrăm în toate...”, îți tai elanul când te-așteptai mai puțin... „Mă ascuți cinci minute?”... „Sigur ca da...” ...Deja ne jucăm...” Hai să ne gândim că nicio viață nu scapă de complicații, de suferințe, de dileme, de obsesii, de toate nebuniile posibile și imposibile... Important este să le potolești cumva, să le pui la timp frâul, ca să nu calce cu copitele peste tine. Nu spun că sunt un exemplu. Uneori am reușit, alteori, de cele mai multe ori!, nu. Tu știi cel mai bine însă, că am disprețuit mereu sfatul cu „ia lucrurile așa cum sunt!”. Asta nu se poate. Eu, tu, oricine altcineva, noi toți nu suntem ființe lăsate pe stradă, la întâmplare. Ar fi jalnic să fie așa! Pierdem și câștigăm tot timpul... E un echilibru în toate...” ...„Nu e niciun echilibru!”, acum chiar că nu mai îndur. „Unde ai văzut tu echilibru în nebunie? Trăim ca trapeziștii care-și fac numărul fără plasă de protecție. Un balans în plus ne e fatal. Noi am împărțit lumea în două. Am tăiat universul cu un cuțit și ne-am luat cu trufie jumătatea noastră fără să ne pese că toți ceilalți care rămâneau dincolo erau mult mai mulți! Am spus că plecăm și am plecat! Am hotărât că nu contează decât viețile noastre care își recuperau pierderile și n-am mai întors capul, duși am fost! Am devenit îngrozitor de egoiști. Extensii narcisiste unul pentru altul. Vedem numai ce vrem noi să vedem, acceptăm numai ce ne convine, ne izolăm aproape carceral de ce e în jurul nostru și tare mi-e teamă că vom sfârși unul după celălalt, incapabili să ne supraviețuim, fiindcă am atins punctul acela ultim al dependenței reciproce din care nu mai există salvare. Am făcut totul pe măsura noastră, nu am separat nici măcar ura pe care am adunat-o împotriva... împotriva cui, de fapt? „, mă opresc brusc din demonstrație și îmi dau seama că am transpirat vorbind. Mă întorc în muțenia mea igienică și mâna ta odihnindu-se pe sânul meu pare că vrea să cumințească bătăile unei inimi care o luase razna...Dau să

cobor și te trag după mine. E clar: nu ne e dat să găsim frontiera sinelui, așa cum fluturelui nu-i e dat să-și vadă locul din care aripile i se fac zbor.

COPAC BETEAG

N-am fugit niciodată să prind cozile viselor strecurându-se pe sub ușa în lumina cenușiu-apoasă a dimineților de iarnă. N-am alergat după himere tuberculoase și tot am pierdut. Sau nici măcar n-am știut ca pot să câștig. Ma joc aiurea cu timpul dându-l când înainte, când înapoi. Pe ceas, limbile se aleargă una pe cealalta până la fix. Nedumerit, cadranul fără cifre le privește de sus. Timpul trece pe sub ele, se scurge obosit în afara ceasului, ca apa dintr-o chiuvetă înfundată... În copilărie, mi-am pierdut pentru prima dată încrederea în mine. La un moment dat, când părea ca mi-am regăsit-o, lumea din jurul meu s-a scufundat asemenea Atlantidei. Și n-a mai rămas din ea decât legenda... Oamenii oboresc adesea cautându-se prin hățisuri de care nu i-a obligat nimeni să se apropie. Mă imaginez noaptea, când toate luminile gândurilor se sting în jur, luptându-mă cu propriul meu hățis care îmi zgârie fața, mâinile, pielea capului și tălpile. Nu știu ce să fac cu mine. De unde să mă încep ca să-mi dau de cap. Sau de picioare. Aș vrea să nu fi fost așa. Să-mi fi dus drumul în cârcă până la capăt. Să fi avut puterea de a întoarce încă o dată capul pentru că oricum pierdusem demult tot ce era de pierdut. Mi-am zgândărit până la cangrenă o rană care (era limpede de la început!) n-avea leac. Aș fi vrut să-mi fie simplu să explic, să văd în mine cu lumina neîndurătoare a unei zile toride de vară. Dar nimic nu e simplu. Spiritul cartezian mă obligă să analizez, să descopăr, să găsesc răspunsuri. Nu pot. Logica perversă a cotidianului nu lasă loc pentru nimic. Din păcate, am căzut în tranșee ca un soldat prost, care crede că gloanțele sunt numai pentru dușmani. M-am încurcat în tine ca în hățisul despre care scriam mai

devreme... Fără scăpare... Pot trăi dacă știu că tu respiri. Pot trăi fără să mă îmbălsămez cu salutare fantasmagorii parapsihologice cu și despre coincidențe și predestinări. Știu că în viața asta povestea n-are happy-end. Agonia n-a avut vreodată happy-end. Mă mișc greu, biet soldat de plumb cu sufletul ciuruit de așteptare... Vlăguită, mă rup de tine ca o creangă prea uscată dintr-un copac îngenuncheat de furtună... Rănit, lemnul pârâie a tristețe și se lovește greu de pământ, în timp ce, beteag, copacul ridică neputincios din ultimul ciot agățat de singurătatea cerului... Lumina nu mai e de folos nimănui...

RESEMNARE DE TOAMNĂ

Mi-am luat viața de la tălpi și până în vârful capului și-am întors-o pe dos. Ca pe o haină veche. Veche și strâmtă. Într-o vreme, reușisem să-mi strâng buzele fără să se mai învinețească atunci când plecai. Îți lăsaî capul într-o parte, zâmbind cu stângăcia unui adolescent care nu știe cum să dăruiască trandafirul ascuns la spate și spuneai doar „mă întorc imediat ce rezolv... poate chiar pe seara...” ...Haina mea veche tremura pe umeras, uitată în bătaia vântului de toamnă...

Dacă aş fi citit-o undeva, chestia asta mi-ar fi sunat a clișeu. Prost ca orice clișeu. Dar și dacă n-apuc s-o scriu mai repede, o țin din ce în ce mai greu în mine, ca pe o sarcină toxică și care și-a depășit deja termenul. Nu am înțelepciunea de a înțelege până la capăt sensul sau intensitatea unei trăiri cel puțin bizare care mă copleșește ori de câte ori mă uit la o fotografie cu tine. În prima clipă, contururile sunt neclare, ca și cum s-ar pierde în franjuri de ape. Confuziei inițiale îi urmează un plâns spasmodic, illogic și cu neputința de controlat. Un poet ratat ar fi scris într-un vers jenant de stângaci „te iubesc până la lacrimi” ...Aș fi răs cu elevii mei, spunându-le că sună ca-ntr-o manea care se zbuciumă în boxele unui BMW negru. Obligatoriu negru... Mie însă, încercarea asta îmi face din ce în ce mai rău. Într-o lume de-a-ndoaselea, fără reguli, fără azimut, oamenii își văd de drum ridicând absenți din umeri. Mă încercă disperarea cerșetorului flămând căruia nimeni nu-i aruncă nici măcar o privire... În mijlocul Veneției trufașe ca o curtezană fără uimiri ipocrite, un bătrân care părea stafia unui vechi actor, s-a aplecat până la pământ să ne salute când am

trecut pe lângă el... Ai dat să scoți niște bani din buzunar, convins că gestul galant al bătrânului își avea prețul lui, moment în care omul ți-a făcut semn că nu primește, adăugând apoi, într-o italiana cu parfum de sonet petrarchian „Domnul meu, numai în fața iubirii adevărate mă plec până la pământ și mă ridic până la cer! Asta înseamnă că tocmai a trecut pe lângă mine!”...Întotdeauna oamenii din preajma ne-au spus că iubirea noastră „se vede, se simte, se pipăie cu mâna” ...Râdeam ...Plecam... Veneam... Râdeam... Plângeam... Abia astăzi înțeleg. Văd ce vedeau ei. Dar nu-mi mai ajută la nimic. Poate că așa a trebuit să fie: greu de dus ca o cruce din șină de cale ferată... Tot ce știu însă, cu puterea anilor copți de așteptare și de un dor pe care am ajuns să-l strâng în pumn ca pe o vrabie este ca în destin nu te-amesteci nici cu umilință, nici cu aroganță. Poți doar, din când în când, să ai zvâcniri stupide de oarbă nemulțumire. Și ce-i cu asta?... Nimic, scuzați, doar mă-ntrebam.

Din ce în ce mai des în ultimul timp, te uiți la mine speriat. Am impresia ca vrei să-mi spui ceva și că te tot răzgândești ca să nu mă superi. Te ispitesc, te iscodesc și tot ce scot de la tine e un oftat la capătul căruia aud stingându-se o frază ridată și obosită „Mi-e din ce în ce mai frică să nu te pierd...” ...Și mie mi-e frică să nu mă pierd, dar ce-ar mai fi să facem acum o ecuație a pierderilor comune al cărei rezultat constant este zero? Însământător de perfid e pentru mine faptul ca fraza ta mi-o repet eu în fiecare noapte, atunci când, singura cu nukul de la fereastră, mă spovedesc frunzelor și ochilor de stele clipind complice de mult prea departe... N-o să se schimbe nimic. Tot ce e scris în legile lumii trebuie dus până la capăt. Am îmbătrânit prea mult ca să mai cred că visurile se-implinesc în noaptea Anului Nou. Pentru cunoscători, povestea ține doar în filmele americane de mână a doua. Primesc ceea ce mi se dă ca un cerșetor prea înfometat ca să mai facă și mofturi... De pe canapeaua fucsia din mijlocul sufrageriei, văd Dunărea schimonosită de o crâncenă durere de dinți provocată de vântul puternic... Când te așezi la picioarele mele ca să-mi îmbrățișezi genunchii, stafia bătrânului actor de la Veneția îmi face cu mâna, de dincolo de fereastră...

O RADIOGRAFIE PE SUFLET DESCHIS

Plouă sticlit. Bunicul spunea așa. Asta înseamnă „cu stropi mari, alungiți”, care în lumina zilei de vară păreau cioburi de oglinzi aruncate în joacă peste pământ. Plouă sticlit peste Dunăre și ea nici nu se sinchisește, bătoasă în drumul ei spre mare, ca un destin ferecat în taine.

M-am descoperit astăzi mult mai stăpână pe mine decât mă știusese. Priveam de-acolo, de sus, spre lume cu înțelegerea pe care ți-o dau numai iubirea și nemurirea. Eu n-am decât iubirea. Calc altfel pe pământ, mai apăsător și mai drept pentru că în oglinda mea cea de toate zilele, azi văd altceva decât ieri. M-am tot gândit de unde își trage puterea sfidătoare această iubire care înfruntă timpul, oamenii și convențiile lor. Cine și de ce o protejează. În viață, orice lecție are o învățătură. Încă pendulez spânzurată între certitudini și incertitudini în mii de nuanțe psihologice (sau psihiatrice?) căutând-o. Una singură mă însoțește: aceea că mare parte din forța perpetuă a iubirii noastre vine din misterul ei. Din legămintele, care o păzesc ca pe mormintele faraonilor egipteni. Din blestemele care închid drumul spre comoara dinlăuntrul lor. M-am trezit cu noaptea-n cap, deși nu-i tocmai pe placul meu să pipăi zorii zilei cu buricele degetelor în plină vacanță de vară, mi-am luat cana cu cafea în mâini, m-am așezat pe fotoliul din balcon și-am tot stat așa, cu Dunărea în față, pândindu-mă pe mine, gata să mă prind în capcana mărturisilor indecent de personale. După prima gură de cafea, mi-am spus că fiecare dintre cele două jumătăți ale mele se antrenează zilnic s-o uite pe cealaltă. S-o facă pierdută. Proces dificil, experiență anevoioasă și lamentabil eșuată la căderea întunericului. Sunt un

om cu două ființe înăuntrul lui. O Matrioșcă hidos îndesată una-n alta, cu un zâmbet lătăreț pictat pe față. Admit că mă aflu într-un impas sufletesc major. Mărturisirea nu mai e suficientă pentru salvare. Se impun soluții raționale, dar nu mă odihnesc în niciun fel speranțele că într-o zi le voi găsi. Smulg buruienile de pe potecile din mine, ca să nu dau de gura hăului mergând fără să văd pe unde și-n timp ce-o fac mă-ntreb dacă nu cumva nu sunt deja pe buza lui. Uneori singurătatea e o formă de confort al sinelui. O reechilibrare benefică a eului care, scos în lume, face grimase de acomodare. Întâi strânge ochii ca și cum cel mai tare l-ar deranja lumina. Apoi se stafidește treptat revenind la poziția intrauterină deloc comodă, dar obligatoriu recluzională. Îmi lipsește singurătatea ego-ului și asta mă vulnerabilizează. Doar astfel aş putea spera să găsesc ușa către scara de incendiu ca să apuc să mă salvez pe-acolo. Sfântul Grigore de Nyssa spune dezarmant și dezamăgitor de tranșant că „mai degrabă cunoaștem cerul și marea decât să ne cunoaștem taina sufletului”. Cel mai greu îmi e să înțeleg cum reușește tot timpul Dumnezeu să ne facă loc prin lume ferindu-ne de ceilalți. Ca și cum am fi invizibili pentru cei din jur. Oriunde mergem, mâna Lui apăsând în moalele capului nostru alungă demonii.

Ce culoare-ar fi avut viața mea trăită, zi de zi, pe nemâncate n-am de unde s-o știu. Ceea ce ni se întâmplă e doar o reconstituire cu aceiași actori a unei scene cândva îndelung repetate și ulterior abandonate. Două sunt lucrurile care s-au salvat neschimbate în cromatica lor cotidiană: iubirea și ocrotirea. Mi-a luminat mereu sufletul, gândindu-mă la tine, o formă unică de iubire pe care n-o puteai separa de un infinit respect față de tot ce însemna ideea de feminitate. Ocrotirea se naștea repede, repede din ea. În lumea asta cu iz de container, eu am învățat de la tine -cu un firesc al lecției pe care n-aveam să-l mai întâlnesc la altcineva-că femeia e fragilitatea din care vine forța bărbatului de lângă ea. Că dacă „bărbatul își duce mâinile-scoică la ureche, va auzi suspinele din adâncurile de suflet ale femeii lui”. Că „e periculos să bată vântul când iubești, pentru ca focul din tine incendiază lumea”. Că „marele păcat al bărbatului e acela de a nu respecta somnul femeii”. „Când doarme o femeie”, obișnuiai să-mi spui când te

certam ca m-ai lăsat să dorm prea mult, „lumea crește sub pleoapele ei. Își amestecă rând pe rând culorile până când reinventează curcubeul!” ...Că o femeie și-un barbat „sunt un fluture cu aripi interschimbabile. În funcție de înălțime și de anotimp”. Că dacă nu-ți săruți iubita „nu-i știi gândurile pentru ca altfel n-au cum să treacă din capul ei în capul tău”...Iar dacă nu faci dragoste în nopțile cu lună plină „până-i cade roua pe pleoape, n-ai cum să afli vreodată ce gust avea mărul cu care Eva l-a convins pe Adam să se mute din garsoniera Raiului în vila lumii cu doi poli” ...Eu am crescut lângă tine. Cu tine. Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată că am greșit cu ceva. Inventai o poveste, foloseai o împrejurare oarecare, un pretext nesemnificativ în aparență ca să legi greșeala de îndreptarea ei. Cu nedisimulată candoare. Cu o înțeleaptă și protectoare masculinitate. Lumea alb-negru în care trăisem până la tine ca într-o carceră fără ferestre, prindea încetul cu încetul culoare în obraji... Sunt mult din tine. De-aceea, probabil, unii sunt convinși că semănăm. „Până și tristețea nedumerită și fără explicație pentru cei mulți, care cade ca o cortină peste ochii voștri face aceleași falduri...”, așa ne spune Dan, când are el chef de filosofie drăgăstoasă.

Mă-ntorc la cana mea cu cafea deja rece. Olimpică la înot, Dunărea saltă înconvoindu-se aspru spre mare. Nu mă fascinează șuvoaiele ei greoaie și obosite de drum. Te-ai trezit. Ieși pe balcon, spui somnoros “sărut-mâna, de ce n-ai mai dormit?”, guști din cafeaua mea rece, mă ciufulești cu mâinile tale, vrăbii zburându-mi prin păr, ca să declari hotărât, de parcă toată noaptea numai la asta te-ai fi gândit: „mă duc să-ți fac o cafea ca lumea. Ești paradoxul cafeagiilor: cel mai mare băutor de cafea pe care-l cunosc face-dintotdeauna, nu de ieri, de azi! -cea mai proastă cafea din cele mai bune boabe din lume! Am plecat, nu da că mă doare!” țopăi peste prag și-ai și intrat în sufragerie, fără cel mai mic dubiu c-am să vin imediat după tine „să ne măcinăm visele rele de azi-noapte și să le împrăștiem în patru zări ca să n-apuce în lumină să ne ciupească de suflete...”

SINDROMUL STENDHAL

Am moștenit de la tata gestul de a închina foaia de hârtie înainte de a începe să scriu. Tata făcea asta tot așa cum țăranul face pâinii o cruce înainte să o taie: cu gesturi largi, de ființă generoasă, pentru care lumea n-a fost altceva decât un popas, o respirație dintr-o călătorie cu destinație imprecisă. De la tine am rămas cu superstiția de a mă spăla pe mâini înainte de a pleca la un drum lung. Nu-mi spui decât ca n-o să plouă. „Unde?”, dau să prind cu mâna vorbele tale care se împrăștie prin aer ca firele de praf. „La Florența.” ...Mă întrebeseși odată, în treacăt, ce-aș alege între Roma și Florența. N-am ezitat. Visasem pentru prima dată să-l văd pe David când abia împlinisem 14 ani. Mi-am trăit atunci cea dintâi muțenie în fața desăvârșirii. Florența era orașul favorit al lui Paler și citisem, înghițind cu lăcomie paginile în care își povestea călătoriile florentine, convinsă că n-am să ajung niciodată eu însămi pe-acolo. Să văd cu ochii mei. S-ating cu mâinile mele. Să înțeleg la 30 de ani după ce-l văzusem pe David într-un album de artă că într-o parte a lumii e mult mai mult din Dumnezeu, decât în alta. Îți datorez toate astea. Îți datorez precizia cu care m-ai învățat să scot miezul ascuns sub detalii. „Pentru o ființă lipsită de răbdare, cum ești tu, detaliul este otravă lentă a spiritului. Nu trăi în balansul dintre amănunt și esență. Calcă direct pe carnea gândului”, așa-mi spuneai mereu neobosit și patern în rigoarea demonstrațiilor tale cu ochi negri și gene dese, împăienjenite la capătul pleoapelor. „Florența seamănă cu tine !”, mi-ai spus la miezul nopții, pe când ne întorceam pe Ponte Vecchio, scuturându-ne de oboseala drumului ca de noroi. „De ce ?”, chiar ca nu pricepeam ce-ți

mai trecuse prin cap spunându-mi asta. „În fiecare an, numeroși turiști, după ce au vizitat Florența, s-au îmbolnăvit de ****sindromul Stendhal****”, ai început să-mi explici încet, cu vocea stingându-ți-se în clipeala neliniștită a râului Arno. N-auzisem despre „sindromul Stendhal”. „Copleșit de grandoarea Florenței, Stendhal s-a îmbolnăvit grav de o depresie, cu care doctorii nu se întâlneau până atunci....” Și? (stupiditatea curiozității feminine !)... Eu am pățit la fel. Tu ești Florența mea... ...Nu te mai bag în seamă. Nu că n-ai merita, dar Galeriile Uffizi, luminate *a giorno*, îmi taie respirația. În centrul orașului, deși nu e tocmai plăcut, abia dacă sunt 3 grade, o mulțime animată și colorată ignoră noaptea. Un tenor de ocazie își așteaptă aplauzele în fața unui auditoriu ad-hoc de vreo 30-40 de japonezi care par o singură ființă multiplicată și triplată. Mâncăm la unu noaptea prosciutto e melone și aerul capătă dintr-odată gust de vară târzie. Florența e un muzeu. Până și restaurantul unde cinăm, (chiar dacă e aproape unu și jumătate !) *Borgo San Jocopo* seamănă cu un cadru dintr-un film de epocă turnat în sepia. E târziu și întotdeauna când suntem departe de casă, mă încercă straniul sentiment că aparțin unei alte lumi. Că-i aparțin de drept.

Când intrăm în Piazza Repubblica și-mi spui că „avem rezervare la Savoy”, deja nu mai am nicio reacție. E copleșitor. Rafinement renașcentist în alb și albastru. Fresce și candelabre de cristal cât o cupolă de biserică. Din balconul camerei noastre se vede Turnul Florenței. O statuie îmi zâmbește de peste drum și luxul strivitor din jur mă face să plâng. Vreau să se facă mai repede ora 8:15 să văd la Galleria dell' Accademia, în toată splendoarea visului meu de copil, statuia lui Michelangelo. Pe David, adică... Întind mâna și te găsesc lângă tâmpla mea, zvâcnind periculos de agresiv a migrenă. Ar fi păcat să mi se întâmple asta tocmai acum și aici. Ai adormit repede, erai verde din cauza oboselii, dar nu m-ai grăbit deloc, deloc, m-ai lăsat să-mi trăiesc mirările inocente în fața unui oraș despre care eu crezusem că există doar în povești. Nu pot dormi. Mi-e frică să închid ochii. Ne-am învățat rău cu hotelurile de cinci stele și asta nu e tocmai de lăudat. Aici totul e mătase albă și puf. Răsfăț de oameni care nu știu să trăiască decât fără griji. Nu-mi pot imagina modelul omului copleșit de

orice fel de griji în acest oraș. Florența e shakespeariană. O scenă de teatru pe care m-am plimbat în rochie de bal. Lumina albăstruie a televizorului îți cade pe-un obraz. Ești senin și frumos în somnul tău cu mine-alături. Mai sunt cinci ore până se va deschide Accademia. Te las și cobor încet în salonașul care se deschide înaintea dormitorului. O bibliotecă florentină e ticsită cu albume de artă. Mă pierd în paginile lor, îmi împrietenesc ochii cu toate minunile Renașterii italiene și adorm în fotoliul alb, mare cât o canapea românească, fericită că nu mâine, ci azi îl voi vedea pe David...

Deschid ochii când te simt strecurându-te în fotoliul meu de mătase. Vreau să dorm, e șase dimineața, oboseala mă face să uit de tine, de David, de Florența. Mediocritatea idioată a muritorului balcanic e dificil de înfrânt uneori. Mă lași să dorm, întotdeauna mi-ai protejat cu disperare somnul, e aproape 11 când deschid ochii și te descopăr gata îmbrăcat, punându-ți butonii argintii la cămașă. „Te urăsc !” strig impacientată de ceasul de pe noptieră. „Bună dimineața și ție!”, îmi spui râzând în fața oglinzii. Nici nu-ți răspund, mă precipit ca un școlar din clasa I, în prima lui zi de școală. Continui să râzi de mine: „David al tău stă acolo de vreo 500 și ceva de ani. Fii pe pace, te-așteaptă, e un gentleman!”. Cafeaua miroase a alune de pădure. Nu pot renunța la ea. „Știam!”, concluzionezi savant legându-ți șireturile pantofilor favoriți . „Îmi lași mie plăcințelele?”, te rogi cu o jumătate de glas pisicesc. „Doar două !”, îți fac o favoare.

Nu-mi spui nimic. Nici n-ai avea ce. Rămâi cu un pas în urma mea ca la o întâlnire la care n-ai vrea să incomodezi. Nu văd nimic din cauza lacrimilor. E ireal. Perfecțiune divină care constrânge muritorul la tăcere. La respectul îngenuncheat al tăcerii. Mână de Dumnezeu modelând marmura și lăsând lumii mărturia geniului său turnat în carne de om. E uluitor. N-am voie să fotografiez. Nici n-aș face-o. Mintea mea l-a tănuit deja în adâncurile ei. Mă uit și lacrimile îmi curg întruna de aproape o oră. Te ții departe de mine, (cum naiba știi tu întotdeauna când trebuie să faci asta ?). O singură dată te-apropii timid ca să-mi întinzi un pachet cu batiste de hârtie („ca și cum ți-ar fi fost teamă c-o să mă șterg cu mâneca!”), mi-amintesc abia acum). Când simt că nu-i mai pot îndura frumusețea, îți spun

doar „hai!” și tu înțelegi simplu că nu vreau și nu pot să mai văd nimic. Gata.

Mă lupt să descifrez, și n-am să obosesc făcând-o care e codul impecabilei comunicări extrasenzoriale dintre noi doi. Că e ceva de dincolo de fire, n-am nicio îndoială. Gândurile glisează fără sincopă. Fără poticneli. Te-aud vorbind în mintea mea și imediat îmi răspunzi fără să eziți. Mă cauți din ochi. Te găsesc dintr-o respirație și ori de câte ori se-ntâmplă asta mă sperii de puterea cu care îmi pătrunzi în minte fixându-te acolo cu atâta firească, de parcă în capetele noastre ar funcționa, de fapt, aceeași doi lobi cerebrali scoși în oraș când de unul, când de celălalt...

AER PREA CONDIȚIONAT

Dimineață m-am lovit rău de tot la mâna dreaptă. Încercam să închid un geam, când dintr-o mișcare greșită, m-am izbit de colțul de jos al ferestrei cu atâta putere, de am crezut c-o să mi se despice și osul, nu doar carnea de pe braț. Mi s-a părut de rău augur. Tot încercam de vreo săptămână să mă apuc de scris. Amânam fie din cauza căldurii toride, vâscoase de peste zi, fie dintr-o accelerată descompunere oblomovistă a materiei mele cenușii generată de o abulică încremenire a neuronilor. Umflătura de pe braț are deja contururi vineții și e dureroasă la atingere, dar mă încăpățânez să scriu ca să-mi dovedesc mie însămi ca sunt vie.

Înăuntrul meu trăiesc – într-o perversă relație de închiriere a unui singur trup – două femei. Fiecare cu încruntările și cu seninătățile ei. Cu întrebări convulsive și cu răspunsuri schizoide în inventar. Uneori, când trupul își caută somnul, cele două femei se înfruntă. Stau față în față, cap în cap, își amestecă șuvițele de păr împungându-se una pe cealaltă ca și cum ar fi doi berbeci înfuriați. (Mă doare mâna. Afară e zgomot și-mi pierd șirul gândurilor și al păcatelor care mă-nțeapă în plămâni perforându-i ca niște coaste fracturate!) Am două case în care mi-e bine în mod diferit. Prima e casa mea. Acea pe care Iustin a numit-o (strepezind cuvintele printre dinți) „muzeu” . Aici e mult din mine cea liberă. A doua e Casa Fucsia. Acolo... ei, bine, acolo e dificil de explicat ce e...E casa-ofrandă. Coloane de iubire împungând tavanul ca iarba care crește prin crăpăturile zidurilor vechi sfidând piatra. E zona mea de armistițiu cu lumea. Cu destinul. Cu însuși Dumnezeu. Acolo ești Tu. În Casa Fucsia devin amnezică recunoscându-te

numai pe tine. Sunt un fel de Făt-Frumos căruia i se spune să nu treacă prin Valea Plângerii. Numai că și eu, ca și el, la un moment dat, nu mai avem de ales și chiar sub ochii noștri totul devine o vineție Vale a Plângerii ca echimoza de pe brațul meu drept.

De când mă știu am râvnit la o casă a mea cu o curte și un copac în mijlocul ei. Cu ferestre curgând de mușcate multicolore și cu o masă unde vara să tai pepeni roșii care să-și împrăștie aroma până dincolo de poartă, iar toamna să se umple de frunze uscate, dezordonat căzute una peste alta și amintindu-mi că odată, demult, într-o toamnă cu lumină de iad rânjind în ferestre, ai plecat despicându-mă în două ca pe un lemn prea uscat, lovit cu toporul. Probabil n-o să ajung niciodată să tai pepeni roșii pe masa din curtea mea. E doar un alt vis cu nod de lacrimi în vârful gâtului. Viața nu așează pe nimeni acolo unde îi e locul. Ne lasă pradă îmbâcselilor zilnice pâslite în mintea ce va ajunge să se sufoce, în cele din urmă, în propria ei cochilie craniană. Recluziunea mizantropică autoimpusă în ultimul timp îmi face bine. E o vară putredă, cu temperaturi insuportabile. Căldura, asemenea unei ființe invizibile nu obosește să-ți sufle în ceafă, să ți se strecoare pe fereastră, să-ți între în cearceafuri năclăindu-ți părul cu duhoarea ei mâloasă. Când stăm împreună mai multe zile și nopți, am hemoragie internă. Sângele gălgâie prin aorta fisurată de ciobul de sticlă înfipt odinioară în cromozomii mei. Se adună în stomac unde se încheagă înnegrindu-se. Nimic nu-mi e mai greu decât să plec de lângă tine după zile și nopți în care totul pare o firească prelungire a vieții noastre din basmul fără final. Acomodare domestică fără cusur. Artificialitate zero. Asta amplifică intensitatea revoltei furibunde din momentul ieșirii pe ușă. Mai ales când tu rămâi dincolo de ea, iar de pe coloana pictată, versurile se iau după mine fugărindu-mă pe scări, cu virgulele lor simetrice: „Te-am iubit disperat, ortodox și eretic, / Te-am iubit protestant protestând, / Te-am iubit în cuvinte mai mult ca aievea / Arzând, și arzând, și arzând...”

E unu și douăzeci. Când scriu cu tine alături, mi-e cel mai bine. Ai adormit cu ochelarii pe nas și cu o carte deschisă care, culmea, ți-a alunecat până la genunchii insinuându-se perfect rotunzi prin cearceaf. Dau să te

eliberez de strânsoarea ochelarilor, mârâi ceva, evident deranjat, dar nu mă străduiesc să înțeleg ce, te răsucești pe-o parte și răsuflarea ta se lovește ritmic de umărul meu încălzindu-l. Îmi reprim gestul de a te mângâia pe cap ca pe un copil răzgâiat care nu trebuie să știe că a fost sărutat după ce mai înainte fusese pedepsit. Oftezi din adâncul sufletului și asta-mi comprimă inima, dar continui să scriu. Te privesc și mă gândesc la ceea ce mi-a spus M. înspăimântător de frumos într-o seară: "Eu cred că v-ați gândit atât de mult unul la altul până ați pornit fiecare spre celălalt în același timp fără să vă dați seama, fără să-o știți...! „Uite, nu mi-a trecut până acum prin cap că ar avea dreptate... Reușesc, în sfârșit, să înțeleg sensul cuvintelor din Evanghelia după Toma:" Când veți face din doi unul, și lăuntru să semene cu afara, și cele de afară să semene cu cele dinlăuntru, și cele de sus să fie ca cele de jos ca să aduceți bărbatul și femeia într-unul singur, ca bărbatul să nu mai fie bărbat și femeia să nu mai fie femeie / ... / atunci veți intra în Împărăție. „Ceea ce nu ajungem să pricepem noi, grămada asta de muritori cu mânecile efemerității noastre zadarnic suflecate, e că în viață e mare lucru să-ți fie dat omul-răscruce, adică ființa care să-ți fie punct de întemeiere pentru toată viața. Suntem setați să trăim o singură mare, definitivă și exhaustivă iubire. Atât poate duce ADN-ul nostru. Cineva se mira zilele trecute la televizor, împungând ecranul cu ochi basedowieni și cu voce cârâitoare de radio cu bateriile pe terminate „Se poate muri din iubire?!" ...Da, se poate! Numai că trebuie să fii dintre cei aleși ca să-ți se întâmple asta. Iubirea, ca și Nobelul nu e pentru toți. Doar păcatul e comun. Și tocmai de aceea, fără valoare...

Căldura lichidă în care bălțim ne arde carnea. Mi-e dor de zgomote violente de furtună care să dureze două zile fără-ncetare. De vânt care să învinețească furios pământul. Cobor din pat pentru că tu, fidel prostului tău obicei dintotdeauna, te-ai tot învârtit în somn până-ai ajuns să te-ntinzi pe diagonală și să arăți ca două limbi de ceas așezate una în prelungirea celeilalte (cum stai acum pe patul rotund, parc-ai indica ora patru fără zece!). Bineînțeles că nu trec 30 de secunde și-ți ridici brațele deasupra capului gata să te arunci într-un bazin. Asta se întâmplă când dormi profund

și tocmai de aceea nu vreau să te trezesc. Îmi strâng foile și mă mut la biroul mare, „împărătesc”, unde prizonieri într-o ramă de cuarț tibetan, ne tot îmbrățișăm noi doi, noaptea, pe Ponte Vecchio, la Veneția. Mi-aduc aminte că ai rugat un japonez să ne fotografieze, operație care a durat 0, 20 secunde, după care v-ați tot mulțumit 2 minute, adică exact 120 de secunde. În bârlogul nopții, Casa Fucsia e și mai provocatoare în eleganța ei misterioasă decât ziua. Loviți de lumina lampadarului de pe colțul biroului, pereții capătă nuanțe noi, imposibil de prins pe retină, în lumina puternică a dimineților. Pornesc aerul condiționat și dintr-odată mi-e mai bine. Adică pot gândi. Îmi vine să-mi pun creierul în tăvița pentru cuburi de gheață și să-l vâr în congelator. Mi-e dor de păduri înzăpezite și de vreme câinească de februarie. Găsesc o hârtie uitată pe mapa ta de birou și n-am cum să n-o citesc fiindcă se lăfăiește acolo ca o sirenă pe o stâncă intrându-mi drept în ochi. Citesc simplu, reflex, (scrisul tău rotund, de premiant cuminte, aproape ca îmi e mai familiar decât al meu) “Doamne, Dumnezeule Mare, cum ai putut tu îngădui ca eu să trăiesc departe, atâția kilometri de viață? ” Și la fel ca la adolescenții imberbi, abia îndrăgostiți, care-și scriau pe ultima foaie a caietului de matematică numele iubitei, repetaseși de n-am răbdare să număr câte ori numele meu îngroșându-i literele. Scap atât de repede hârtia din mână de parc-ar fi luat foc între degetele mele. Chiar nu vreau să plâng. E redundant. Reflex de fecioară din cartierele mărginașe. Iar îmi strâng propriile hârtii, mă mint că mi s-a împăienjenit privirea din cauza somnului, sting lampadarul-lalea cu picior de marmură, e bine acum că s-a răcorit de la aerul condiționat și mă întorc lângă tine. De fapt, vreau să mă întorc pentru ca tu ești tot ora patru fără zece pe cadranul patului și mi-ar fi imposibil să-mi găsesc un loc de om normal. Intru să fac un duș. Să mă spăl de mine și de tine. Să plâng, prefăcându-mă ca mi-e fața udă de la apă, nu de lacrimi. Ies mai împăcată cu mine de sub duș. Mai liniștită. În dormitor, te găsesc stând în picioare, soldățește, privind alb spre ușa băii. „Ce faci? E două noaptea, te doare ceva?”, întrebi fast forward ca un somnambul. Îmi dau seama ca te-a trezit zgomotul apei de la duș, dar oricum trebuia să-ți dau deșteptarea ca să-mi faci loc în pat. „Mi-era cald!”, mint și nu prea.

Chiar nu mint, omit să spun ca mi-era prea greu. „E povestea copacilor goi / ... / Este vorba de noi amândoi / Este vorba de foc și cenușă”„Doi copaci prin sărutul de scrum / Aplecându-se unul spre altul”„Spune-mi, pădure cu frunza rară, / Unde-i iubirea de astă-vară? / Nu știe iarna să se îndure / De noi, copacii fără pădure...” Iubirea „copacilor goi” care suntem m-a secat de cuvinte. Nu mă mai lasă deloc să mă descarc prin vorbe. Fierbințeala sahariană a sentimentelor s-ar mai domoli dacă aş prinde-o în pagină ca pe un fluture într-un insectar. Nu pot. Așa cum, cu cât vreau să înțeleg mai mult, nu reușesc să pricep mai nimic. Nu mi-e dat.

S-a răcorit. Se poate respira. Vreau să adorm. De parcă asta m-ar vindeca. Visez că sunt la mare și că e furtună. Cerul e vânat și fulgeră de parcă Dumnezeu ar face-ntruna poze alb-negru. Toți au fugit care-ncotro, numai eu am rămas singură să te strig până răgușesc, până-mi dispare vocea, sperând ca tu să te-arăți de undeva. O femeie îmbrăcată ca o arăboaică (nu-i vedeam decât ochii verzi, în rest era acoperită de voaluri albe) îmi făcea semn spre apă, ca și cum ar fi știut unde ești. Apoi mâna se mișca din poignier trimitându-mă spre larg. „E-acolo?”, am întrebat-o devorată de spaima ca va spune „da”. A înclinat capul a aprobare, mișcându-și în continuare mâna către mare. Fulgera și cerul negru se lumina, în timp ce eu fugeam să te caut. Valurile creșteau unul din altul, numai era deloc frică, mă lăsam dusă de ele, iar glasul meu strigându-te se auzea acum de sus, dintre trăznete. Mi-am întors doar o dată capul spre mal și în acea clipă, arăboica în valuri albe s-a prefăcut în tine. Ca în filmele SF. Am dat să mă întorc, tu fugeai spre apă, deși în mintea mea eram sigură că n-ai să mai ajungi nicicând la mine. Vedeam valurile trecându-mi peste cap, mă simțeam ca într-un acvariu cu apă sărată și pești morți când, dintr-odată, o spirală alb-verzuie mă prindea și mă trăgea către fundul nisipos și din ce în ce mai întunecat al mării. Un colț de stâncă mi-a zgâriat picioarele și m-am trezit. În dormitor se făcuse acum prea frig. Adormisem cu aerul condiționat pornit. Pulsul meu o luase razna, visul încă nu ieșise cu totul din orbitele mele, mi se părea chiar că în jur mirosea a scoici și a guvizi încălciți în alge...E lună plină. Noaptea e lăptoasă și fierbinte, iar tu te

încolăcești în jurul meu, ca să-ți strecoari după aceea mâna în părul din care-
mi pare că sticlesc fire argintii de nisip umed...

SUPRAVIEȚUIREA ÎNTRU AMĂĞIRE

Căldura pare că a devenit fluidă. Din ce în ce mai greu de suportat, vara trece încet, se târăște pe asfaltul incins, se ridică pe ziduri, se lipește de piele, făcând-o să sfârâie. Un soare ucigaș izbește cu furie geamurile și obloanele, gata să se dedea la orice ca să-și strecoare lamele razelor până în case. Nici urmă de nor. Lumina incandescentă gonește totul din calea ei. Sugrumă până și gândul. Cât vezi cu ochii, pământul crăpat nu mai are nici măcar puterea de a cerși ploaia. Acolo, sus, nu mai e nimeni s-audă ...Incinerat, timpul se-mprăstie peste câmpie ca o ploaie de cenușă vulcanică... Mergem de câteva ore pe-un drum care seamănă cu cele din deșerturile americane. Aerul condiționat din mașină nu mai face față. Vara devine un anotimp ticălos și cleptoman care fură tot ce prinde din viața altora. Își înfige degetele în beregățile noastre, oprindu-ne respirația. De când mă știu, am suferit de frig, fără să fiu, în cel mai paradoxal mod cu putință însă, o ființă solară. Cum primăvara și toamna sunt pe cale de dispariție, mă vad în postura de făptură fără timp. E pentru prima dată când înțeleg limpede că imprevizibilul tranziției, redus fie și numai la zilele a două anotimpuri, m-a provocat mereu, mult mai mult decât curgerea egală a verii sau a iernii... Conduci prudent, semn că ești foarte obosit. De obicei, calci accelerația până când roțile mașinii își rup dinții în asfalt. Ești trist. Întotdeauna, pe drumul de întoarcere dintr-o călătorie-evadare, nu-ți mai poți masca amărăciunea dinlăuntru care-ți întunecă fața. Pe măsură ce îmbătrânești, ești tot mai dependent de mine. Uneori, nici nu mai apuc să mă uit la tine ca la bărbatul care, mi se părea mie,întotdeauna ducea în

geantă de pe umăr, o lume întreagă. Acum știu că eu asta vedeam în tine: omul-lume. Tristețea care-ți crește prin vene, ca un copac, te rânzește. M-am obișnuit și cu boala ta, și cu spaimile pe care mi le declanșează ciclic izbucnirile ei din ce în ce mai dificil de controlat. Nu mai reacționez dramatic și panicard de fiecare dată când sângele tău o ia razna prin artere. Am învățat ce trebuie să fac. Orice-aș încerca însă, cu singurătatea ta nu sunt în stare să mă descurc. Deloc. Ușor de numărat pe degetele unei singure mâini, prietenii tale s-au împotmolit în tăceri. Ca apelurile care te trezesc degeaba la miezul nopții. Mă-ncarci adesea cu furia ta de om care nu a știut niciodată să piardă. Recunoști pentru prima dată după multă vreme, că te simți neputincios. Privindu-te, îmi pari o peșteră în care ecourile se aud din ce în ce mai puternic. În nopțile când adormi înaintea mea, mi te prinzi de mână ca o iederă. Odată, m-ai strâns în somn atât de tare de braț, că m-ai învinețit. Te-ai trezit transpirat și, cerându-ți iertare, mi-ai povestit că ai visat că alunecam de pe o stâncă și erai îngrozit de gândul c-ai să mă scapi în hău. Sunt locuri și timpuri în care nu mai exista intoarcere. Căderile sunt și ele, adesea, gesturi ireversibile. La Viena, am valsat. Noi doi, la fel ca odinioară. Pentru cateva clipe, am crezut că omul-lume, omul meu-lume se regăsește pe sine. Într-un ciudat amalgam sonor, valsului i-a urmat „Lady în Red”. Am închis ochii și mi-am imaginat, acolo sus, pe treptele ce urcau către Gloriette, că eram cele două lanțuri ale ADN-ului, care se tot împleteau căutându-se, combinându-se, desfăcându-se din nou fără să se termine vreodată. Se spune că structura lanțului poate fi explicată științific până la un punct. Dar că nu se-nchide niciodată. Pentru că altfel, miracolul lui n-ar mai fi posibil. Formula adeneică a cuplului nostru este un răspuns pentru orice întrebare. Se spune despre sufletele-pereche că nu le e dată conviețuirea edenică. Ele doar au revelația perfectiunii. A refacerii întregului, nu și a concretizării lui pământești. Până la urmă, probabil tocmai aceasta e încercarea: supraviețuirea într-o amăgire.

Sunt la o răspântie. Pe fiecare indicator e scris numele tău. Ce rost mai are să aleg?

LUNA (PREA) PLINĂ A LUI PROMETEU

„Două lucruri sunt imposibile: a vedea cu ochii pe Dumnezeu și a povesti iubirea.”

Adrian Păunescu

De-o vreme-ncoace, mă trezesc împărțind – aparent egoist! – concretul și virtualul în „lumea mea” și „lumea lor”. În sine, intenția n-ar avea nimic sfidator, ci ar justifica, mai degrabă, o finalitate de tip sanitar. Adică, detașându-mă de o zona contaminată, reușesc să protejiez ceea ce cred eu că este (încă) „spatiul meu de siguranță”. Acela în care știu „unde se pun virgulele”. Când era mic, Andrei a răspuns cuiva care-l întrebase „ce este” mama lui, că „mama mea știe unde se pun virgulele”... Pentru cine ține minte cum e cu virgulele-astea, e lesne de înțeles că sunt atât de importante în construcția mesajului, încât decât să le pui aiurea, năucind cititorul, mai bine nu le pui deloc. Sau le pui numai când ești sigur că nu gafezi. O viață stă între două virgule și-un set de paranteze. O viață cu tot ce e ea.

Trăiesc un timp al furiei. Acumulată în „lumea mea”, dar generată de „lumea lor”, furia din adâncuri mușcă din mine și fuge târând după ea bucăți dintr-o carne de suflet uscat care nu i se poate opune. De la fereastra închisă a lumii mele, lumea lor se vede gri. Ca și cum s-ar decolora întruna.

În zilele cu migrene, urăsc tot ce mișcă în jurul meu. Zgomotele cele mai ușoare și mirosurile de toate felurile mă răvășesc pe dinăuntru, după ce, mai înainte, mă izbiseră în tâmpile ca o grindină de care n-ai unde să te adăpostești. Lipsa de control asupra durerii îmi declanșează furia. Cu

destinul e aceeași poveste. Aștept să plouă, la fel ca bătrânii de la țară care pun urechea la pământ s-audă apa venind. De cap mi se agață gheare de vrăbii nervoase zgâriindu-mă până la sânge... Zilele cu migrene sunt singurele când pot să-mi simt inima bătând în mijlocul creierului. Medicii spun că inima are creierul ei. Și că este într-o strânsă legătură funcțională cu creierul propriu-zis, ceea ce înseamnă că, total sau, fie și numai parțial, povestea cu inima care n-are rațiune se anulează până la noi ordine. Întorcându-mă la furia mea inițială și migrenoasă, trec înapoi prin oglindă spre lumea mea. Nu e puțin lucru ca într-o lume unde sunt atâția nefericiți blazați, rutinați, ratați, sau, vorba lui Nichita, „plați ca o scândură”, mie să-mi fie dată oglinda spre mine însămi. În jurul meu, oameni care uită că timpul li se măsoară întruna, fără îngăduință, că niciodată carnea n-a ajuns să fie materie superioară rezistentă la destin, se-ncaieră pe scaune. Între viață și moarte, fragilă ca zăpada pe rever, e o singură linie, mobilă, ce-i drept, vizibilă numai de sus. Privită chiar și cu insistență de jos, abia se zărește. Înșelătoare ca o Fata Morgana prin deșert.

„N-am fost niciodată o ființă prea sociabilă. Stop! Fără „prea” ca sună a minciună! N-am fost deloc sociabilă și marea dificultate a adaptării s-a lăsat cu traume. Nu am confort psihologic acolo unde nu cunosc și dacă ratez prima secundă, ratez fără ezitare întregul. „Mă privești pe sub ochelari. Nu mă pot obișnui cu tine purtând o pereche de rame neinspirate, total nepotrivite cu forma feței, care te fac să semeni cu un bunic numărându-și pensia. Mă privești, deci, spuneam mai înainte de a avea reflexe de filosof neimplinit, dar nu mă întrerupi. „Ai dori să mă întrebi la ce întreg mă refer, nu-i așa?”, mă aspresc la tine din fotoliul meu de la fereastră. „De unde știi?”, rumegi încet cuvintele de parcă ai vrea să le simți gustul. „Din felul în care te abții să mă întrerupi, deși ești curios. Foarte curios, corect?”. „Cătuși de puțin...” Asta mă destabilizează întrucâtva. Sunt învățată să-mi dai dreptate chiar și când bat campii, dar acum eram foarte serioasă. Disputele noastre din ultima vreme se leagă de, zici tu, „incapacitatea funciară de a-ți alege înțelept oamenii de lângă tine”. Nu pot da întreaga serie de explicații lingvistice structurii „a alege înțelept”. Am

auzit-o prea mult ca să-mi mai pună probleme de sens. Când eram tineri și liberi ca niște cai salbatici, alegerile nu contau pentru că noi ne eram nouă suficienți. Nu s-a schimbat nimic, simt la fel la 45 de ani pe care și-i asuma doar cartea mea de identitate. Alegerile intelepte sunt definitorii și decisive”, continui tu, mai savant ca Einstein înainte de $e=mc^2$, „dar nu ți-au reușit niciodată”„O dovadă esti chiar tu, nu-i așa?”, mă joc cu răbdarea ta demult pe cale de dispariție. „Nu...”, spui calm ca o omletă rece, fără să ridici ochii la mine. „Ai ales să te apropii de oameni care n-au știut niciodată cum ești tu cu adevărat”... „Nici eu nu știu cum sunt cu adevărat, d-apoi altcineva”, mă întristez dintr-odată, fără preaviz legal. Te-a supărat ultimul meu rateu și nu mă ierți pentru că „te-am avertizat la fiecare cinci minute” ...Corect, dar inutil ca o floare de nunta la butonieră a doua zi de dimineața. Discursul tău despre nivelurile prieteniei și rata lor de eșec îmi este familiar. De fapt, în altă parte voiai să parchezi. „Draga mea,” începi împăciuitor ca un popă baptist, căăștia ortodoxi sunt mai agresivi în demonstrații, „mă doare așa de tare ca oamenii o iau razna prin porumb când vine vorba de lucruri grave, că întru în carapace și-mi zic ca într-o bună zi, Dumnezeu-Tatăl îmi va da el însuși cheia labirintului. Până atunci însă, ia aminte, oamenii sunt făcuți să rănească. Abia când nu le iese chestia asta, se apucă să iubească.”

Când „am deschis eu ochii pe tine”, cum spunea Bobocica, lumea mea nu exista. Exista doar o monotona insiruire de comportamente mecanice, seci, provincial-mediocre și excesiv controlate. La toate astea, se adaugă o permanenta spaimă de eșec și de ridicol. E dificil de înțeles, fie și la o mie de ani distanță, ce vedea în și la mine cineva ca tine, frumos ca o promisiune la început de vacanță și-atât de politicos, că mi-a luat ceva timp să pricep că nu mă ironizează spunându-mi „sărut-mâna” de zece ori pe conversație și ridicându-se de pe scaun și când intram, și când ieșeam, și când respiram... Cu mulți ani în urmă, mi-ai spus „fă-ți lumea ta și să nu-ți pese niciodată că nu e ca a lor. Să-ți pese abia când ai să descoperi într-o seară, pe la asfințit, că unele lucruri nu mai sunt acolo unde le lăsaseși dimineața. Dacă au apucat să intre în lumea ta, dă-i foc și fă-ți alta, ia-o

mereu de la capăt, nu le deschide sub nicio formă ușa de bunăvoie, pentru că te vor invada asemenea gândacilor de bucătărie. „Nu știam cum de te pricepeai tu atât de bine la încâlceala asta numita „viață”, pe-atunci eram sigură că înțelepciunea ți se trage de la arta aia, cu care trebuia să te muncești ca să-i pricepi toate mesajele, cert este însă că nu dădeai greș și că aveai răbdare să cresc până la tine. „Îmi pui mereu întrebări stânjenitoare și dificile, în același timp... Iubirea noastră e un animal pe care nu-l poți prinde repede de coadă ca să nu apuce să se strecoare pe sub gard. Dacă te-ai pune cineva într-o zi să desenezi destinul, cum l-ai face?”, încerci să mă provoci. Pe cuvântul meu că știu cum l-aș face, dar tot pe cuvântul meu, că nu vreau să-ți spun ca să nu-ti împingi arogant pieptul înaintea gata să-mi arăți că, oricum, știai. Iei tăcerea mea ca pe o ezitare și continui: „Vezi că e greu? La nordul și la sudul drumurilor mele, mereu tu! în răsărit și în apus, veșnic, aceiași ochi! Cum să povestesc iubirea? Las-o așa cum este și, Doamne, câtă este!, nu te mai certa, nu te mai întreba, nu te mai zădărnici!... Marea întreagă n-ar putea scufunda / toata dragostea asta, stii bine...”, îți irosești versurile pe tăcerea mea cu miros de pepene roșu și gust de sărut cu nisip pe buze...

În lumea mea de la capătul lumii tale e liniște. E lună plină zgâindu-se la trupul tău gol întins pe nisip. Undeva, departe, pe plajă, arde un foc mare, de tabără... Te răsucești într-un cot și-mi spui încet, murmurat ca-ntr-o rugăciune. „Sunt Prometeu, mai încolo e focul, ficatul meu știi unde-asteaptă, vino încet să smulgi din el, unul câte unul, răspunsuri pentru zbaterile tale... Pentru toate...”

CIOBURI

De-a dreapta și de-a stânga drumului, curg lanurile de floarea-soarelui, zgâite spre cer precum copilele de la țară printre uluci. Când urcăm de pe bac, spre Măcin, mă tulbură gândul că Dunărea e Styxul meu. Că îmi sunt propriul Charon. Mă lepăd de mine însămi pe malul Brăilei, ca de o haină veche și decolorată de atâta purtat. În zare, încă departe, bunicul așteaptă... Întotdeauna în drumul meu spre mare, e cu mine, umbră cu ochi albaștri și zâmbet ștrengăresc de „la margine de București”... Știu fiecare sat prin care trecem, le număram în copilărie, nerăbdătoare să ajung cât mai repede la casa din răscruce. Așa i se spunea în sat, „casa din răscruce”, pentru că, așezată în mijlocul satului, casa bunicilor era un semn, un loc în care, odată ajuns, cel de peste Derea, apa bezmetică pe care orice ploaie o umfla amenintator în numai cateva minute, știa că e pe drumul cel bun... În partea dinspre șosea, casa avea o fereastră de două palme, unde bunicul aprindea, la căderea nopții, o lampă „și pentru rătăciții lumii ăsteia, și pentru sufletele de pe lumea cealaltă” ...O stingea la spartul zorilor, se închina în fata ei și-a soarelui care tocmai răsărea, lua paharul cu apa „pentru sufletele însetate”, lăsat de cu seară pe pervaz, și uda cu el tufa de regina nopții care se închidea pudică în lumina dimineții de vară... Își potrivea pălăria pe cap, cu eleganța firească a lui Humphrey Bogart, și nimeni n-ar fi crezut vreo clipă că o face doar ca să meargă să adune ouăle de prin cuibare...

În primele dimineți, mă trezeam devreme, flămândă de copilărie... Paradoxal, atât țin minte din anii dintâi: verile lungi de la mare, cu nopți mirosind a regina nopții și cu dimineți în care (mult timp am crezut asta)

soarele răsărea din spatele cuptorului de lut din fundul curții... Eram sigură că stătuse ascuns după el, ca să priveasca stelele...

La cinci kilometri de sat, inima mea se lăsa ruptă de dor ca o pâine fierbinte... Copacii de pe marginea drumului, triumfător de bătrâni, își agita frunzele în bătaia vântului uscat al Dobrogei... Își dau de veste unul altuia... Zăresc de departe casa din răscruce... La locul ei, fereastra cât două palme seamănă acum cu niște ochi uscați de o zadarnică așteptare... Zăvorâte, cele două porti mari ce dau spre șosea, sunt triste și scorjite, obraji scofâlciți de femeie asprită de muncă... Nu pot intra... Pentru prima dată de când mă știu, nu pot intra în copilăria mea... M-așez pe stănoaga podiștii, ca odinioară când o așteptam pe bunica să vină „de la apă” și vreau să nu plâng... Caisul de lângă drum e încărcat de fructe pe care nimeni n-o să le mai culeagă vreodată... Iarba uscată se-ntinde până la treptele unde bunica își mângâia seară de seară florile... Nimeni nu trece pe drum. Satul pare pustiu. În jur, casele vechi nu și-au schimbat nici măcar culorile... Mă ridic și mă-nchin... Iar când urc în mașină, sunt sigură că, de dincolo de poartă, bunica a aruncat după mine cu „miez de pâine caldă”, așa cum făcea întotdeauna în fața unui drum lung, „să te-aștepte lumea că pe pâinea abia scoasă din cuptor”...

Marea freamată ca un hulub prea gras să mai zboare... Bunicul se așează încet lângă mine, pe mal... Are în mână, ca de obicei, un bețisor cu care scrie pe nisip... Acum de-senează... La un moment dat, se oprește, își sufleca mânecile cămășii albe ca sufletul lui și-mi spune, ca atunci când mă pune să-i citesc compunerile de la școală: „A crea înseamnă a trăi și visul, și viața...” Târziu de tot i-am înțeles focul din spatele silabelor rostite rar și greu ca un oftat. Așa cum am priceput, nu fără dificultate, ca toate Golgotele lui neurcate mi le lăsase mie prin testament. În încheierea lui, scrisese doar atât: „Măsoară marea cu paharul ca să-i știi toată sarea din valuri”...

INSTANTANEU CU MĂȘTI

„Lacătele de piatră se deschid cu râuri, lacă tele de apă se deschid cu stele, lacătele din noi se deschid cu o lacrimă... Cine a văzut speranța nu o mai uită... Și visează că într-o zi o va întâlni din nou, nu știe unde, poate între ai săi...”

Octavian Paler

Partea ta de nefericire n-o arăți doctorului ca pe o rană. O ții învelită în ștergar, cu aceeași grijă cu care păstrezi ultima coajă din pâinea coaptă în casa bunicilor. Pe cer, departe, o linie roșiatică taie norii în două. Mă gândesc privind-o, că inima mea agățată de ei, a tras cu unghiile peste obloanele lui Dumnezeu. Furii de inima trecătoare...

Nu știu de ce n-am apucat niciodată să-ți spun că prima imagine care-mi vine-n minte, gândindu-mă la tine, e din ziua când mi-ai ieșit în cale, la Bibliotecă, îmbrăcat în alb din cap și până în picioare, tot încercând fără succes să așezi cumva o claie de păr răvășită de vânt... În spatele tău, soarele se lăfăia pe tot cerul, căscând a lumină, fără să-și pună mâna la gură... Noaptea curge din cer pe geamurile mele. Își descompune albastrul în lumina felinarelor înghețate. Numai tu, uitându-te absent la cei de peste drum, pari un desen cu contururi albe, de om de zăpadă imprudent dus în casă, lângă sobă... Niciodată n-am înțeles mai bine decât acum cât e viața asta de casantă. Îmi trag pledul peste cap. Nu suport să te vad prefăcându-te caă nu ești speriat, că nu dai doi bani pe moarte. Detașarea ta ipocrită e atât de prost jucată, încât mai tare mă sperie decât mă protejează de spaima. De parcă ar putea ceva să mă scape de ele... Ai devenit mult mai complicat

decât ai fost până acum. Mult mai anxios. La fiecare pas, te simți provocat de destin, asemenea taurului de toreador. Ai zvâcniri de revoltă care degenerază în muțenie aspră... Din când în când, te surprind ducându-ți mânadrea la inimă ca un soldat împușcat. Apeși încet cu buricele degetelor cicatricile vechi, semn ca acolo, în adancuri, ceva se răsucesc a durere... Nu întreb nimic, oricum m-ai minți. Întorci capul ferindu-te de privirea mea și mă mângâi consolator și neputincios. Ca pe un copil care nu înțelege framântări de oameni mari. Prea mari și prea amari... De dimineața, mâna stângăa ți se umflase ca o franzelă. Amenințări vechi se rotesc peste tine ca păsările de pradă cu ochi de sticlă neagră... Nu dorm, pândesc... Gândurile mi se aruncă în gol de pe stâncile tâmpiei stângi... „Atat de mult eu o / Iubeam pe ea... / Că însuși cerul se curba albastru...”, te-aud recitând din Nichita, chiar sub pledul meu cu franjuri colorați. N-am simțit când te-ai strecurat hoțeste de-a dreptul în mijlocul ființei mele, dar dintr-odată, nu mai sunt copil. Sunt doar femeia speriată de cicatricile alea venetice de pe pieptul tău, care n-a încetat niciodată să creadă că Dumnezeu nu ucide... La Veneția, a început carnavalul. Barbaria suferințelor de tot felul a rămas departe. Ne întoarcem în timp. Uităm... Păsările cu ochi de sticlă neagră s-au înecat în canale. Într-o gondolă, trece ușor pe lângă mine, un tânăr îmbrăcat în alb din cap și până în picioare, cu părul vâlvoi și-o geantă veche aruncată pe umăr... Ultimul meu gând se aruncă în gol de pe stânca tâmpiei stângi... Întinzi mâna și-l prinzi ca să ți-l faci apoi inel albastru sau laț de spânzurătoare...

La Veneția, purtăm măști. Pe unele dintre ele îți vine să nu le mai scoți niciodată de pe față. Gondolele se odihnesc la mal, bătrâne curtezane zâmbind amăgitor trecătorilor...

EVISCERĂRI

‘’Este har: să iubești fără să fii iubit
să slujești fără să fii prețuit
să dăruiești fără să ți se mulțumească
să te jertfești fără să ți se recunoască
să ierți fără să fii iertat
să-l susții pe cel care te-a lepădat
să rămâi liniștit, deși ești nedreptățit
să crezi, deși nu vezi în față
să crezi, deși nu ești pe deplin lămurit---
să investești clădind fără speranțe
să taci pentru a nu face rău aproapelui tău
să vorbești de dragul adevărului
să te jertfești pentru dreptate
să înduri fără să murmuri, fără să cârtești...
Totul să-ți aparțină, dar tu de toate bucuros
să te lipsești. Luptă-te, suflete, ca să primești acest
HAR...”

Arhimandrit Iustin Pârvu

În noaptea asta, care miroase înnebunitor a tei și a castani în floare, mă judec pe mine. Uneori, când recitesc paragrafele pe care le scriu, înțeleg că nu ție, ci mie îmi scriu mărturisindu-mă într-o iertare. Mi-adun genunchii la gura sufletului, mă uit în ochii mei rătăciți în oglinda din față și mă surprind

mirându-mă de cât de puțin loc ocup în lumea pe care am obosit s-o mai trag de mânecă pentru a o înțelege. Încep prin a admite că am avut întotdeauna un deficit de trăire. O carență existențială care mi-a interzis porți prin care alții treceau ușor, ca niște holograme. După aceea, mă străduiesc să aplic un principiu de logică elementară pentru a înțelege (cât de cât) visurile care se recombina în așa fel încât ajung să nu mai recunosc nimic din viața mea, pe care o pipăi cum ar pipăi un orb fața unui necunoscut. Dau toate filmele înapoi, îmi selectez secvențele favorite, le pun în rame cu passe-partout de suflet, nici măcar nu-mi zâmbesc mie în această ipostază cronicărească și gândul mi se tulbură ca o apă în care arunci leșie, când mă întorc din nou, și din nou la răscrucea plecării. A plecării tale. Am găsit, de-a lungul timpului, motivații ale eșecului punând totul pe seama impulsivității mele de berbec (ceea ce mă făcea de multe ori să devin periculos de agresivă cu mine însămi). N-am dat însă niciodată de cuvintele care să aibă puterea de a scoate din mine durerea de-atunci, așa cum extragi un dinte cariat ca să-i salvezi pe ceilalți. Cuvintele-sondă. Cuvintele-clește. Am scris despre plecarea ta și nu m-am eliberat. Mi-am strâns în fraze ascuțite strigoi spaimelor de odinioară și durerea abia s-a prelins din mine ca un fir subțire de sânge dintr-o zgârietură. Nu pot s-o strig toată. N-am echivalențe lingvistice pentru ea. Mi-o pot imagina doar în forma unuia dintre turnurile ascuțite, din care parcă ar curge lavă de suflet, în mijlocul Sagralei Familia a lui Gaudi. Și tot nu mi-e de ajuns. Lava încremenită e o dovadă a ceea ce n-a mai apucat să curgă, oricât de incandescent sau de sfidător de puternic ar fi părut în erupție.

Uneori îmi las intenționat părul nevopsit pentru mai mult timp. Albul acela acuzator nu mă ajută deloc să uit că venim din secolul trecut. „Să porți o rană prin două veacuri nu-i chiar la îndemâna oricui”, îmi spuneam cu două minute înainte să-mi cadă ochii pe scrisoarea părintelui Iustin Pârvu. „Să-l susții pe cel care te-a lepădat”...„Să crezi, deși nu vezi în față”...„Să crezi, deși nu ești pe deplin lămurit”...Le-am îndurat pe toate „fără să murmur, fără să cârtesc”...

Lumina lunii pare incandescentă. Pătrunde impertinent prin peretele de sticlă dincolo de care se vaită patetic marea. Stridente de pescăruși insomniaci înțepă noaptea drept în ochi. Nu se vede decât o genune ca un Infern de care ne desparte un fragil perete de sticlă... De parcă am fi într-o anticameră a unui Cerber cu care ne pregătim să schimbăm amabilități tembele. Număr în gând câți ani am. Ca și cum, pierzându-mi memoria, aș mai putea salva ceva prin perseverență prostească. N-ajung până la capăt. N-am cum. Mă-mpiedică fața ta albă, machiată de razele lunii. Marea se vaită ca o femeie aflată în durerile facerii și gemetele ei suprapuse mă sperie, dar încă nu mă întorc lângă tine. N-am aflat nimic până la capăt. Tot mai am fire chirurgicale prin răni cusute la repezeală.

Era zece dimineața. Îngrozitor de cald pentru luna septembrie. Peste exact trei luni avea să înceapă Revoluția. Cine să ne-o spună? Uitându-mă înapoi (și cu și fără mânie!), îmi imaginez ziua aceea ca pe un trup care, hăcuit cu o lamă, împrăștie pe toți pereții stropi mari de sânge. „Stropi dinamici” cum îi numesc criminaliștii. Strâng ochii ca să gonesc imaginea. Prudentă, încerc să fug de durere. E insuportabilă. La fel ca atunci. Nu reușesc și mă chircesc cu spatele lipit de peretele-fereastră, într-o poziție care-mi amintește de filmele cu personaje ajunse în ospicii, îmbrăcate în cămășile lăbărțate, care le fac să pară diforme, adunate cu genunchii la gură și legănându-se ritmic, după o coregrafie știută numai de ele. Nu ridic ochii. Dormitorul-acvariu e -atât de mare, încât dimineața, când răsare soarele, ai impresia ca ai dormit direct pe plajă cu marea în brațe...Sunt câțiva metri între noi. Întunericul îți ascunde conturul trupului, aud acum respirația ta egală și cuminte ca o consolare inutilă. În septembrie 1989, era teribil de cald. Se mergea încă la „muncile agricole”, plecasem de dimineață (fără să spun nimănui) cu trenul, nici măcar nu-mi păsa de consecințe și tu mă așteptai în gară, îmbrăcat în pantalonii aceia albi de în care-mi plăceau la nebunie, cu părul lung, netuns de-o vară-ntreagă, o claie de cârlionți bezmetici, care-ți dădeau un aer rebel, cu un trandafir roșu, cu tija lungă, în mâna dreaptă... Aproape că m-ai luat pe sus de pe scara trenului și m-ai îmbrățișat atât de strâns că mă durea carnea de pe brațe, ceva m-a speriat de

la început în disperarea îmbrățișării tale care trecea prin creierul meu scurtcircuitându-l. N-aveam bagaje, doar o poșetă albă, mi-o amintesc și acum, cu o floare de colț din catifea neagră, atârând de ea a cobe. Peste zece minute eram sus, în garsoniera din nori, noi doi și Dumnezeu, care-și închidea geamantanele ca să ne lase singuri, față în față, în linia întâi a Primului Război eviscerant al vieții noastre. Părea că ne comportam firesc. Doar că, după atâtea ore de drum, nu-mi era foame. Aproape că nu mai simțeam să fi avut stomac. La un moment dat, am înțeles că te fereai să mă privești în ochi, așa cum stăteai aplecat peste ibricul de cafea pe care-l păzeai „să nu dea-n foc”. Mi-ai adus o ceașcă plină, vărsaseși pe farfurioară turnând-o grăbit din ibric (ceea ce tu nu acceptai niciodată!), te-ai așezat pe fotoliul din fața mea, ți-ai aprins o țigară, ai stins cu mare grijă chibritul, ai adus tacticos scrumiera la îndemână, trăgând cu sete primul fum și, tot fără să mă privești, ai spus încet, ca pentru tine „e vorba de numai șase luni! șase luni și drumul e liber ! Nimic nu ne mai stă împotrivă, înțelegi?”

Vorbești în somn. Spui cuvinte fără noimă, suspini și-adormi la loc. Dincolo de fereastră, marea încă e în travaliu.

În septembrie, 1989, era teribil de cald. În garsoniera din nori, mirosea înțepător a lapte cu anason și a ferestre încinse de soare. M-ai iubit cu furie. Ca și cum ai fi dat năvală în mine să mă pedepsești. Abia într-un târziu am înțeles că hohoteai de plâns. Că lacrimile tale căzând pe fața mea erau mai adevărate decât cuvintele care treceau din capul meu în capul tău, din mine în tine, în toate felurile posibile.

Aprinzi veioza și mă iei prin surprindere. Luminată pe neașteptate, camera își pierde aura de purgatoriu. Te uiți în jur, n-am apucat să-mi schimb poziția aceea de tânguire și asta te sperie. Cobori din pat, străbați din patru pași distanța până la mine, te-apleci cercetător și nedumerit bâlbâindu-te somnoros: „Ce-i cu tine? Pentru Dumnezeu, ce-i cu tine ?”... „Nimic”, mint cu nerușinare, „nu pot dormi ...”„Ridică-te!”, întinzi mâna să mă ajuți. Vin după tine, deschizi fereastra și aerul sărat al mării sfâșiate de propriile ei țipete năvălește peste noi și peste iubirea noastră, care își coase unul de altul episoadele complementare...

SACRIFICIU

Fiecare dintre noi are zile când nu se face mare. Pentru că nu vrea. Pentru că rămâne pironit cu ochii pe stele, mult după ce răsare soarele. Fiindcă le vede. Concretul abrupt al luminii care sticlește în retina celorlalți se ferește de omul-copil dezinteresat de culoarea zilei din calendar. Ceea ce nu pot explica lumii și mie însămi este forța cu care în câteva secunde mă golesc de lumea mea de om matur, cu umerii înconvoiați de cochilia diformă căreia, uneori, îi spune „viață”, ca să mă scufund în lumea în care pot să nu mă fac mare.

Confuzia capătă un alt chip. Cu multe șuvițe și breton.

Ai plecat de câteva zile și mi-e dor de tine ca la adolescentele cu acnee și carnețele roz pentru numere de telefon. Vară coclită. Timp mahmur care duhnește a iubire descreierată plimbată prin lume. Dormitândă pe scaunele din aeroporturi. Cernută ca nisipul plajelor din Tenerife. Sau sinucigaș spânzurată de vârful Turnului Eiffel. Un fel de pliant cu sentimente, uitat printre veșnicele cale din holul lui „George V” din Paris. În Tenerife, la Granarilla, mi-a fost dată cea mai impresionantă, emoționantă, copleșitoare, originală, absolută odă adusă de tine feminității mele răzvrătite pentru care contezi doar tu. „Precum în Cer, așa și pe Pământ”. Dar despre ea n-am să scriu niciodată. Pentru că în limba mea cu alfabet complet nu sunt cuvinte s-o încapă. Ar plesni pe la cusături. Doar culori, imagini, sunete și infinite combinații de trăiri care carbonizează ființa umană cu intensitatea lor cosmică. Uneori, cel mai la îndemână e tăcerea. Și tot ce pot face cu oda din Granarilla, ca să nu-i ciobesc perfecțiunea e să o tac. Să las o coală albă în

fața cititorului și să plec tiptil, în vârful degetelor, când el se-ncumetă s-o deseneze în locul meu. Așa începe iubirea: cu o pagină albă de carte și două culori care se combină la nesfârșit. Până spre plus infinit și minus moarte... (pot jura că Nichita mi-a suflat asta în urechea stângă!)